

வாழ் வதற்குப் போராடு

நெடுநீவ் மகேஷ்

சிறுகதைத் தொகுப்பு

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வாழ்வதற்குப் போராடு

-சிறுகதைத் தொகுப்பு-

பெருங்கீவு மகேஷ்

சமர்ப்பணம்

அன்னை தந்தை அவருறவோடெனை அனைத்து
அகம் குளிரத் தம்பி என அழைத்து மெய்யாய்
நன்னெறியும் இறைவழியும் நாளும் வாழும்
நயவுரையும் தந்தெம்மை ஊக்கி வென்றார்
சின்னவன்யான் செய்தவைகள் குறும்பாய் ஏற்றுச்
சேர்த்தனைத்து வளம்பெருக உறுதி தந்தார்
என் உறவின் உயர்பெருமைப் புஸ்பம் அக்கா
என்னெழுத்து ஏற்றமுற அவர்க்கே தந்தேன்

- தம்பி மகேஷ் -

அணிந்துரை

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்குக் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம் முதலான பல் துறைகளில் காத்திரமான பங்களிப்பினை வழங்கிவருவதுடன், தனது இலக்கிய இருப்புக் கான தேடல்களிலும் ஈடுபட்டு உழைத்து வருபவர் எழுத்தாளரும், பத்திரிகையாளருமாகிய நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்கள். இவரது பத்தொன்பது கதைகளைக் கொண்டதும் “**வாழ்வதற்குப்போராடு**” என்னும் தலைப்பில்

அமைந்த துமான சிறுகதைத்தொகுதி வெளிவருவது மிகவும் மகிழ்ச்சி தருவதாகும். காலம் அறிந்து கூவிய சேவலின் பணி போன்று, முப்பதாண்டுகால உள்நாட்டு யுத்தத்தினால் சின்னாபின்ன மாக்கப்பட்டு எற்றுண்டு போன தொரு சமூகத்தின் உணர்வுகளையும், அவலங்களையும், அங்காலாய்ப்புக்களையும் சமகாலத் தரிசனங்களாக, ஒளிவு மறைவின்றி உண்மை இலக்கியங்களாகத் தந்துள்ளார் கதாசிரியர். அடிபட்டமனதில் ஆழப்பதிந்துள்ள வடுக்களின் பிரதி பலிப்புகளாக இத்தொகுதியின் சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. சம காலத்துடன் தாக்கம் புரியாத எழுத்தாளரின் படைப்புகள் உயிரற்ற உடலங்கள் போன்றவை என்பதை நன்கறிந்துள்ள இப் படைப்பாளி எளிமை, பொருண்மை, கட்டிறுக்கம், கலை நயம் ஆகியவற்றுடனான, யதார்த்தமான கருப்பொருள்களை நிலை நிறுத்திய, வாலாயமாக யாவர்க்கும் எளிதில் புரியத்தக்க மொழி நடையைத் தழுவியதாய் இச் சிறுகதைகளை உருவாக்கித் தந்துள்ளார். இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள அத்தனை சிறுகதைகளும் தவறவிட்ட ஆட்டுக்குட்டியைத் தேடித்திரியும் இடையனின் தவிப்பினைப் போன்று, இதுவரை போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த பாரம் பரியத் தமிழ்க் குடியின் விழுமியங்களையும், பன்னாட்டுச் செல்வங்களையும், பெருமைமிக்க குணப் பண்புகளையும் தொலைத்துவிட்டுத் தவிப்புறும் மனிதநேயப் படைப்பாளியொருவனின் ஏக்கங்களாக, உணர்ச்சிச் சிதறல்களாக விளங்குகின்றன.

நம்மைச் சுற்றி நடந்த வாழ்வியல் அனுபவங்களாக, அவற்றுள் நாமும் பின்னிப்பிணைந்து கிடப்பதாக எண்ணக்கூடிய உணர்வுப் போராட்டத்துடன் அமைந்துள்ளன.

எழுத்தாளர் நெடுந்தீவு செ.மகேஷ் அவர்கள் நல்லாசிரியராக நாட்டின் பல்வேறிடங்களிலும் பணியாற்றி நிறைந்த அனுபவம் மிக்கவர். வடக்குகிழக்குமாகாணக்கல்வித்திணைக்களத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப் பாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். பத்திரிகையாளராகவும், பல அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிலும் பங்கு கொண்டு உழைத்து வருபவர். தரமான படைப்பிலக்கியங்களைப் பிரபல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், சிறப்பு மலர்கள் போன்றவற்றில் எழுதி வருபவர். “விளக்கு” கல்விச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தவர். அவரது கவிதைத் தொகுதி ஒன்றும் வெளிவந்து வாசகர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ளது. இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு வரிசையில் இது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். முதலாவது தொகுதியான “தாரணி ஓர் ஆச்சரியக்குறி” ஆசிரியருக்கான வாண்மை விருத்திச் சிறுகதைகளைக் கொண்டு வெளிவந்தது. அந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பிலே வெளிவந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றான ஆசிரியர் கற்கிறார் எனும் சிறுகதை கல்வியற் கல்லூரி யிலே பயிலும் ஆரம்பக்கல்வி முகிழ்நிலை மாணவர்களின் தமிழ்மொழி கற்கைக்கு உதவும் வகையில் கல்வித்துணைநூலில் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் பலவற்றின் நிகழ்களமாகக் கதாசிரியரின் உயிரோடு உறவாடும் கிராமம் நெடுந்தீவு விளங்குகிறது. சில கதைகள் மனிதவுணர்வுகளின் மாறுபட்ட இயல்புகளை வெளிப்படுத்தும் யாழ்ப்பாணச் சூழலைக் களமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. “கூத்து” கதை நெடுந்தீவுத் துறைமுகக்களத்திற்கு எம்மை அழைத்துச் செல்லுகிறது. வாயில்லாப் பிராணி, “சாட்சி”, விளையும் விளைவுகள் முதலானவை நெடுந்தீவின் இயற்கையை, அங்குள்ள மனிதர்களின் நடத்தைகளை ஞாகப்படுத்துபவை. ஏனையகதைகளில் யாழ்ப்பாணத் தழுவிய நடைமுறைகளினோடு நெய்யப்பட்ட கற்பனை வலைகளாக விளங்குபவை. பொதுவான வாழ்வியலின் சம கால உண்மைகளை எமக்கு எவரையும் புண்படுத்தாதவாறு இரத்தமும் சதையுமாகப் புட்டுப் புட்டு வைத்தலில் கதை சொல்லியான ஆசிரியர் பெரும் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார்.

சில சிறுகதைகள் வாசகர்களைக் கதாப்பாத்திரங்களின் மேல் ஆர்வம் கொள்ளச் செய்கின்றன. சில கதைகள் அனுதாபம் கொள்ளச் செய்கின்றன. சிலவற்றைப் படிக்கும்போது எம்மையறியாமலேயே ஏக்கப் பெருமூச்சு எழுகிறது. உண்மைகள் சுடுகின்றன. மனித இனத்தின் உயர்ச்சிக்குத் தடையாகவுள்ள மாறுபாடுகள், வேறுபாடுகள், சுயநலம் போர்க்குணம் இரக்கமின்மை போன்ற பல்வேறு குணாம்சங்கள் மீதும் வெறுப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. இலக்கியம் படைத்தலைச் சமூக மாற்றத்துக்கான ஒரு கருவியாகக் கதாசிரியர் கருதிச் செயற்பட்டுள்ளமை இச் சிறுகதைகள் மூலம் புலனாகிறது. அசுரகுணமும், தேவகுணமும் மனிதனுக்குள்ளேயே மறைந்து, புதைந்து கிடைப்பதை இச் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

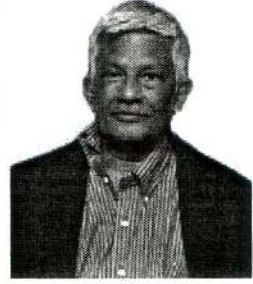
அறிவும், அனுபவமும் சமூகத் தொடர்பும் ஊர்ப்பற்றும் ஒருங்கே கைவரப்பெற்ற இந்த இலக்கியப் படைப்பாளியின் பேனா தொடர்ந்தும் சமூகத்துக்காக எழுதுவதில் குனியட்டும் எங்கள் சமூகம் விழிப்புற்றுத் தலை நிமிரட்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புடன்

கலாநிதி பண்டிதர் செ.திருநாவுக்கரசு

வாழ்த்துரை

மாவுறையூரான், நெடுந்தீவு மகேஷ் செ.மகேந்திரன், உமாபாரதி என்று பல்வேறு புனை பெயர்களில் கடந்த நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக கலை இலக்கியத்துறையில் தனது முத்திரையைப் பதித்துவரும் “செல்லத்தம்பி மகேஷ் அவர்களின் பத்துறை சார்ந்த பரிமாணத்தின் இன்னுமொரு வடிவமாக வெளி வரும் “வாழ்வதற்குப்போராடு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை முழுமையாக வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் “கலையாகும் கடதாசி” எனும் சிறுவர் செயல்நூல் “மனிதத்தைத்தேடி” எனும் கவிதைத்தொகுதி, “தாரணி ஓர் ஆச்சரியக்குறி” எனும் சிறுகதைத்தொகுப்பு ஆகிய நூல்களை வாசித்து மகிழ்ந்த எனக்கு “வாழ்வதற்குப் போராடு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள கதைகளை வாசிக்கும் பொழுது, தனது வீட்டுவாசலில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களுக்குப் புனைகதை வடிவம் கொடுத்தது போல் இருந்தது. ஜனரஞ்சகமாக எழுதி, உண்மைகளை மறைத்து வாசகர்களை ஒரு மாய வலைக்குள் வீழ்த்தி இலக்கியங்களைப் படைப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் “இலக்கிய வியாபாரி” களின் மத்தியில் நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்கள் ஒரு வித்தியாசமான படைப்பாளியாகத் தோற்றமளிக்கின்றார் என்ற அந்த உணர்வுதான் என்னை யும் நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களையும் பிணைத்து வைத்துக் கொள்வதாகக் கருதுகின்றேன்.

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் படைப்பாக்கத்திறனை அவர் “விளக்கு” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபொழுதும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ்மொழிப்பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்து நான் செயற்பட்ட காலத்தில் “கவின் தமிழ்” ஆண்டிதழ், மற்றும் “புது ஊற்று” சஞ்சிகையின் ஊடாக சிறுகதை, கவிதை, காட்டுன் சித்திரங்கள், ஓவியங்கள் எனப் பரந்துபட்ட படைப்பாக்கத்திறன் மூலம், வெளிப் படுத்திய அவரது படைப்பாற்றல்களைக் கண்டு நான் உண்மையி

லேயே வியப்படைந்திருக்கின்றேன். சிறுகதையின் இலக்கண வரம்பை மீறாமல், எளிய வசன நடைகளில் சுவையுடன் எழுதுகின்ற ஆற்றல் நெடுந்தீவு மகேஷிற்குக் கைவந்த கலையாக உள்ளது.

இன்றைய படைப்பிலக்கியங்களின் கதைக்கரு மனித வாழ்விலிருந்தே உருவாகிறது. இவ்வகையில் மனிதர்களின் அனுபவங்களும், எண்ணங்களும் சிறப்பாக - சுதந்திரமாக - வெளிப்படுத்தப்படும் பொழுது படைப்பிலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கவிதை என்று பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்டு விரிவு பெறுகின்றன. இவற்றுள் சிறுகதை மனித வாழ்க்கையோடு மிக நெருங்கி இருக்கும் இலக்கிய வகையாகிறது.

அந்த வகையில், நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் “வாழ்வதற்குப் போராடு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள பத்தொன்பது சிறுகதைகளும், மனித வாழ்வின் அவலங்களையும், தோல்விகளையும், ஏமாற்று அரசியல் நடத்தி வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவும், பதவி மோகத்திற்காகவும் பித்துப் பிடித்துத் தனது சொந்த இனத்தையே அழித்துவரும் அரசியல்வாதிகளின் தெருக்கூத்துக்களையும் இலக்கியங்களாகப் படைத்து நம்முன்னே நடமாடவிட்டிருப்பது அவரது தனித்துவமான படைப்பிலக்கிய ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

அறிவின் வாயிலாக உலகத்தை அறிவதைவிட, புலன்களின் வாயிலாக உலகத்தைக்காண முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இத்தகைய படைப்பாளிகளின் உணர்ச்சியே படைப்பிலக்கியத்தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகிறது. ஓர் அழகான காட்சியைக் காணும் அனைவரும் அக்காட்சிக்கு உணர்ச்சி வடிவம் தருவதில்லை. பெரும்பாலானோர், அதை மறந்து விடுகின்றனர். கலையுள்ளம் படைத்தவர்கள் மட்டுமே அந்த அழகுணர்ச்சியை மனதில் பதித்து, அதற்குக் கலை வடிவம் தந்து அழியாமல் காக்கின்றனர். அழகுணர்ச்சியும், நுண்ணுணர்ச்சியும் மிக்க மனிதனின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடே படைப்பிலக்கியத்திற்குக் காரணமாகிறது. அந்த வகையில் பின்வரும் தூண்டுதல்கள் ஒரு படைப்பிலக்கியத்தை உருவாக்குவதற்கான ஒரு பலத்தை எழுத்தாளனுக்குக் கொடுக்கும்.

உதாரணமாக,

- மனிதன் தான் நேரில் கண்ட அனுபவங்களையும், உணர்வுகளையும் தானே ஒரு ஆக்க இலக்கியமாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம்.
- தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற சமூகத்தினருடன் அல்லது மற்றைய மக்களுடன் ஒரு கலைஞன் என்ற வகையில் மனிதன் கொண்டிருக்கும் ஈடுபாடும், அக்கறையும்.
- மனிதன், உண்மை மற்றும் கற்பனை உலகோடு கொண்டிருக்கும் ஈடுபாடு.
- தன் அனுபவத்திற்குக் கலை வடிவம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம்.
- இவற்றிற்கும் மேலாகத் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமூக உறுப்பினர்கள் வழிதவறிப் போய்விடக்கூடாது என்ற சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகவும், மற்றையவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டு விடக் கூடாது என்ற ஆதங்கமுமே படைப்பிலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கான காரணங்களாக அமைகின்றன.

எனவே அந்த வகையில் பார்க்கும் பொழுது, ஒரு படைப்பாளியின் ஆக்கத்திறனை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான சிறுகதைப் படைப்பிலக்கியங்களின் மூலமோ அல்லது கருத்துப் படங்களின் மூலமோ, அல்லது கவிதைகளின் மூலமோ அவற்றைச் சுவைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்திருக்கிறது. இலக்கியங்களின் தாக்கங்கள் காரணமாக, நமது மதங்களைப் போன்று ஏனைய மதங்களும் வளர்ந்திருக்கின்றன. மனிதப் பண்புகள் உச்சம் பெற்றிருக்கின்றன. அற்புதமான மனிதர்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை அனுபவபூர்வமாகக் கண்டிருக்கின்றோம்..

அந்த வகையிலேயே சிறுகதைகளானது, மக்களின் கதை கேட்கும் ஆர்வத்தால் பொழுது போக்கிற்கு இடமளிக்கும் வகையில் தோன்றியவையாகும். இன்று, இச்சிறுகதைகள் சமுதாயத்தில் பலரும் விரும்பிப் படித்துப் பயன்கொள்ளத்தக்க அளவில் எளிய இலக்கியங்களாகச் சாதாரண பாமர மக்களின் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன. சிறுகதைகள் வாழ்க்கைக்கான திருப்பு முனைக

ளாக அமைகின்றன. சிறந்த சிறுகதைகள் போதனை செய்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பணிகளையும், ஒழுக்கத்தினையும் உயர்த்துவதாகவும் அமைகின்றன.

அத்தகைய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் படைப்பிலக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும், புலன்களின் வாயிலாக உலகத்தை அறியச் செய்து மனித மனங்களில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் திறன் கொண்டவையாக விளங்குவதால், அவரது படைப்புக்கள் காலத்தால் அழியாதவையாகவும் அவரது கதையில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் எங்களிடையே என்றோ வாழ்ந்தவர்களையும், வாழ்ந்து வருகின்ற மாந்தர்களையும், எதிர்காலத்தில் வாழப்போகின்றவர்களையும் நினைவு படுத்துவதுமாகவே இருக்கின்றன.

அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலில் இடம் பெறும் “கூத்து” என்ற சிறுகதை, ஒரு கிராமத்தில் பிறந்து காலம் காலமாக வாழ்ந்து வந்த மக்களை அவர்களது சொந்த வாழ்விடங்களில் இருந்தே எதுவுமே இல்லாமல் துரத்தியடித்துத் தமது அரசியல் நடவடிக்கை களுக்காக “ஆட்களைச் சேர்க்கும்” சில ஓட்டுக் குழுக்களின் கூத்துக் களை மிகவும் சாதூரியமாகவும், துணிவாகவும் எடுத்துக் காட்டி அவரது சிறுகதையின் முடிவினுடாக “அத்தகைய அரசியல்வாதிக ளுக்குத் தேர்தலின் மூலமே மக்கள் பாடம் புகட்ட வேண்டும்” என்ற அந்த யதார்த்தமான கருத்தைச் சிறப்பாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

“வாழ்வதற்குப்போராடு” என்ற சிறுகதை ஓர் உளவியல் சார்ந்த கதையாகவே காணப்படுவதால், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலாவது எவரேனும் தற்கொலை செய்ய நினைத்தால், அவர்களுக்கு இந்தக் கதையின் முடிவும் ஒரு பாடமாகவும், விழிப்புணர்வையும் தரும். அவரது கதையில் இடம்பெறும், “தற்கொலை செய்யத் தூண்டிய சந்தர்ப்பங்களை வாழ்வின் மகத்துவம் உணர்ந்து, விலக்கி வைத்து மரணத்தைவென்று அவள் வாழ்கின்றாள்” என்ற கூற்றுக்கள் மனிதப் படைப்பின் அற்புதத்தை உணர்த்துவதுடன் கதையின் முடிவில் “ஒருவர் இறந்து விட்டால் அந்தக் குடும்பம் எந்தளவுக்கு சமூகத்தினால், அவமானப்படுத்தப்படும்” என்பதை மிக அழகாகச் சொல்லியிருப்பதன் மூலம் “தற்கொலைகளின்” அபாக்கியத் தன்மையினை விளக்கியிருக்கிறார் அவர் அந்தச்

சிறுகதையில் கையாண்ட உத்தி ஒரு வித்தியாசமான பாணியாகத் தெரிகின்றது. இதனைப் பின்வருமாறு உணர்வு பூர்வமாக நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். “வாழும் துணிவற்ற உயிர்களால், வாழத் துடிக்கும் அத்தனை உயிர்களும், வாடித்துடிக்கின்றனவே” என்ற அந்த உளம் சார்ந்த உணர்வுகளை நன்கு வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் தமது எதிர்கால வாரிசுகளின் நலன் கருதியாவது தற்கொலைக்குத் துணியமாட்டார் என்பது திண்ணம்.

இன்று அரசியல்வாதிகளின் பின்னால் கைகூப்பி அவர்களது காலக்கழுவி அலைந்து திரிகின்ற பாடசாலை அதிபர்களின் அநாகரிகமான போக்கையும், எந்த விதமான கல்வியின் அடித்தளம் இல்லாத அரசியல்வாதிகளை வரவேற்பதற்காகப் பெருமளவிலான வளங்களை விரயம் செய்து, பிள்ளைகளையும், ஆசிரியர்களையும் பலிக்கடாக்களாக்குவதன் மூலம் தமது சொந்த விருப்புக்கள் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றத் துடிப்பதில் கவனம் செலுத்துகின்ற அதிபர்கள் மலிந்த தேசமாக எமது மண் இன்று மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. பாடசாலையில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களையும், அர்ப்பணிப்போடு செயற்படும் ஆசிரியர்களையும் அரசியல்வாதிகளுக்காகத் தூக்கி எறிகின்ற அதிபர்களையும், அவர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கும் அடிமட்டத் தொண்டர்களையும் சாடும் வகையில் ‘நிஷா அமுகிறாள்’ என்ற சிறுகதையினூடாகப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

அரசாங்க நிதியில் கட்டப்பட்ட அதுவும் யாரோ ஒருவரால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களை வேறு ஒரு அரசியல்வாதியினூடாகத் திறந்து வைப்பதற்காக அழைத்து, பாடசாலை நிகழ்வுகளை முழுமையாக அமர்ந்திருந்து பார்க்காது, இடை நடுவில் எழுந்து சென்று விடுகின்ற அரசியல்வாதிகளை, பாடசாலைகளுக்குள் நுழைய விடுவதால் ஏற்படுகின்ற உளம் மற்றும் உடலியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளை அதிபர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் “ஆமை புகுந்த வீடும், ஆமினா புகுந்த வீடும் ஒருபோதும் உருப்படாது” என்ற பழமொழி இன்று மிகவும் பொருத்தமானதாகவே அமைந்துள்ளது. எங்கெல்லாம் அரசியல்வாதிகள் நுழைந்து தமது அரசியல் மேலாதிக்கத்தைத் திணிக்க முயற்சிக் கின்றார்களோ அங்கெல்லாம் பிரச்சினைகளும், பிளவுகளும், கல்விச் சீரழிவுகளும் ஏற்படும் என்ற

அந்த யதார்த்தத்தை எமது கண் முன்னால் கண்டு அனுபவித்து அழுதிருக்கின்றோம். அந்த நிலைமைகளையே “நிஷா அபூகிராள்” என்ற சிறுகதை மூலம், நெடுநதீவு மகேஷ் அவர்கள் தனது நிஜ வாழ்க்கையில் கண்டுணர்ந்த சம்பவங்களைத் தொகுத்து புனை கதைகளாகப் படைத்திருக்கின்றார். இந்தக் கதையை வாசித்த பின்னரும், அரசியல்வாதிகளைப் பாடசாலைகளின் எல்லைக்குள் அனுமதிப்பதில் பாடசாலைச் சமூகம் எதிர்காலத்திலாவது விழிப்போடு இருக்க வேண்டும்.

அரசினது அல்லது மாகாண சபைகளினது வருடாந்த வரவு செலவுத்திட்டங்களின் மூலம், ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதி தன்னைத் தெரிவு செய்த மக்கள் வாழ்கின்ற பிரதேசத்திற்குரிய தேவைகளின் அடிப்படையில் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டியது, அரசியல்வாதிகளின் கடமை. அதை விட்டுத் தன்னை மாலை, மரியாதைகளுடன் முதன்மை விருந்தினராக அழைத்தால்தான், அந்தப் பாடசாலைக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதாகக் கூறித்திரியும் அரசியல்வாதிகளிடம் இருந்து அத்தகைய நிகிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் பாடசாலை யைச் சிறப்பாகக் கொண்டு நடத்த முடியும். என்பதை ஒவ்வொரு அதிபரும், பாடசாலைச் சமூகமும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கிராமத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அல்லது கல்வி அல்லது பொருளாதார ரீதியாக முன்னேறிய “நல்ல” பண்புகளைக் கொண்ட மனிதர்களை முதன்மை விருந்தினர்களாக அழைத்தால், அந்த நல்ல மனிதர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை அந்தப் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் பிள்ளைகளும் பின்பற்றி எதிர்காலத்தில் மிகச் சிறந்த பிரணைகளாக வாழ்வதற்கான ஒரு பாடமாகவும் அமைந்துவிடும் என்பதை அற்புதமாகச் சுட்டிக் காட்டிய வாழ்வியலை உணர்த்தும் சிறந்த படைப்பாக இந்தச் சிறுகதை விளங்குகின்றது.

இதேபோன்ற ஒரு பின்னணியிலேயே “பாமாதேவியின் வலம்” என்ற சிறுகதையும் அமைந்துள்ளமை மக்களுக்காகச் சேவை செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு, அரசியல் அராங்கினுள் நுழைந்தவர் கள், மக்களை மறந்து ஒரு சிலரைத்தமது அடியாட்களாக வைத்துக் கொண்டு நிர்வாக அதிகாரங்களைத் தமது கைகளுக்குள் போட்டுக் கொண்டதால், சீரழிந்த ஒரு பெண் அரச அதிகாரியின் வாழ்க்கையை “பாமா” என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் நம்முன்னால் கொண்டு வந்திருக் கின்றார். இச்சிறுகதையில், தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள

நிர்வாகப் பதவியின் மூலம் மக்கள் பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய உயர் அரச அதிகாரியான பாமா, ஒரு அரசியல்வாதியை நம்பி, இறுதியில் தனது வாழ்வையே ஓர் அனாதையைப்போன்று முடித்துக்கொண்ட முடிவைச் சுட்டிக்காட்டி, உயர் அரச அதிகாரிகளுக்கெல்லாம் எச்சரிக்கை விட்டிருக்கின்றார்.

பதவியிலிருக்கும் பொழுது, அரசியல்வாதிகளின் துணையுடன், அதிகார வெறியில் மக்களையும், தனது கணவனையுமே உதறித் தள்ளிவிட்டு சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்ந்த 'பாமா' போன்றவர்கள் பதவியிலிருந்து இளைப்பாறிய பின்னர், சமூகத்தினரால் தூக்கி எறியப்பட்ட நிலையில், அவர்களது மரணமும் எவ்வாறு முடியும் என்பதை மனித வாழ்வியல் தத்துவங்களினூடாக வெளிக்காட்டி, தான்தோன்றித் தனமாக நடக்கும் உயர் அரச அதிகாரிகள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற உண்மையையும் உணர்த்தியிருக்கின்றார். ஓர் அரச அதிகாரியின் வாழ்வின் முடிவானது இப்படித்தான் இருக்கும் என்பதை, "பதவிக்காலம் முடிந்தது... சிறகொடிந்த பறவையாகப் பாமாதேவி, எவரினதும் ஆதரவின்றித் தனியிடத்தில் வசிக்கின்றார். அவரைச் சூழ்ந்திருந்த சுயநலக் கும்பலை இப்பொழுது காணவேயில்லை. உறவுகள் கூட அவரைத்தேடி வரக்காணோம்." என்ற கதாசிரியரின் கூற்றுக்கள் மூலம் உணர்த்தி ஒவ்வொரு உயர் அரச அதிகாரியும் தம்மிடம் நம்பிக்கைச் சொத்தாக வழங்கப்பட்டுள்ள அந்தப் பதவியை வகிக்கும் பொழுதே மக்களின் சேவகர்களாகச் செயற்பட வேண்டும். அவ்வாறான உயர் அதிகாரிகள், ஓய்வு பெற்ற பின்னரும், மக்களின் மனதில் இடம் பெற்ற மகான்களாகவே இருப்பார்கள் என்பதை இச் சிறுகதை மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஏதோ ஒரு தத்துவத்தையும், படிப்பினையையும் சமூகத்திற்கு உணர்த்தும் வகையில் மிகவும் இலாவகமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஓர் ஆசிரியராக இருந்து மாணவர்களை முழுநேரமாக வழிப்படுத்த வேண்டிய ஒருவர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் தலைவராக மாறி ஊழல்கள் புரிந்ததால், அவரது மோசடிகளுக்கெல்லாம் சாட்சிகளாக விளங்கியவர்களைக் கொலை செய்த பின்னரும், அவரால் நிம்மதியாக வாழமுடியாத நிலை ஏற்பட்ட பொழுது, அவருடைய வாழ்க்கை எவ்வாறு முடியும்

என்பதை “சாட்சி” என்ற சிறுகதையில் விளக்கியிருக்கின்றார். அவரது மோசடிகளை நேரில் பார்த்த கட்புலனாகும் சாட்சிகள் அழிக்கப்பட்டாலும், கட்புலனாகாத, அவருக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அவரது மனச்சாட்சியே அவரைக் கொன்றுவிடும் என்பதை “சாட்சி” என்ற சிறுகதையூலம் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

மக்களுக்குச் சேவையாற்றுவதாகக் கூறிக் கொண்டு பல இலட்சக் கணக்கான ரூபாக்களைச் செலவழித்து, உள்ளூராட்சி மன்றங்களிலும், மாகாண சபைகளிலும், பாராளுமன்றங்களிலும் ஆசனங்களைக் கைப்பற்றுகின்ற “கௌரவ உறுப்பினர்கள்” என்ற மகுடத்தினால் அழைக்கப்படுகின்றவர்கள், பதவியில் அமர்ந்ததும் பணம் சேர்க்கும் ஆசையில் படுபாதகங்களை மனிதர்களுக்கு மட:டுமல்லாது வாயில்லாச் சீவன்களான கால்நடைகளுக்கும் கூட மேற்கொண்டுவருவதை இன்றைய அரசியலில் பார்க்கின்றோம். அத்தகைய மிலேச்சத்தனம் கொண்ட அரசியல்வாதிகளாக இருப்பவர்களுக்குத் தண்டனைகள் எப்படியோ ஒரு நாள் கிடைக்கும் என்பதை, “வாயில்லாப் பிராணி” என்ற சிறுகதை மூலம் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்கள் தான் பிறந்து வாழ்ந்து வந்த நெடுந்தீவுப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த, அந்த மக்களின் இன்ப துன்பங்களை யெல்லாம் நேரில் கண்டு அனுபவித்தவர் என்ற வகையில், அவரது உணர்வுகளைப் பாதித்த பல சம்பவங்களைக் குறிப்பாக அரசியல்வாதிகளின் அடாவடித்தனங்கள், குடும்பத்தில் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகள், சமூக சேவையில் இணைந்து சேவையாற்றுவதாகக் கூறிக்கொண்டு பொது மக்களின் சொத்துக்களைச் சூறையாடுபவர்கள், தனது சொந்த மக்களையே சுரண்டி வாழ்பவர்கள், இரட்டை வேட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து மக்களை ஏமாற்றித் திரியும் பண முதலைகள், ஏழைகளின் பணத்தையும், உழைப்பையும் சுரண்டி வாழ்கின்ற முதலாளிகள், பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்டு முதியோர் இல்லங்களில் வாழும் பெற்றோரின் அவலங்கள் என மனித வாழ்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் வெளித்தோன்றி சமூகக் கட்டுப்பாட்டையே அரித்துக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்வுகளை இலக்கியங்களாகப் படைத்து வெற்றி கண்டுள்ளார். இத்தகைய மனித அவலங்களை “வாழ்வதற்குப்போராடு” என்ற அவரது, சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள, மரணமே உன் கூர் எங்கே...?,

பெற்ற மனங்கள், விளையும் விளைவுகள், ஊமைக் காயங்கள், பிரச்சினை தீர்ந்தது. ஓர் உயிரின் ஓலம், வாழாத வாழ்க்கை, அழுத்தும் துயரங்கள், பாதை மாறும் பயணங்கள், அப்பா ஆகிய சிறு கதைகளின் மூலம், வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் கடந்த அறுபது வருடத்திற்கும் மேலான கலை இலக்கிய முயற்சிகள், அவரது பிரதேசத்தின் மகிமையை வெளிப்படுத்தியிருந்தமை மட்டுமல்லாது, அவரது பன்முக ஆளுமையையும் பதிவு செய்துள்ளது. சிறந்த செயல்முறை சார்ந்த ஆரம்பக்கல்வி உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகத் தனது கல்விச்சேவையில் முத்திரை பதித்த நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் கலை இலக்கிய ஆற்றலைக் கௌரவிக்கும் வகையில் “கடந்த 2015 இல் கலாபூசணம் என்ற உயர் அரசு விருது” வழங்கி அவரைக் கௌரவித்தமை ஒரு காலத்தின் பதிவாக உள்ளது.

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்கள் புனைகதை இலக்கியங்களைப் படைத்து, எவ்வாறு அதில் வெற்றி கண்டு வருகின்றாரோ, அதே போன்று தான் பிறந்து வாழ்ந்து அவரைப் பெருமைப்படுத்தியவாறு அவரது பெயருடன் ஒட்டிக் கொண்டுள்ள வரலாற்றுப் பெருமையும், பல்வேறு சாதனைகளையும், அவலங்களையும் சந்தித்த நெடுந்தீவின் முதுசொம்களையும் வரலாறாகப் பதிவு செய்து எதிர்காலச் சந்ததியினரின் கரங்களில் கையளிக்க வேண்டுமென்பதே அனைவரதும் விருப்பமாகும்.

அவரது கலை இலக்கியப் பணி மேலும் சிறந்து சமூகத்திற்கான இலக்கியத் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய வலுவையும், உளவலிமையையும் பெற்று நீண்ட காலம் வாழ எனது வாழ்த்துக்கள்..!

வல்வை.ந.அனந்தராஜ்

நான் எனும் நாம்!

தமிழ் எங்கள் மொழி, அதன் அழகும் இனிமையும் நாம் அதனைப் பயன் கொள்ளும் வகையிலேயே செழிப்பறுகிறது. பிறப்பிலே தாலாட்டாய் இறப்பிலே ஒப்பாரியாய் எமது உயிருக்கும் உணர்வுகளுக்கும் உரமூட்டுகிறது. தமிழ் இலக்கணம் மொழியின் அமைப்பாய் தமிழ் இலக்கியம் மொழியின் வண்பாய் வளம் பெறுகின்றது.

கேட்கவும் கிரகிக்கவும் பேசவும் இசைக்கவும் எழுதவும் வாசிக்கவும் எங்கள் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழி எமக்கு ஆதாரமாய் விளங்கி அறிவூட்டி வாழ்வின் அழகிற்கு ஒளியூட்டுகின்றது.

தமிழ் மொழியின் வண்பாகிய இலக்கியம் எமது எழுத்தால் மொழியின் செழுமைக்கு உரமூட்டுகிறது. அது கவிதையாய், கட்டுரையாய், சிறுகதையாய், உரையாடலாய், நாடகமாய் மலர்கின்றது. கேட்போர் வாசிப்போர் மனங்களில் மகிழ்ச்சியையும் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியையும் தோற்றுவிக்கின்றது.

இன்று நேற்றல்ல என்றுமே தமிழ் இலக்கியம் தமிழர் வாழ்விற்கு வலிமை சேர்க்கும் ஆயுதமாகப் பயன்தந்து உன்னதமான ஒழுக்க விழுமியங்கள் மலர உறுதுணையாய் விளங்குகிறது.

நவீன கணனி யுகத்தில் வாழ்வின் பலம் குன்றும் வகையில் மொழியின் பயன்பாடு, கோலங்கள் பலவாகிச் சுருங்கி வருவதை அவதானிக்கலாம்.

இன்றைய அவசர உலகில் பன்மொழிக் கலப்பு எமது தாய் மொழியின் வண்பைக் குலைப்பதை நம்மால் உணர முடிவதில்லை!

எம்மை நெருக்கும் துயரங்களை வென்று அவசியம் உணர்த்தப்பட வேண்டிய தமிழ்மொழியும் இனமும் நிலமும்

எம்மை வாழவைக்கும் வகையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

எமது தமிழ் மொழி இனிமையானது. ஒவ்வொரு சொல்லும் உணர்வுடனும் கருத்தமைந்தது. அதன் வழி உருவாகும் இலக்கியங்கள் வாசிக்கவும் இரசிக்கவும் கிரகிக்கவும் மாத்திரமல்ல எமது வசந்தம் வளர்க்கும் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் வல்லமையும் கொண்டுள்ளது.

கவிதைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. வாசித்தேன்! நயந்தேன்! இரசித்தேன்! கவிதைகளை வடிக்கும் ஆற்றல் பிறந்தது. எழுதினேன்! எழுதுகிறேன்! என்னை வெளிப்படுத்துகிறேன். அதனால் இன்பம் விளைந்தது. விளைகிறது!

தொடர்ந்து சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்தேன் எனது முதலாவது சிறுகதையை தினபதி தினம் ஒரு கதை என்ற கதைக் களத்திற்கு எழுத்தாளர் அமரர் தாளையடி சபாரத்தினம் அவர்களின் சிபார்சுடன் அனுப்பிவைத்தேன். அது ஊமை என்ற தலைப்பிட்டு 1969 நவம்பர் மாத தினபதி நாளிதழில் வெளிவந்தது. அதனால் மகிழ்ச்சியும் வேகமும் பெற்றேன் சிறுகதைகளை எழுதினேன் எழுதுகிறேன்.

வாழ்வின் திசைகள் அனைத்தையும் நினைந்தும் வாழும் நிலம் தோறும் பயணிக்கும் மக்களோடு கலந்தும் களித்தும் கதைக்கான விதைகளைச் சேகரிக்கும் ஊக்கத்தை வளர்த்துக் கொண்டேன்.

எனது புனைகதைகளுக்கான தேடல்கள் தோறும் என்னுடன் நீங்கலே பயணிக்கிறீர்கள். இப்பொழுது நான் அல்ல நாங்களே கதைகளை எழுதுகிறோம். எங்கள் கதைகளை நாங்களே எழுதி நாங்களே வாசிக்கும்போது ஏற்படும் ஆனந்தம் அற்புதமானது. எழுதிய ஆக்கங்களை நூலாக்குவதில் உள்ள சிரமத்தை என்னுடன் பயணித்த உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் ஆறுதல் அடைகிறேன்.

நாம் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த காலங்கள், அக்காலங்கள் எமது

இலக்கிய வளத்துக்கு ஊக்கம் தந்த ஆசான்கள் உறவுகள் யாவரையும் இச்சிறுகதைநூல் ஊடாக நினைவிலிருத்தி வெளிக் கொணர முயன்றுள்ளோம். அரசியலும் கல்வியும் சுகாதாரமும் போர்க்களமும் இன்பமும் துன்பமும் கலந்த பயணங்களும் எங்கள் காலத்தின் கதைகளானமை தவிர்க்க இயலாதவையே!

எங்கள் கரங்களில் தரப்பட்டுள்ள எங்கள் கதைகளை நாங்கள் மீண்டும் வாசிப்போம்!.

வாசிப்பு மனிதனைப் பூரணமாக்குகிறது.

- நெடுந்தீவு மகேஷ்

நூல்	:- “வாழ்வதற்குப் போராடு”
ஆசிரியர்	:- செ.மகேஷ்
முகவரி	:- 249/1, நாயன்மார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
உரிமை	:- திருமதி வேதநாயகி மகேஷ்
முதற்பதிப்பு	:- ஒக்ரொபர் 2020.
பக்கங்கள்	:- 136
விலை	:- 300/=

நெடுந்தீவு மகேஷ் அவர்களின் வெளியீடுகள்

- கலையாகும் கடதாசி (சிறுவர் செயல்நூல்)
- மனிதத்தைத் தேடி (கவிதைத் தொகுப்பு)
- தாரணி ஓர் ஆச்சரியக்குறி (சிறுகதைத் தொகுதி)

உள்ளே...

பக்கங்கள்

1. கூத்து	-	01
2. வாழ்வதற்குப் போராடு	-	08
3. நிஷா அழுகிறாள்	-	14
4. பாமாதேவியின் வலம்	-	20
5. வாயில்லாப் பிராணி	-	25
6. சாட்சி	-	31
7. மரணமே உன் கூர் எங்கே?	-	38
8. பெற்ற மனங்கள்	-	44
9. விளையும் விளைவுகள்	-	53
10. ஊமைக் காயங்கள்	-	59
11. பிரச்சினை தீர்ந்தது.	-	65
12. ஓர் உயிரின் ஓலம்	-	69
13. வாழாத வாழ்க்கை	-	74
14. அழுத்தும் துயரங்கள்	-	80
15. பாதை மாறும் பயணங்கள்	-	85
16. அப்பா	-	90
17. பண்பு தவறிய..!	-	94
18. இன்னமும் நாட்களாகலாம்	-	102
19. ஊமை	-	108

■ கூடுதல்

இதிலேதான் இருந்தது அந்தக்கடை! அது ஒரு சிறிய தேநீர்க் கடை. அந்தத் துறைமுகத்தின் ஆறுதற்றலமும் அது ஒன்றுதான். படகுகள் ஒதுங்கும் பாலத்தின் அருகே அதன் அமைவிடம் மிகவும் அழகானது.

குளிர்மை சூழ்ந்த கடற்கரை ஓரத்தில் கொட்டிலிட்டு ஒலைக்கிடுகு களால் வேயப்பட்டு கிடுகுத்தட்டிச்சுவர்களோடு விளங்கிய அந்தக் கடைக்கு உரிமையாளர் எழிலன் என்பதை என்றும் அந்தத் துறை முகத்தோடு ஒட்டி உறவாடுகின்ற அத்தனை பேரும் அறிந்தே இருந்தார்கள்.

இன்று அந்த தேநீர்க்கடையைக் காணவில்லை. எனது கண்கள் அதனைத்தேடிய இடமெல்லாம் சீமேந்துக்கல் அடுக்கிய கட்டடங்களின் ஆக்கிரமிப்பு. எழிலனின் தேநீர்க்கடை எங்கே போய்விட்டது? கண்கள் தேட மனம் எங்கோ பயணப்பட்டது.

எழிலனும் அவனது மனைவி பிள்ளைகளும் அந்த கடைக்குப் பின்னால் பத்தியிட்டு நீட்டப்பட்ட ஓர் ஒலைக்கொட்டிலைக் குசினியென அமைத்துக் கொண்டு அவர்கள் தமது குடும்ப வாழ்க்கையை

அங்கேயே நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் கடையின் அருகே ஓடை போன்றிருந்த ஒடுங்கிய பாதையால் சென்றால் பின்புறத் திண்ணையில் விரிக்கப்பட்ட பாயில் குப்புறப்படுத்திருந்தே எழிலனின் இரண்டு சிறிய பெண் பிள்ளைகளும் தமது ஆரம்ப வகுப்புப் புத்தகங்களைப் புரட்டிப் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். எழிலனின் மனைவி குசினி வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பார்.

நான் எனது பாரமான பயணப்பொதிகளைப் பல வேளைகளில் அந்தத் தேனீர் கடையில் வைத்து விட்டு வீட்டுக்குப்போய் அந்திப் பொழுதில் வந்து எனது பொதிகளை ஒவ்வொன்றாய்ச் சைக்கிளில் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதுண்டு.

இப்பொழுது என் தோளில் தொங்கிய பயணப்பொதி பாரமாகத் தான் இருக்கிறது. இன்று எழிலனின் கடை இருந்த இடத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் தற்காலிகமானதா? எழிலன் எங்கே? என்ற கேள்விகள் எனக்குள் விஸ்வரூபமாகி என்னைக் குழப்பியது.

நானும் எனது ஊரை விட்டுத்தொழில் நிமித்தம் எங்கெங்கெல் லாமோ சுற்றி அலைந்து இன்று தான் எனது ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். கடலால் தூரமாகிப்போன ஊருக்கான படகுப்பயணத்தில் பெரிய மாற்றம் எதனையும் காணவில்லை.

அதேபடகு! அதேபயணம் அன்றிருந்த பயணப்பிரச்சினைகள் இன்றும்! அவை எதுவுமே மாறவில்லை. அன்று நான் வாழ்ந்த வீடு ஒரு கொட்டில் வீடு தான். இன்று அதுவோ எவரும் அதில் குடியிருந்து பாராமரிக்காமையால் அழிந்திருக்கும். எனது உறவினர்களிற் பலரும் ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

இவையாவுமே! காலம் எமக்களித்த வேதனைகளால் விளைந்த கோலங்கள் தானோ! ஏனோ! எழிலன் அங்கிருந்து வெளியேற எந்தச் சொந்த நியாயமும் அவனுக்கு இருந்ததாக நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

அந்தத் தேநீர்க் கடை ஒன்றுதான் எழிலனுக்கும் அவனது மனை விக்கும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளுக்கும் ஆதாரமாக இருந்தது.

காலையில் கடைக்கு வந்து சேரும் இடியப்பம், பிட்டு, தோசை என்பவற்றோடு விசுவலிங்கத்தாரின் பேக்கறியில் இருந்து வரும் பாண், பணிஸ், பிஸ்கற்றுடன் எழிலனின் மனைவி சுடச்சுடச் சுட்டிக்கும் வாய்ப்பனும் வடையும் அந்தக்கடையின் விற்பனைப் பொருட்கள்! அவை அந்தக் கண்ணாடி பொருத்திய சோக்கேஸ் அலுமாறிக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்கும். எவரும் அதற்குள் கைபோட எழிலன் அனுமதிப்பதில்லை.

எழிலன் போடும் தேநீருக்கு ஒரு தனித்துவமான சுவை இருக்கும். விறகடுப்பில் அமர்ந்த பாணையில் கொதிக்கும் எங்களின் ஊர்த் தண்ணீரில் மலை நாட்டுத் தேயிலை கொண்டு போடும் 'பிளேனரீ' என்றால் அது சுவைத்துப் பழகியோரைப் பலமுறை சுவைக்கத் தூண்டத் தவறுவதில்லை. எழிலன் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் எழிலனின் மனைவி கடையில் இருப்பார். தேநீர் போடுவதும் அவர்தான். அவர்போடும் தேநீரும் அலாதியானது தான். அந்தக் கடையில் இருந்து கிடைக்கும் வருமானம் ஒன்றே அவர்களின் வாழ்வாதாரம். அதனால் கிடைத்த சுதந்திரம். சிக்கனம், மகிழ்ச்சி என்பவற்றை மனத்திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொண்டு எழிலனின் குடும்பம் அமைதியாக வாழ்ந்த நாட்களை மீட்டுப்பார்க்கிறேன்.

அவர்கள் இப்பொழுது எங்கே போய்விட்டார்கள்? எதிரே வந்த இளைஞனைப் பார்க்கிறேன். அறிமுகமானவனாகத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் எனது கேள்வியை அவனிடம் தொடுக்கிறேன்.

“எழிலன் கடை எங்க தம்பி இருக்கிறது?”

“எழிலன் கடையா? இங்க அப்படி யாரும் கடை வைத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!” அவனது பதிலில் இருந்து அந்த இளைஞனின் வயதை நோக்கினேன்.

இவனது அறிவிற்கு எழிலனின் கடை இருந்த காலம் முந்திக் கொண்டுவிட்டது. என மனம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. இப்பொழுது எழிலனின் கடையோடு சூழ்ந்த அந்தப் பிரதேசம் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்டது. முன்னர் அதைச் சூழ்ந்திருந்த பலரையும் இன்று அங்கே காணவில்லை. எழிலன் குடும்பம் எங்கே? விசாரித்தேன்!.

இப்ப அவருக்குக் சுகமில்லை. அங்கே ஓர் ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் யாரோ கைவிட்ட ஒரு பழைய ஓலைக் குடிசையில் எழிலனும் மனைவி பிள்ளைகளும் வாழ்கிறார்கள் தேடிப் போனேன். எழிலனின் மனைவி மலர்ச்சி குன்றிய முகத்தோடு சிரித்துக் கொண்டே எனக்களித்த வரவேற்பு! அவர்தம் வாழ்க்கையின் விரக்தி அனுபவத்திற்கு அடையாளம். எழிலன் அந்தக் கொட்டிலுக்குள்ளே விரிக்கப்பட்ட கந்தற்பாயிற் சுருண்டு கிடந்தார். பிள்ளைகள் வளர்ந்திருப்பார்கள்! நான் தேடினேன்!

“ஒருத்தி இவரின் அக்காள் குடும்பத்தோடு பட்டணத்துக்குப் போய்விட்டாள். அங்கே அத்தானின் உதவியோடு படிக்கிறாள். இளையவள் இங்கே தான் நிக்கிறாள்! இவருக்கும் சுகமில்லை எனக்கும் இயலாமற் கிடக்குது. மகளும் கிழமையில் சில நாள் இருந்திருந்து பள்ளிக்குப் போவாள். இண்டைக்கு பள்ளிக்குப் போயிட்டாள்.”

எழிலனின் மனைவி சொல்லும் போதே அவளின் கண்கள் பனித்தன. உடற்சோர்வும் மனச்சோர்வும் கலந்த வார்த்தைகள்! எப்படி இருந்த குடும்பம் இப்படி ஆகிவிட்டதே என மனம் குமுறியது.

“மக்களின் பாதுகாப்பு” என உரத்துக் குரலெழுப்பிக் கொண்டே இவர்களின் மகிழ்ச்சியைக் குலைத்த அவர்களின் அந்தக்கடை அபகரிப்பால் உள்ளம் நொந்துபோன எழிலன் நோயும் நொடியும் பாயும் படுக்கையும் ஆகிப்போன பரிதாபத்தை யாரிடம் செல்லி அழுவதென்று தெரியாமல் அங்கலாய்த்தேன் ‘திருப்பித்தருவோம்’ எனக் கூறிக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்தும் இந்தக் காணி அபகரிப்

பாளர்களின் வார்த்தைகளில் காணப்பட்ட உண்மைகள் எத்தகையவை என்பதனைக் காலம் பல சந்தர்ப்பங்களில் எழிலனுக்கு மாத்திரமல்ல மக்களுக்கு உணர்த்தியிருந்ததை இன்று உலகமே அறிந்திருந்தது.

தமது காணியையும் வீடுகளையும், தோட்டந்துரவுகளையும் விட்டு நீங்கிக் காலங்கள் பலவாகிப்போன நிலையில் இன்னமும் அங்கிங்கென அலைந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் கூட்டம். உழைத்து வாழ்ந்த குடும்பங்கள். ஒருவேளை உணவுக்காய் இன்று கையேந்தி அலையும் கொடுமை! எழிலனின் சிறிய கடை அதன் வருமானம்! அவர்களின் குடும்பத்தை வாழவைத்த சீவியம் என எல்லாமே தொலைந்துபோன கோலம்.

இன்று ஏழ்மையின் சிறைக்குள் சிக்குண்டு சிதைவுற்ற அவலம். நிம்மதி இழந்து மனவருத்தமும் உடல் நோயும் வருத்த உழைப்பின்றி உருக்குலைந்த குடும்பம். எழிலன் பாயில் எழுந்திருக்க முயற்சித்தார், முடியவில்லை அவரது நிலமை எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. “இருந்தாலும் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” நான் கேட்டேன். அவர் ஒரு விரக்தியான சிரிப்புடன் “இருக்கிறேன்” - என்றார்.

“இந்த அரசியல்வாதிகள் எமது இருப்பிடங்களிலிருந்து எம்மை தொலையவிட்டதோடு அவற்றைத் திருப்பித்தருவதாகக் கூறி எம்மை அலைக்களிக்கும் தொல்லைதான் எம்மை இப்பொழுது நோய்வாய்ப்படுத்துகிறது” என்று படுக்கையில் இருந்தவாறு கூறினார்.

“ஏன்? என்ன நடந்தது?” என்ற எனது கேள்விக்குள் அவரின் எண்ணத்திலெழும் உண்மைகளை வெளிக்கொணரும் தூண்டுதல் பிறந்திருக்க வேண்டும் அவர் பேசினார்.

“எங்களைக் கலைச்சுப்போட்டு எங்களினர் கடையையும் வீட்டையும் அவங்களே வைச்சிருக்கிறார்கள். அதைத் திருப்பித்தாறன் தாறனெண்டும் சொல்லுறார்கள். ஆனால் தாறதாகக் காணயில்லை.

போன மாதம் ஒரு அரசியல்வாதிக்கு வரவேற்பு வைச்சாங்கள். அப்ப பார்த்து எங்களையும் வரச்சொன்னாங்கள். நாங்களும்தான் எங்களின்ற காணியையும் வீட்டையும் திருப்பித்தர ஒழுங்குகள் செய்யப்போறாங்க ளாக்கும் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு அந்தக் கூட்டத்துக்கு போனம்! சனமோ சனம்! எல்லாமே வேலை தருவாங்க! வீடு தருவாங்க! சம்பளம் கூட்டப்போறாங்க எண்டு சொல்லிச் சொல்லியே கூட்டி வந்த கூட்டம் தான்! அதோட இப்ப வேலைசெய்யிற அந்தக் கந்தோர் உத்தியோகத்தர் மாரெல்லாம் குவிஞ்சு நிண்டாங்கள். அங்க ஒண்டுமே நடக்கவில்லை. நானும் மனிசியுமாய்ப் போயிட்டு திரும்பி வந்தம் இப்படி எத்தனை முறை செய்யிறது? அரசியல்வாதியை வரவேற்க ஆள் சேர்ப்புத்தான் நடக்குது" எழிலன் அலுத்துக் கொண்டார்.

நான் அவரது துயரத்திற்கு ஆறுதல் சொல்லும் வகை தெரியாமல் அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் "போன கிழமையும் ஒருத்தர் வந்துபோனார். எங்களையும் வரச்சொல்லி ஒரே தொந்தரவு நாங்கள் போகயில்லை. அவர் வந்து கூட்டத்தில் நிண்ட சனத்திட்ட எங்களை அடுத்த தேர்தலிலையெண்டாலும் அமோகமான வாக்குகளால் உங்கட பிரதேசத்தில் வெற்றி பெறச்செய்தால் உங்க ளுக்கு எல்லாம் தருவம் எண்டாராம். தேர்தல் வரப்போகுது போல! அதுக்கு முன்னோடியாத்தான் இந்தத் தெருக் கூத்தெலாம் நடக்குது! எங்கட விருப்பமில்லாமல் எங்களின்ற வீட்டையும் கடையையும் எடுத்துபோட்டு அதனை பெற்றுத்தானேன் எல்லோரும் கூட்டத்துக்கு வாங்கோ எண்டு எங்களை அழைச்சு ஏமாத்துறாங்கள்!" எழிலன் சலித்துக் கொண்டார்.

எழிலனின் சோர்ந்து மெலிந்த உடலைப் பார்க்க எனக்கு வேதனையாக இருந்தது. எழிலனின் மனைவி கொண்டு வந்து வைத்த பிளேன் ரீயைக் குடித்தேன்.

அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் வார்த்தைகளைத் தேடித் தத்தளித்த எனக்கு அவர்களின் பிளேனர் எழிலனின் தேநீர்க் கடையை எனக்கு மீண்டும் நினைவுபடுத்தியது. வேதனையோடு

அந்தக் குடிசையை விட்டு அவர்களிடம் விடைபெற்று வெளியேறினேன்.

அந்தப் பெரிய வீதியில் நடந்து வந்துகொண்டிருந்த என் கண்களில் பட்டது ஒரு பெரிய 'கடஅவுட்' அவர்கள் போடும் தெருக்கூத்துக் கான விளம்பரம் போல அது தெரிந்தது. அவர்கள் இந்த நாட்டின் தலைவர்களாம். அதிலிருப்பவர்களின் சிரிப்பு பார்ப்பவர்கள் எல்லோரையும் கேலி செய்வது தெரிந்தது.

- உதயன்.

■ வாழ்வதற்குப் போராடு

“**ஏ**னப்பா இவள் இப்படி தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொண்டாள். பாவம் அவள் பெற்ற பிள்ளைகள்! அதுகள் என்னெண்டால் தாய் செத்துக்கிடக்கிறதும் தெரியாமல் பெட்டியைச் சுத்திச் சுத்தி ஓடி விளையாடுதுகள்”

“இவள் ஏன்தான் இப்படிச் செய்தாளோ? அவளிட புருசன் எத்துணை தங்கமான மனுசன். இவளிட தாயும் இப்ப இவளில்லாமல் என்ன செய்யப்போறாளோ?”

செத்துப்போன சுகிர்தா என்கிற சுகிர்தராணிக்கு வயது அதிக மில்லை. அவள் கலியாணம் செய்யும் போது இருபத்தைந்து வயது தான்.

இரண்டு வருடத்தில் இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றெடுத்து விட்டாள். மூத்தவள் மூன்று வயதிலும் இளையவள். இரண்டு வயதிலும் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் தாயான அவளின் வயது இப்பொழுது முப்பதுதான்.

பெண்மையின் அழகும் அவளது இளமையும் எத்தனை மகத்துவமானவை! அவை அனைத்தும் அவ்வளவு விரைவாகவே கரைந்து போகவில்லை. மரண வீட்டிற்குக் கூடிவந்த உறவினர்களின் கூட்டம் ஒன்றிநின்றது ஒப்பாரி வைக்கிறது.

‘பைத்தியக்காறப்பெட்டை என்ன எதெண்டாலும் யாருக்காவது சொல்லியிருக்கலாமே ஏனிப்படிச் செய்தாள்? “ஐயோ என்னை இப்படி தனிய விட்டுட்டுப்போட்டாளே! இந்தக் குஞ்சுகளை நான் என்ன செய்ய? அதுகளை யாரினிப்பார்த்தெடுக்கப்போயினம்” அவளின் வயது முதிர்ந்த தாய் அரற்றினாள்.

‘என்ன நடந்தது இவளுக்கு? ஏனிப்படி எல்லாத்தையும் மறந்து பிள்ளைகளையும் இந்த மனுசனையும் தவிக்கவிட்டிட்டுப் போயிட்டாள்? கேள்விகள் பலவாகி ஊர்வலம் வந்தன. அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். பிறப்பும் இறப்பும் இயற்கையே எனினும் இறப்பை வருந்தித்தாமாக அதனைத் தழுவிக்கொள்பவர்கள் இருக்கவே செய்கிறார்கள்! இவர்கள் யார்?

இவளுக்கு ஏற்பட்ட மரணம் அவள் தானாகவே தேடிக்கொண்டது தான். இதனை விதியென்று விலக்கிவிட இயலாத நிலையில் வேதனை பொங்க அந்தச் சாவு வீடு ஓலமிட்டு அழுகிறது. கூடிவந்தோர் ஒவ்வொருவர் மனங்களிலும் “அவள் ஏன் இப்படி தற்கொலை செய்து கொண்டாள்?” என்ற கேள்வி, அவர்களைப் பலவிதமாகவும் எண்ணமிட வைக்கிறது.

இப்பொழுது இந்த மரண வீட்டில் கேட்கும் அத்தனை ஒலிகளையும் அங்கே நிகழும் காட்சிக்கோலங்களையும் அவள் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அவள் உடலில் உணர்வில் அனைத்தையும் இழந்து இப்பொழுது ஒரு சடலமாக! எந்த அசைவுகளுமற்ற ஒரு கட்டையாகிக் கிடக்கிறாள்.

கூடிவந்தோர் மனங்களிலெல்லாம் ஏதேதோ எண்ணக்கு முறல்கள் எதையெதையோ சொல்லி அழுகின்றனர். இப்பொழுது

அவள் செய்த இந்தச் செய்கைக்காக அல்ல. அவளையே தங்களின் ஆதாரமாக எண்ணி வாழ்ந்து வந்த அருகிருந்தோரின் அவல நிலையைச் சிந்தித்துச் சித்தரித்து அழுகின்றனர்.

அவளது கணவன் வேதனைகளை அழுக்கி அடக்கியவாறு ஆண்பிள்ளை என்பதனை வெளிக்காட்டி மௌனமாக அழுகிறான். கண்கள் கலங்கி இருந்தன. கூக்குரலிட்டுக் கூவி ஓலமிட்டுக் கொண்டே ஓடி வந்த பக்கத்து வீட்டு விசாலம் என்கிற விசாலாட்சி 'ஐயோ! ஐயோ! ஏனடிபிள்ளை இப்படிச்செய்தாய்?' என்று சத்தமிட்ட வாறு தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டே கதறி அழுதாள்.

"சாகிற வயதா இது! வாழ வேண்டிய வயதில் இப்படி ஒரு தற்கொலை முடிவை ஏன் எடுத்தாள்?"

விசாலாட்சி ஆச்சிக்கு வயது எழுபதையும் தாண்டிவிட்டது. உடல் தளர்ந்து உணரുകோலைத் தேடும், இந்தப் பொழுதிலும் துணிவோடு நிமிர்ந்து நடைபோடும் அழகு.

"அழகான கிழவி" என்று சொல்லி எல்லாரும் ஆசைப்படும் வண்ணம் உற்சாகமாக உறவுகளோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கை. இந்தச் சுகிர்தம் செய்த செய்கையால் பொங்கி வந்த வேதனைகள் விசாலம் ஆச்சியின் அமைதியைக் குலைத்தன. "மோட்டுப்பெட்டை அவசரப்பட்டிட்டாளே!" அந்தரப்பட்டது அவள் மனம்! "இப்படிச் சாகிறதெண்டால் நான் எத்தனை முறை செத்திருக்க வேணும்."

எண்ணங்கள் முட்டிமோதிதள்ளுண்டு? பள்ளிப்படிப்பில் தோல்வி கண்டபோது துவண்ட மனதில் தோன்றிய அந்தத் தற்கொலை எண்ணத்தை அவள் மனம் மீட்டுப்பார்த்தது. அன்று விசாலாட்சி யோடு படித்த புனிதம் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அவளுக்கு வயது பதினாறுதான் அப்பொழுது அவளை எண்ணி எத்தனை உள்ளங்கள் வேதனைப்பட்டன. அவளின் நினைவோ இன்று எவரிடத்திலும் இல்லை! விசாலாட்சியோ தனது துணிவை இழக்கவில்லை.

காதல் என்ற பெயரில் இவளையே சுற்றிவந்த கனகசபை விசாலாட்சியைக் கைவிட்டு வேறொருத்தியைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு வெளிநாடு போனபோது அவளையே நினைத்து அல்லலுற்ற உள்ளம், அமைதி கெட்டு உறக்கம் தொலைத்தது. அப்போதும் தற்கொலை எண்ணம் அவளிடத்தில் தலை தூக்கிய துண்டு. அன்று காதல் தோல்வியால் கலங்கித் தவித்த கோவிந்தரின் மகள் மங்களம் செய்தது போல மருந்தைக் குடித்துத் தன்னைத் தானே அவள் மாய்த்துக் கொள்ளவில்லை. அழகும் அறிவும் ஒளிரும் கணவனாகப் பெற்றோர் அவளுக்கெனத் தேர்ந்த அம்பலத்தைக் கைப்பிடித்து வாழ்க்கைக்குள் வசந்தம் கண்டபோது நாலு குழந்தைகளுக்குத் தாயானாள்.

சாதாரண தொழிலாளியான அம்பலத்தின் வருமானம் போதாமை, அவளை அயலவரிடம் கையேந்த வைத்து அவர்களைக் கடனாளியாக்கிய போதெல்லாம் கலங்கி நின்றாலும், முயற்சியால் முன்னேறி தொடர்ந்து பிள்ளைகளை நல்ல கல்லூரியில் படிக்க வைத்தாள். அவர்களைப் பல்கலைக்கழகம் சேர்த்துப் பட்டம் பெற வைத்தாள். பிள்ளைகளை பட்டதாரிகளாக்கி தொழில் தேடிக்கொடுத்து உயர வைத்த செயல் அவளுக்கு என்றும் உற்சாகத்தையே தந்தது. எதிர்கொள்ளும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்ற வைராக்கியம்.

அவள் என்றுமே தற்கொலைக்குத் தன்னைத் தூண்டியது இல்லை. இப்பொழுது பிள்ளைகள் எல்லாருமே தனிக் குடித்தனம் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் இளைய மகளுடன் வாழும் விசாலாட்சியைப் பார்க்கவும் பேசவும் பழகவும் ஒவ்வொரு வராகக் கணவன் மனைவியாக அவளது பேரப்பிள்ளைகளோடு வந்து போகிறார்கள்.

விசாலாட்சியின் கணவன் இந்த கொடிய போருக்குள் காணாமற் போனாலும், தனித்து நின்று போராடித் தன் பிள்ளைகளின் மகிழ்விலே ஆனந்தக்கூத்தாடி அகமகிழ்ந்தாள். இத்தனை

துன்பங்களையும் எதிர்கொண்டு வெற்றிகண்டு இன்றும் வாழ்கிறாள். தற்கொலை செய்யத்தூண்டிய சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் வாழ்வின் மகத்துவம் உணர்ந்து விலக்கி வைத்து மரணத்தை வென்று அவள்வாழ்கிறாள்.

இந்தச் சுகிர்தம் ஏன் இப்படிச் செய்தாள்? துன்பமும் துயரமும் கோபமும் தாபமும் ஏற்படாத வாழ்க்கை எங்கே இருக்கிறது? வெற்றியும் தோல்வியும் ஏமாற்றங்களும் இல்லாத பயணங்கள் யாருக்கு நிரந்தரமாகின்றது. விசாலாட்சியைப் போன்று துணியோடு வாழாமல் என்றோ தம்மைத்தாமே அழித்துக்கொண்ட அத்தனை பேரும் வாழ்வை அனுபவிக்காமலேயே மறைந்து போனார்கள்! அவர்கள் எல்லோரும் இன்று உலகத்தார் மனங்களிலிருந்தும் மறக்கடிக்கப்பட்டமை எத்தனை வேதனையானது.

விசாலாட்சியின் கண்கள் சுகிர்தத்தின் பிள்ளைகள் எப்படி எதிர் காலத்தை எதிர்கொள்ளப் போகிறார்களோ? என்ற ஏக்கம் பொலிய அவர்களைத் தொட்டு நின்றன.

அவர்கள் மீது எழும் தாயில்லாப் பிள்ளைகள் என்ற அனுதாபம் அவர்களுக்கு ஓர் ஆதாரமானாலும் 'இதுகளிடையே தூங்கிச் செத்தவள்' 'இதுகள் தூங்கிச் செத்தவளின் பிள்ளைகள்' என்று கேவலமாகப் பேசுவார்களே. விசாலாட்சி வேதனைப்பட்டாள். செத்தவள் செத்துப் போனாள் இனி இருக்கிறதகளுக்குத்தான் பிரச்சினை விசாலாட்சி கலங்கினாள்.

அழகை ஒலியும் ஒப்பாரியும் அந்தச் "சா" வீட்டைச் சூழ்ந்து சோகத்தில் வாட்டின. இதுவொரு தற்கொலை என்பதனால் வழமை யான மரணச் சடங்குகளும் விலக்கப்பட்டன. பிரேதத்தைக்கூடி நின்றோரின் கூக்குரலுக்கு மத்தியில் பெட்டியிலிட்டுத் தூக்கிச் சுமந்தார்கள்.

சுடுகாட்டிலும் இந்தப் பிணம் தற்கொலை என்ற பெயரால் முறைப் படி எரியூட்டப்படாமல் புதைக்கப்பட்டது. விசாரணை இன்னமும்

முடிவுறவில்லையாம்.....

சொந்தங்கள் உறவுகள் எல்லாருமே எல்லையற்ற வேதனைக்குள்.

பிறப்பவர் இறப்பதே உண்மையெனினும் இப்படியொரு இறப்பு எதற்காக? விசாலாட்சி தனது வாழ்வை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

- உதயன்

■ நிஷா அழகிராள்

இலவசக் கல்வியின் தந்தை சீ டபிள்யூ டபிள்யூ கன்னங்கரா அவர்களின் பாத்திரமேற்று அவராகத் தோன்ற உடைமாற்றியிருந்த நிஷா உற்சாகம் குன்றி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவளது எண்ணங்கள் ஆசைகள் எல்லாமே சிதறிய நிலையில் அவளைக் கவலை சூழ்ந்து கொண்டது. கண்களில் நீர் முட்டியது. தனது கைகளால் அவற்றைத்துடைத்தபடி அவள் சினுங்கினாள். கலை மிளிரும் அவள் பார்வையில் ஒரு சோர்வு கல்விக் கொள்கையின் மகத்துவத்தை விளக்கும் உன்னத அரங்கச் சித்திரத்தின் கதாபாத்திரம் நிஷா.

அந்தக் கதாபாத்திரத்தைச் சிறப்பாக அரங்கேற்ற அவள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் அர்த்தமின்றி வீணாகிப்போனதாக எண்ண அவளால் இயலவில்லை. இலங்கையின், அந்த நாள் எழுச்சிக்கு வித்திட்ட கல்விச் சீர்திருத்தவாதியின் வாழ்க்கைச் சிறப்பை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான பாத்திரத்தில் அவள் நின்றாள். நிஷாவின் குணசித்திர நடிப்பை மேம்படுத்தி அந்தக் கலைப் படைப்பை அரங்கேற்றும் ஆவல் கொண்டு காந்திமதி ரீச்சர் எடுத்த முயற்சிகளோ அநேகம். இசை கலந்து எழில் கொஞ்சம் தமிழ்

மொழிக்கு இனிமை சேர்த்துக் காந்திமதி ரீச்சர் ஆக்கிப்பயிற்றிய சிறப்பான ஆடல் வழிவந்த உரைச்சித்திரம் அது.

நிஷா ஓர் அழகிய சிறுமி, அவள் கற்றுக்கொண்டிருந்த பள்ளியில் அவளது விவேகமும் கற்றலில் அவள் காட்டும் ஆர்வமும் பாடசாலையில் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்திருந்தது. அழகும் ஆரோக்கியமும் இவளது உற்சாகமான கற்றல் செயற்பாட்டிற்கு உதவின. துள்ளித் திரிந்தவள் உற்சாகமாகத் தான் ஏற்றுக்கொண்ட கதாபாத்திரத்தைச் சிறப்பாக அரங்கேற்ற வேண்டுமென்ற ஆவலோடு சுறு சுறுப்பானவள்! இப்பொழுது அவளைச் சூழ்ந்து வருத்திய துயரம் பெருக அரங்கிற்கு வெளியே அழுது கொண்டிருந்தாள்.

அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையில் அன்றொரு நாள், அத்திபாரமிடப்பட்ட விஞ்ஞான கூடம் இன்று திறந்து வைக்கப்பட்டது. அந்தத் திறப்பு விழாவை கோலாகலமானதோர் கொண்டாட்டமாகப் பாடசாலைச் சமூகம் ஒழுங்கமைத்திருந்தது. பிரதம விருந்தினராக விஞ்ஞான கூடத்தைத் திறந்து வைக்க நாட்டின் கல்வி அமைச்சரை பெருவிருப்புடன் பாடசாலைக் கல்விச் சமூகத்தினர் அழைத்திருந்தார்கள். அவரின் வருகையைக் கண்டதும் ஆவலோடு காத்திருந்த மக்கள் ஒன்று திரண்டனர். பாடசாலை வாசலிலிருந்து மேள தாளத்துடன் பாண்ட் வாத்தியம் இசைக்க அமைச்சரைத் தொடர்ந்து அனைவருமே பின் நடந்தனர்.

ஊர்ப் பெருமக்கள் கூடிவர ஊர்வலமாக வந்த அமைச்சர் பல வண்ணக் கடதாசிகளாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த விஞ்ஞான கூடத்தைத் திறந்து வைத்தார்.

இதற்கான ஆயத்தங்கள் கடந்த இரண்டு வாரங்களுக்கு மேலாக நடந்தேறியிருந்தன.

தூக்கம் தொலைத்துப் பல தினங்கள் இதற்கெனத் திட்டமிட்ட அதிபருடன், பாடசாலைச் சமூகம் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் வெற்றிகரமாக நிறைவேறுவதைப் பார்த்து இன்று உற்சாக மேலீட்டால்

குதூகலித்தது. மாலை மரியாதைகளுடன் அமைச்சரை வரவேற்று, அவர்கள் அவரைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர் சூழ்ந்து நின்றோர் ஆரவாரித்தனர். அமைச்சருடன் வந்த பரிவாரங்களும் மக்களும் மாணவரும் ஒன்றுதிரண்டு முன்னேறிய காட்சிகள் படப் பிடிப்பாளர்களின் கமாராக்களில் பதிவாகின. சிரித்த முகத்தோடும் கூப்பிய கரங்களோடும் அமைச்சர் தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த கூட்டத்தினரைப் பார்த்துப் பரவசித்தார். விஞ்ஞானகூடம் திறந்தாயிற்று பாடசாலையின் மண்டப அரங்கை நோக்கி மக்களும் மாணவரும் கூடினர். அமைச்சரும் அதிபரும் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கச் செயலரும் பிரமுகர்களும் மேடையிலே போடப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் கரகோசங்களுக்கிடையே வந்தமர்ந்தனர். மாலை தாங்கி மரியாதையோடு அமர்ந்திருந்த அமைச்சரை தேசிய உடை பூண்டு எழுந்து நின்ற அதிபர் வாழ்த்தி வரவேற்றுப் பேசினார். கரகோசம் அந்த அவையை நிறைத்தது.

முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் அன்றொரு நாள் அத்திபாரமிட்டு ஆரம்பித்து வைத்த கட்டடம். இன்று அதன் வேலைகள் நிறைவாகிய நிலையில் உருவமைந்த விஞ்ஞானகூடத்தை இன்றைய கௌரவ கல்வி அமைச்சர் திறந்து வைத்துவிட்டார். அவரை வாழ்த்தியும் அவரது அரசியல் அனுபவத்தைப் புகழ்ந்தும் சேவைகளைப் பாராட்டியும் பேசிய பாடசாலை அபிவிருத்திச்சபைச் செயலாளரின் பேச்சைத் தொடர்ந்து கரகோசங்கள் ஒலித்தன. கௌரவ அமைச்சர் இப்பொழுது பேசினார் மாலைகள் பல அவரது கழுத்தை நிறைத்தன.

மக்களுக்காக அரசு செய்யும் மகத்தான செயற்பாடுகளைப் பட்டியலிட்டார்.

இன்னமும் கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்காக முன்னெடுக்க வுள்ள திட்டங்கள் தீர்மானங்கள் பற்றியெல்லாம் கரகோசங்களுக்கு மத்தியில் குதூகலத்தோடு கூறிவைத்தார். அவை பத்திரிகையாளர்களின் பதிவுகளாயின கூடியிருந்தோர் மனங்களில் உன்னதமானவராக எண்ணப்பட்டிருந்த அமைச்சரின் கருத்துக்கள் உயர்ந்தவை

யாக ஒளிர்ந்தன. வாழ்த்துரைகளும் சிறப்புரைகளும் நிறைவடைந்தன. பாடசாலைச் சமூகத்தால் பல... நாட்களாக... திட்டமிடப்பட்டு பயிற்றப்பட்டு ஆயத்தமாகவிருந்த மாணவர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகள் மேடையேற ஆரம்பித்தன.

இன்னிசை பெருக மாணவிகளால் ஆடப்பட்ட வரவேற்பு நடனம். அமைச்சரை மாத்திரமல்ல அனைவரையுமே மகிழ்வித்தது. அடுத்தடுத்து அரங்கேற இருந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் தயாரித்தோர் சுறுசுறுப்பாயினர். தம்முழைப்பையும் தமது நேரத்தையும் இவற்றுக்காகச் செலவு செய்த ஆசிரியர்களும் அவற்றின் மூலம் தமது திறமையை வெளிக்கொணரத்துடித்த மாணவர்களும் தமது நிகழ்ச்சிகளை விரைவாகவே மேடையேற்ற அவசரப்பட்டனர்.

அமைச்சர் வேறொரு நிகழ்வில் பங்கு கொள்ளச் செல்லவுள்ளதாகச் செய்திகள் பரவின. அவரது பிரசன்னத்திலேயே அவருக்கென அவரை மகிழ்விப்பதற்கெனத் திட்டமிட்டு நாட்கள் பலவாகப் பயிற்றிய நிகழ்ச்சிகளை முன்வைக்க ஒவ்வொருவரும் விரும்பினர். அமைச்சரின் பார்வையில் நிகழ்ச்சிகள் தமக்குப் பாராட்டைப் பெற்றுத்தர வேண்டும் என்ற வகையிலே அவசரப்பட்டனர்.

உடை அலங்காரங்களாலும் பயிற்சிகளாலும் சிறப்பெனக் கருதிய அரங்கச்செயற்பாடுகளை மேடையில் முன்வைக்க ஒவ்வொருவரும் முந்தினர். அதிபரோ சங்கடப்பட்டார். தமக்குப் பிடித்தமான ஆசிரியரின் தயாரிப்புக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து சிவகாமி ரீச்சரின் முயற்சியால் விளைந்த குறத்தியர் கும்மியை மேடையேற்ற அனுமதித்தார். அது நடந்து கொண்டிருக்கையிலேயே கௌரவ அமைச்சர் அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

அமைச்சரின் பிரசன்னம் இல்லாமையால் அடுத்தடுத்து மேடையேறக் காத்திருந்தவை அனைத்துமே களையிழுந்தன. மேடையேறிய நிகழ்வுகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தவிதத்தில் அதிபர் மீது காந்திமதி ரீச்சருக்குக் கோபம் மேலிட்டது. வார்த்தைகள் தடுமாறின

தனது ஆக்கமும் அதன் சிறப்பும் அமைச்சரால் பாராட்டப்பட வேண்டும் எனக் காத்திருந்தவருக்கு ஏமாற்றமே எஞ்சியது. அமைச்சருக்காகவே தனது மாணவர்களை அரங்கச் செயற்பாட்டுக்குப் பொருத்த மாணவர்களாக வடிவமைத்தவரின் முன்னெடுப்புக்கள் யாவும் தோல்வியில் முடிந்தனவாகவே தெரிந்தன. அவர் தனது அரங்க நிகழ்வை மேடையேற்றுவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். அந்த முடிவு அவரது கலைப்படைப்பு கல்வியின் தந்தை சீ.டபிள்யூ. டபிள்யூ கன்னங்கரா அவர்களின் பாத்திரத்தை ஏற்றுத் திறமையை வெளிக்காட்ட ஆவல் கொண்டு காத்திருந்த நிஷாவின் கண்களில் கண்ணீரை வரவழைத்தது.

அந்த வளரும் சிறுமியின் எண்ணத்தில் அமைச்சரை அவள் காணவே இல்லை. அவள் ஏற்றுக்கொண்ட பாத்திரமும் அந்தப் பாத்திரத்தின் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும் ஆர்வமும் அவளின் எண்ணத்தில் பரந்திருந்தது. கௌரவ அமைச்சர் வெளியேறிய சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே அங்கு குழுமியிருந்த கூட்டம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்தது. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஒரு சில பெற்றோருமே அங்கு கூடியிருந்தனர். அதிபர் கல்வி அமைச்சருக்கு மதிப்பளித்து அவரின் பின்னே சென்றிருந்தார். காந்திமதி ரீச்சர் தனது தீர்மானத்தில் உறுதியாக இருந்தார். தனது ஆக்கம் அரங்கேறும், அப்போது அது அமைச்சரின் பாராட்டைப் பெறும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்தவர்.

அது அமைச்சரின் பார்வைக்கே தூரமாகிவிட்டதை எண்ணித் துயரமுற்றார்.

தனது மாணவர்களால் நடிக்கப்படவிருந்த நிகழ்வை இந்த மேடையில் இனி அரங்கேற்றுவதில்லை! என்ற ரீச்சரின் முடிவில் எவ்வித மாற்றத்தையும் காணமுடியவில்லை நிஷா அழுதாள். அவளது திறமையும் முயற்சியும் இத்தனை விரைவாக மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடும் என அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கௌரவ அமைச்சருக்காகவோ தனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியருக் காகவோ தன்னை இழக்க அவள் தூண்டப்பட்டதாகவே எண்ண மிடும் பார்வைகள் அவள் மீது விழுந்தன. அவள் பெற்ற பயிற்சியும் ஒத்திகைகளும் வீண்போக நியாயமில்லை. ஆனாலும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் இறுதியில் வீணாகிப்போனதே என்றெண் ணிச் சோர்வுற்றாள். நிஷா தனது திறமையைப் பலரும் பாராட்டும் வகை தேர்ந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் இழக்கப்பட்டுவிட்டதே எனக் கவலை யுற்றாள். ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான கல்விச் சூழலைக் காணும் விருப்பு டன் அதனைத் தேடியவாறு அவள் அழுகிறாள்.

- ஞானம்

■ பாமாதேவியின் வலம்

“நான் சொல்லுகிற இந்தப் பாமாதேவியின் பெயரை நீங்கள் பலரும் பலமுறை கேட்டிருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். பாமாதேவி என்ற பெயரில் ஒரு நடிகையும் இருக்கிறார். நான் சொல்லும் பாமாதேவி ஒரு நடிகையில்லை. என்றாலும் நடிப்பிலே இந்தப் பாமாதேவியை எவராலேயும் வெல்ல இயலாது. அப்படி ஒரு உன்னதமான நடிப்பு இந்தப் பாமாதேவியுடையது.

அவரைப் பார்த்த உடனேயே தனது கவர்ந்திழுக்கும் பார்வையால் எவரையும் தன்வசப்படுத்திவிடுவார். அப்படி ஒரு தோற்றப் பொலிவு அவருடையது.

நான்தான் ஏமாந்தனான். அவவோட ஓர் அதிகாரியாகக் கடமை யாற்றினதால் அவவை விரும்பினேன். கலியாணமும் செய்து கொண்டேன். ஆனால், அவ செய்யும் வேலைகளில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதனால்தான் நான் என்னுடைய அந்த அரசாங்க வேலையையும் உதறி எறிஞ்சுபோட்டு ஒரு சுதந்திர மான வேலையைத் தெரிந்தெடுத்துச் செய்கிறேன்.”

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே வந்த பூரணம் பிள்ளை அங்கே பல்வகைப் பொருள்களால் நிறைந்த தனது கடையையும் அதில்

வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களையும் பெருமையுடன் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அதனை அவதானித்த சிவபாதம், பூரணம்பிள்ளையை ஆச்சரியத்தோடு ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பூரணம் பிள்ளையோடு அண்மையிலேயே நட்பு வைத்துக் கொண்டவர். சிவபாதம், பூரணம்பிள்ளையின் தனிமையையும் அவரது நேர்மையான செயற்பாடுகளையும் அவதானித்தவருக்கு அவரது வாழ்க்கை பற்றி அறிந்து கொள்ளும் விருப்பம் இருந்தது. அவ்வாறு அறிய விரும்பியபோது எழுந்த ஒரு கேள்விக்கான விடையாகவே பாமாதேவிக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பை இவ்வாறு விளக்கினார் பூரணம் பிள்ளை.

பாமாதேவியோடு மாத்திரமல்ல. அவரோடு இணைந்த தொழிலிலும் சேர்ந்திருக்க விரும்பாமல் அதனையும் கைவிட்டவர் பூரணம் பிள்ளை. “பாமாதேவியோ உயரதிகாரியாக உயர்வதற்காக மேலதிகாரிகளின் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்க்கச் செய்த உத்திகளோ அநேகம். அத்தோடு முறையற்று முயன்று இன்று முன்னின்று நடமாடும் தில்லுமுல்லு வேலைகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்” இவ்வாறு பூரணம் பிள்ளை சொன்னபோது சிவபாதம் குறுக்கிட்டார்.

‘ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? அவளுக்கு அந்தத் தகுதி இருக்கிறது தானே!’

‘தகுதி இருக்குதுதான். அந்தப் பதவிக்குப் பொருத்தமான தரமான இன்னும் பலரும் இருக்கிறார்களே! அவர்களிடம் அது போகாமல் இருக்கவேணும்! தனக்குத்தான் அது கிடைக்க வேண்டுமெண்டால், என்ன செய்யவேணும்? மேலதிகாரியைக் கைக்குள்ளே போட வேணும் இல்லாட்டில் ஓர் அரசியல் வாதியைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ள வேணும். அத்தோடு நிர்வாகத்திலுள்ள சிலருக்குத்தாம் சொன்னபடி கேட்கின்ற அதிகாரிகளும் இப்போழுது தேவைதானே! இவை எல்லாத்துக்கும் வாய்ப்பாக!” என்று இழுத்த போது பூரணம் பிள்ளையின் வார்த்தைகளில் சோர்வு ஏற்பட்டது. கண்களும் எங்கோ பார்வையைத் தொட்டு நிலைக்குத்தாய் நின்றன.

பூரணம் பிள்ளைக்கு இப்பொழுது வயது அறுபத்தெட்டு அந்தப் பாமாதேவியும் அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். இவர்கள் இருவருமே இப்பொழுது தனித்தனியாகவே வாழுகிறார்கள். பாமாதேவி அந்த அதிகாரத்தில் இருந்தபோது ஆடிய ஆட்டத்தில் பலரது உயர்வுகள் தடுக்கப்பட்டன. உண்மைகள் புதைக்கப்பட்டன. பொதுநலம் சிதைக்கப்பட்டது. மக்களின் முன்னே உயர்ந்த மதிப்பான பதவியில் இருப்பதாகக் கனவு கண்டு கொண்டே ஒரு கோடரிக்காம்பாகத் தன்னை வடிவமைத்துக்கொண்டார்.

அந்தப் பதவியில் நிலைத்திருக்கும் எண்ணத்தில் அரசியலாளரின் சொற்களை வேதவாக்காக எண்ணி மக்களை ஓரம் கட்டினார். மக்கள் அவரை வெறுத்தனர். உண்மையும் நேர்மையும் இவரின் இந்த அர்த்தமற்ற பெருமைக்குள்ளும் புகழ்தேடும் பித்தலாட்டத்திற்குள்ளும் அமிழ்ந்துபோயின. அவரைச் சூழ்ந்திருந்த சுயநலவாதிகள் அவரின் கையைக் கொண்டே தங்களின் பிலாக்கொட்டைகளைச் சுட்டெடுத்தார்கள். பேராசை கண்களை மறைத்தது காதுகளில் விழுந்த உண்மையின் குரல்கள் அவரது கவனத்தில் மேலெழுந்த தில்லை. அவரின் நியாயங்கலெல்லாம் பலரின் நியாயமற்ற செயல்களுக்குத்துணைபோயின. அவர் ஒரு பொம்மையாகிப் போனதுடன் மக்களை வருத்தும் வேலையை அவரையும் அறியாமலேயே செய்யத் தலைப்பட்டார். தனது பதவியையும் அந்தப் பதவிக்கதிரையையும் தக்க வைப்பதிலேயே அவர் குறியாக நின்று செயற்பட்டார்.

“இப்பொழுது எல்லாமே ஓய்ந்துவிட்டன.”

அவர் மக்களை விட்டு ஒதுக்கப்பட்டார். அவரை எவருக்குமே இன்று பிடிக்காது வரலாறு அவரைக் கேலி செய்வதை அவர் உணருகின்றாரோ? என்னவோ? பூரணம் பிள்ளை வேதனைப்பட்டார். பாமாதேவி அரச பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது யார் யாரோ எல்லோரும் அவரைப் பாராட்டி வாழ்த்துச் செய்தி போட்டார்கள். பத்திரிகைகளை நிறைந்திருந்த பாராட்டு விளம்பரங்கள் எல்லாமே பாமாதேவியால் தூண்டப்பட்ட சிலரின் வேலைகள் என்பதை ஊரே

அறியும். உண்மையான சேவையைப் பெற்றவர் ஒவ்வொருவருக்கும் மக்கள் தம் உள்ளத்தால் வழங்கும் பாராட்டுக்களே உயர்ந்தவை. அத்தகைய பாராட்டுக்கள் இந்த உலகம் அழிந்த பின்னும் பாராட்டுக்குரிய ஒவ்வொரு உத்தமரின் பெயரையும் இந்த உலகத்தில் வாழவைக்கும். ஒருவரது தன்னலமற்ற சேவையே அவரையும் பெயரையும் வாழ வைக்கிறது.

“இந்த அம்மையார் செய்தவை எல்லாமே ஒரு காலத்தின் கெட்ட கனவுகளாகிப் போய்விட்டன. பாமாதேவியை எவரும் இன்று நினைத்துப் பார்ப்பதேயில்லை. அவள் ஒரு சுயநலக்காரி. காலம் அவளின் செய்கைகளை எண்ணிக் கலங்குகிறது.”

பூரணம்பிள்ளை இத்தனையையும் சொல்லி வேதனைப்பட்ட போது அவரது மாறும் முகபாவங்களில் தோன்றும் வெறுப்பின் மீதும் விரக்தியின் மீதும் சிவபாதம், பார்வையை மேயவிட்டார்.

உண்மையில் பூரணம்பிள்ளை ஓர் உயர்ந்த மனிதர்தான். புகழாசையோ? பொருளாசையோ? இல்லாதவராகப் பொதுநலன் நோக்கிச் செயற்பட அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் பெரிதாகக் கிடைக்கவில்லை. வாய்த்த மனைவி பாமாதேவியின் மூலம் சுயநலமற்ற சிந்தனையோடு அவற்றைச் செயற்படுத்த முயன்றும் இயலாமற் போனமையைத்தனது தவறாகவே கருதினார். பாமாதேவியுடனான தனது வாழ்க்கையையே உதறி எறிந்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார். இந்தச் செயல் சிவபாதத்தை ஆச்சரியத்துக்குள் ஆழ்த்தியது. பதவிக் காலம் முடிந்தது. சிறகொடிந்த பறவையாகப் பாமாதேவி எவரினதும் ஆதரவின்றித் தனியிடத்தில் வசிக்கி றார். அவரைச் சூழ்ந்திருந்த அந்தச் சுயநலக்கும்பலை இப்பொழுது காணவேயில்லை உறவுகள் கூட அவரைத் தேடி ஓடிவரக் காணோம். பூரணம்பிள்ளை அவளுக்காக அனுதாபப்பட்டார்.

செய்யும் தவறுகளை உணரத்துணியாத ஆணவம் அவள் மீது இன்றுவரை இருக்கிறது. அவருக்கு அது வெறுப்பையே விதைத்தது. எத்தனை காலங்கள்! எத்தனை வருடங்கள்! பாமாதேவியின்

அகம்பாவம் அழியும் என்று பார்த்திருந்து. காத்திருந்து முதுமையின் பிடிக்குள் மூழ்கிவிட்ட பூரணம் பிள்ளையிடத்தில் ஏதோ ஒரு வகை உணர்வுக் கொந்தளிப்பு, அவர்கள் இருவரிடத்திலும் அவர்களின் இணைவைத் தடுக்கும் ஏதோ ஒன்று பூதமாகி உயர்ந்து நின்றது.

சிவபாதத்தார் இதற்கு என்ன சொல்லலாம் என எண்ணமிட்ட அந்த ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு உள்ளாகவே பாமாதேவியின் இறப்புச் செய்தி அங்கே வந்து சேர்ந்தது. பூரணம்பிள்ளையின் கண்கள் கலங்கின.

திருமதி பாமாதேவி பூரணம்பிள்ளை காலமாகிவிட்டார். முன்னாள் அரசாங்க அதிகாரியான இவர் பிரபலவர்த்தகர் பூரணம் பிள்ளையின் பாசமிகு மனைவியும் என்று தொடங்குகின்ற அந்தச் சாவு அறிவித்தல் அன்றைய பத்திரிகைகள் அனைத்தினுமே பெரிய அளவிலே வெளிவந்தன.

இப்பொழுது நடைபெறவுள்ள இந்தப் பாமாதேவியின் இறுதி ஊர் வலத்தில் நாம் எண்ணியது போல் எவரும் கூடிவரக் காணவில்லை. பூரணம்பிள்ளைக்கு உதவியாக அவரின் கடை உதவியாளர்களும் உறவினர்கள் பலரும் சிவபாதமும் அங்கே வந்து கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

“புல்லாகிப் புண்டாகிப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருகமாகி” என்ற தேவார இசை அங்கே கூலிக்கமர்த்தப்பட்டோரால் இசைத்துப் பாடப்படுகிறது.

ஒரு சிலரோடு இந்த ஊர்வலம் நகருகிறது. இது வாழ்வின் இறுதி ஊர்வலம்தான்.

- உதயன்.

■ வாயில்லாப் பிராணி

பூபாலராசா இப்பொழுதும் அந்தத் தர்ம ஆஸ்பத்திரியிலேதான் கிடக்கிறார். அவருக்கு ஏற்பட்ட காயத்தின் நோவைத் தாங்க இயலாமல் அனுங்கலும் சிணுங்கலுமாக அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் அவர் புரண்டு கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய காயம் கொஞ்சம் பெரிதாகத்தான் இருக்கிறது. அதெல்லாம் ஆறக்கொஞ்சம் நாள் எடுக்கும் என்பதாய்ப் பலரும் பேசிக்கொண்டார்கள். அவருக்கு நேர்ந்த இந்த விபத்துக்கும் அவரேதான் காரணம் என்பதாய் ஒரு சிலரது பேச்சும் அடிபட்டது.

அந்த எண்பதுகளில் எங்கள் ஊர்க்கிராமச்சங்கம் எங்கள் கிராமத்தின் வலிமை பொருந்திய மக்கள் சபை என்று போற்றப்பட்டது. நாகேந்திரர், கணபதிப்பிள்ளை, யேமிஸ் வாத்தியார், குமாரசாமி உடையார் அம்பலத்தார் என்று அந்த ஊரவர் பலரும் கிராம சபையின் தலைவராய் இருந்து கிராமத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் தாம் பூபாலராசாவும், அவ்வாறு ஒரு கிராமசபை எலக்சனில நின்று ஒரு அங்கத்தவராக வென்றவர்தான்.

கிராமத்திலுள்ள பதினைந்து வட்டாரங்களில் ஒன்றான. பதினோராம் வட்டார மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு

அங்கத்தவர் சபாபதிப்பிள்ளை அந்தக் கிராம சபையின் சேர்மன் என்று சொல்லப்பட்ட கிராம சபைத் தலைவராக இருந்தார். இவரைத் தலைவராய்த் தெரிவதற்கு முன்னின்று ஓடி உழைத்தவர் பூபாலராசாதான்.

கிராம சபை என்றால் அந்தக் காலத்தில் அது ஒரு சின்ன நாடாளுமன்றந்தான். கிராமத்திலே றோட்டுப்போடுறதும், கிணறு வெட்டிறதும், மலசலகூடம் கட்டிறதும் அவர்களது பிரதான சேவைகள். போக்குவரத்து, சுகாதாரம் என்பவை தொடர்பாகவும் கல்வி, வியாபாரம் என்பவற்றிலும் பல முன்னேற்றகரமான பிரேரணைகளும் தீர்மானங்களும் இந்தக்கிராம சபையிலே விவாதிக்கப்படுவதும், நிறைவேறுவதும் அந்த நாள்களில் நிகழ்வதுண்டு. சனசமூக நிலையங்கள் மாதர் சங்கங்கள், நூல் நிலையங்கள் எனப்பலவும் தோன்றவும், அவற்றைப் பேணவும் இந்தக் கிராம சபையே அன்று உதவியது. கால்நடை வளர்ப்பையும், விவசாயத்தையும் இந்தச் சபையினர் ஊக்குவித்தனர். பனம் பொருள் உற்பத்திகளை அதிகரிக்கவும் இந்தக் கிராம சபை நிதியிலிருந்து உதவிகள் வழங்கப்பட்டன.

பூபாலராசா அந்தக் கிராம சபையின் மதிப்புக்குரிய அங்கத்தவர். அவரது வாக்கு ஒன்று சபாபதிப்பிள்ளை அவர்களைச் சேர்மன் ஆக்குவதற்காகப் பணம் வீசிப்பிடிக்கப்பட்ட மதிப்புயர்ந்த ஒன்றாகும். சபாபதிப்பிள்ளையுடன் போட்டியிட்ட சங்கரலிங்கத்தைச் தோற்கடித்ததும் அவரது வாக்குத்தான். அதனால் கிராம சபைத்தலைவரான சபாபதிப்பிள்ளைக்கு பூபாலராசா தன்னைவிட்டு விலகாமலும் மறுகட்சிக்குத் தாவாமலும் இருக்க வேண்டுமே என்ற அந்தரிப்பு, சபாபதிப்பிள்ளையின் பார்வை பூபாலராசா மீது ஒரு தந்திரம் குவிந்த கவனிப்பையே ஏற்படுத்தியிருந்தது.

கிராம சபைப் பணிகள் யாவுமே ஒரு தொகைப் பணத்தின் முதலீட்டுடனேயே முன்னெடுக்கப்பட்டன. எந்தப் பணிகளுக்கும் ஒதுக்கப்படும் நிதிக்கேற்ப வேலைகள் நடைபெற்றன. வேலை

ஒவ்வொன்றுக்கும் முன்வைக்கப்படும் கேள்விப்பத்திரம் ஒவ்வொன்றையும் அங்கத்தவர்கள் சிலரே தமது தரகர்கள் மூலம் தமதாக்கிக் கொள்வர். அந்த வேலையில் முடிந்தவரை இவர்கள் பெரியதொரு இலாபத்தையும் சுருட்டிக்கொள்வர்.

இந்தவகைச் சுருட்டல்களுக்கு வசதியாகப் பூபாலராசாவும் தனது தரகர் ஒருவர் மூலம் கால்நடைகள் நீரருந்தும் கேணியொன்றைக் கட்டுவதற்கான கேள்விப் பத்திரத்தைக் கொடுத்து வைத்தார். அந்த வேலைக்கான செலவுத்தொகையைக் குறைத்துக்காட்டி ஒருவாறு அந்தக் கொண்காரைப் பெற்றுக்கொள்ள முயன்றார். சேர்மன் சபாபதிப் பிள்ளையும் அதற்கு உடந்தை. ஆடு, மாடு, எருமை, குதிரைகள் தண்ணீர் குடிப்பதற்கான அந்தக் கேணியின் கட்டுமான வேலை பூபாலராசாவுக்கு... கிடைக்க உதவினார் வேலை தொடங்கி விட்டது.

எங்கள் கிராமத்தவர்கள் தமது கால்நடைகளை வீடுகளிலே கட்டி வைத்து வளர்ப்பதில் பல சிரமங்கள் இருந்தன. அதனால் வீட்டுக்கு வெளியிலே கால்நடைகளைப் புல்வெளிகளில் மேயவிட்டனர். அவை அங்கிங்கென மேய்ந்து மாலையில் வீடுகளுக்கு வந்து சேரும். புல்வெளிகளில் மேயும் ஆடுகளும் மாடுகளும், குதிரைகளும் காய்ந்து வரண்ட குளங்களை முகர்ந்து அலைந்து கடந்து தமக்கான கேணிகளைத் தேடித் தாகத்தோடு ஓடிவருவது வழக்கம். இத்தகைய கால்நடைகளின் மீது கருணை வைத்து முன் வைக்கப் பட்ட புதிய கேணி அமைக்கும் வேலை இப்பொழுது கிராம சபை அங்கத்தவரான பூபாலராசாவின் கைக்கு வந்திருந்தது.

'தான் பதவிக்கு வர ஆதரவாகவிருந்தவர் என்ற அடிப்படையில் பூபாலராசாவும் இந்தக் கொண்காரை மூலம் கொஞ்சமன்றாலும் உழைக்கட்டுமே என்ற மறைமுக நோக்கத்தில் தெரிந்தேதான். பூபாலராசாவின் பிணாமிக்கு அந்தக் கொண்காரை முடித்துக் கொடுத்தார் கேணியைக்கட்டி முடித்து விட்டார்கள். அதற்காகத்திட்ட மிட்டு முன்வைக்கப்பட்ட முழுத்தொகையும் வழங்கப்பட்டாயிற்று.

கேணியின் அமைப்பு வேலைகள் சரிபார்க்கப்பட்டுப் புதிய கேணி கிராம சபையின் சொத்தாகியது.

ஆறேழு மாதங்கள் கடந்தன. மண்ணும் கல்லும் சீமெந்தும் கலந்து கட்டப்பட்ட கேணியின் சுவர்கள் உறுதியின்றிச் சிறிது சிறிதாகச் சிதையத் தொடங்கின. கலவை குறைந்த சீமெந்துக் குளையலின் சீர்கேட்டால் வந்தவினை. காச அடிக்கிறதுக்காக பூபாலராசா மண்ணில நிறைய அள்ளிப்போட்டுக் கட்டினதின் பயன் கேணியின் சுவர்கள் சிதைந்தன. மண்ணும் கல்லும் வீழ்ந்து நீர் நிறைந்த கேணி தூர்ந்தது சிதைவின் நடுவில் ஆடுமாடுகள் ஓர் ஓரத்தில் ஊறிய நீருக்காக ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதித் தடுக்கி விழுந்து காயப்பட்டன. கேணியின் பக்கச் சுவர்கள் சரிந்து மண் மேடாகிப்போக எஞ்சிநின்ற சிறுகுழி நீரும் தாகத்தோடு ஓடிவரும் விலங்குகளால் கலங்கிச் சேறும் சகதியுமாய் குடிக்க இயலாத கூழ்க் களியாகியது. குறுகிய காலத்திற்கு உள்ளேயே கேணியின் நீர் வரண்டு போகப் பூபாலராசாவின் வேலையின் புனிதம் ஊர் கதைக்கும் பெரியதோர் புதினம் ஆகியது.

கிராம சபையின் கூட்டங்களில் இந்தக் கேணியின் புனிதம் ஊர் வெறுக்கும் சினக்கும் பெரியதோர் வாதம் ஆகியது. கிராம சபையின் கூட்டங்களில் இந்தக் கேணியின் சிதைவு குறித்துப் பேசப்பட்டாலும் ஆடுகளுக்காகவும், மாடுகளுக்காகவும், குதிரைகளுக்காகவும் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாத அங்கத்தவர்கள் அந்தச் சபையில் அதிக மாக இருந்தார்கள் பேசக்கூடிய ஒரு சிலரும் மெளனமாகவே இருந்தார்கள். நீருக்காக விலங்குகள் தாகத்தோடு அலைந்து வாடும் நிலைகண்டு கால் நடைகளின் உரிமையாளர்கள் கவலைப்பட்டாலும் கிராம சபையோ கண்ணை மூடிக்கொண்டது.

பூபாலராசா தனது வேலை முடிந்தது என்ற பாவனையில் எந்தக் கவலையுமின்றி வழமைபோல் அடுத்துவரும் வேலைக்குக் கேள்விப் பத்திரம் கோரப்படும் நாளை எதிர்பார்த்திருந்தார். எல்லாமே மெளனமானாலும் தாகத்தோடு அலையும் கால் நடைகளின்

கதறல்கள் ஓய்ந்துவிடவில்லை. இவை நடந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் கடந்து போய்விட்டன. பூபாலராசாவுக்கும் கூட இந்தச் சம்பவங்கள் ஞாபகத்திலிருந்து மறைந்து போயிருந்தன. இப்பொழுது இருக்கும் பிரதேச சபை நடவடிக்கைகளில் பூபாலராசா ஈடுபடுவதில்லை. ஒதுங்கிவிட்டார்.

ஆனாலும் பிரதேச சபையின் நடவடிக்கைகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொள்வார். அக்கறையினால் அல்ல. தங்கள் காலத்தை விட இவர்கள் என்ன பெரிதாகச் செய்கிறார்கள் என்கிற விடுப்புப் புத்தியினால் தான்.

அவரைப் பொறுத்த வரையில் புதிய முயற்சிகளும் நவீன திட்டங்களும் என்று இன்றைய பிரதேச சபைகள் இருந்தாலும் அங்கத்தவர்கள் பணம் பார்க்கும் வகையிலேயே தீர்மானங்களும், வேலைகளும் அங்கே முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இதனால் அவருக்கு ஒரு மனத்திருப்தி, பழி பாவம் ஒன்றும் தங்களுடன் மட்டும் நின்றவிடாது என்பதுதான் அந்தத்திருப்தி.

அந்தக் காய வாட்டிலே கட்டிலில் முனகியபடி கிடக்கும் பூபால ராசாவுக்குப் பக்கத்தில் அவரைப் பார்க்க வந்த அவரது நண்பன் சுப்பிரமணியம் அவரைச் சுகம் விசாரித்ததோடு ‘

‘எண்டாலும் மச்சான் நீ அந்த மாடுகளுக்குக் கட்டின கேணியைப் பற்றி, இப்பதான் அந்த மாடுகளுக்குத் தெரிய வந்திருக்கும் போல’ என்றார் நமட்டுச்சிரிப்போடு.

‘தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்பதிலும் உண்மை இருக்குத் தானே!’ என்று தொடர்ந்த சுப்பிரமணியத்தைப் பார்த்த பூபாலராசா தான் அன்று செய்தவைகள் தவறுதான் என்பதைப்போலப் பரிதாபமாகச் சிரித்தார்.

வயதுபோன காலத்தில் மெல்ல நடந்து தனது மகனின் வீட்டுக்குப் போக அந்த ஒழுங்கையைக்கடக்க முயன்ற பூபால ராசாவை வேலி

ஓரமாக ஓடிவந்த மாடு இப்படி இடித்துக் குத்திக் குதறிப்போட்டது. மூர்க்கத்தோடு பாய்ந்து முட்டியது. பூபாலராசாவின் வயிற்றிலே பெரிய காயம். இரண்டு மூன்று தையல்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். “ஆள் தப்பினது அருந்தப்புத்தான்” என்று எல்லோரும் வாயில் விரலை வைக்கிறார்கள். வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குச் செய்யிற துன்பங்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்காமற்போகாது என ஊர் பேசிக் கொண்டது.

எதிர்த்துப்பேச இயலாத அப்பாவிகளை ஏமாற்றி அவர்களின் சொத்துக்களைக் கள்ள உறுதி எழுதி அபகரித்துக்கொண்ட சிங்கார வேலுவுக்கும் லோகநாதனுக்கும் இந்தச் செய்தி ஏனோ சாவப் பயத்தை ஏற்படுத்தியது.

பூபாலராசா அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலிலே கிடந்து வலி தாங்க இயலாமல் அனுங்கினார். எந்த வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குத் தீங்கிழைத்தாலும் எவ்வகையிலேனும் தண்டனை கிடைக்கத்தான் செய்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டார். ‘நான் இந்த நீதியற்ற ஊழல் வேலையைச் செய்திருக்கக் கூடாதுதான்’ பூபாலராசாவின் கண்கள் கலங்கின. அவை மூடியுமிருந்தன.

- உதயன்.

■ சாட்சி

கொல்லாதே! கொல்லாதே! ஐயோ! என்னைக் கொல்லாதே! பயம் கலந்த பதைபதைக்கும் ஓலம் மீண்டும் ஒருமுறை அந்த இருட்டையும் ஊடுருவி ஒலித்தது. அந்த வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அனைவருமே விழித்துக் கொண்டார்கள். பரமானந்தத்தாரின் அருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த அவரின் மனைவி பார்வதி 'இஞ்சேரப்பா என்ன? என்ன? கனவே கண்டனீங்கள்? என்று கேட்டுக்கொண்டே அவரைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

அவர் தணலைத் தொட்டவர் போல் திடுக்குற்று விழித்தார். மின் விளக்குகள் போடப்பட்டன. அவரது பன்னிரண்டு வயதே நிரம்பிய மகள் ரதிதேவி 'என்னப்பா நடந்தது' என்று கேட்டுக்கொண்டே அவரது கட்டிலருகில் வந்தாள். 'ஒன்றுமில்லை கனவு கண்டனான்' என்று எதுவித உணர்வுகளையும் வெளிக்காட்டாமல் அவரது வாய் முணுமுணுத்தாலும் அவரது மனம் அச்சத்தில் துவண்டிருந்தது.

'என்ன கனவப்பா? பார்வதியோ கனவென்றதும் அதைக் கேட்டறியும் அவாவுடன் அவரைப் பார்த்தாள். 'அதுவொன்று மில்லை லைற்றை நூத்துப்போட்டு படுங்கோ!' பரமானந்தத்தார் தான் கண்டகனவை மீட்டுச் சொல்லும் நிலையில் இருக்கவில்லை.

உள்ளத்தை உறுத்தும் அந்தப் பயங்கரத்தை விரித்துப் பார்க்கும் வலுவும் அவரிடம் இருக்கவில்லை. மகள் மின்விளக்கை அணைத்துவிட்டுத் தன்படுக்கையில் சாய்ந்து படுத்துவிட்டாள். அந்த அறை முழுவதையும் மீண்டும் இருள் மூடிக்கொண்டது. பரமானந்தத்தாருக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. கால்களை நீட்டி நிமிர்ந்து மல்லாந்து படுத்தார். நித்திரை வரவில்லை. கண்கள் விழித்திருந்தாலும் மூடிக்கொண்டாலும் இருளே அங்கு சூழ்ந்திருந்தது. தூக்கம் வரவில்லை. அருகில் படுத்திருந்த மனைவி பார்வதி குறட்டை பரவத்தூங்கினாள். அவளது குறட்டை ஒலியும் அவரது தூக்கத்தைக் கெடுத்துப் பயத்தைக் கூட்டியது. பரமானந்தத்தார் கண்ட கனவு அப்படிப்பட்டது. அவரது தூக்கத்தைக் கெடுத்ததான கனவு தூண்டி விட்ட நினைவுகளால் பயம் பரவ விழித்துக்கொண்டு கிடந்தார்.

ஒரு பாடசாலையின் அதிபரான பரமானந்தத்தார் அந்தப் பிரதேசத்தின் கூட்டுறவுச்சங்கத்தின் தலைவராகவும் பதவி வகித்தார். அவர் தலைவராகித்தனது கடமையைப் பொறுப்பேற்று ஆறுமாதங்களே ஆகியிருந்தன. அந்தத் தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிடவிருந்த முருகானந்தம் தேர்தலுக்கு முன்னரே ஒரு கார் விபத்தில் காலமாகி விட்டார். அவர் காலமானதால் கிடைத்த வாய்ப்பே பரமானந்தத்தாரை ஏகமனதாகத் தலைவராகும் நிலைக்கு உயர்த்தியது. அது அவருக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டம் என்றே ஊரெல்லாம் பேசிக் கொண்டது.

அதிபர் வேலை பார்ப்பதிலும் பார்க்க அந்தக் கிராமத்தின் தலைமைப் பதவி ஒன்றில் உயர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது அவரது ஆசைகளில் முதன்மையானதாகிப்போனது. அந்த வகையில் இன்றிருக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கத்தலைவர் பதவி அவருக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

சங்கத்தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவான மகிழ்ச்சியை இரண்டு மூன்று தினங்கள் தனது ஆதரவாளர்களோடு கொண்டாடினார்.

அமைதியாகப் பணி தொடர்வதாக அனைவருமே பார்த்திருக்கச் சங்கத்தின் மனேச்சர் மதிவாணன் காணாமற்போன செய்தி பரவியபோது மதிவாணனைத் தேடி அழுதலைந்த குடும்பத்தினருக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் ஆறுதல் சொல்லத் தெரியாமல் அங்கலாய்த்தார்.

காயங்களோடு பிணமாகிப்போன மதிவாணனின் சடலத்தைக் கண்டெடுத்தபோது பயம் குவிந்தாலும், மரணச் சடங்கை முன்னின்று நடத்தி வைத்தார். கொலைக்கான காரணமோ கண்டறியப்படாமல் மர்மமாகிப்போன மரணங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பலரின் மனங்களிலிருந்தும் மறையத் தொடங்கின.

காலங்கள் கடந்து கொண்டிருந்தன. அவரது மனத்தில் ஏதோ ஒன்று உள்ளிருந்தே அவரைப் பயமுறுத்தியது. மக்கள் முன்னே அவர் தனது பேச்சாலும் செயலாலும் ஒரு தலைவராகவும், துணிவுமிக்க சேவையாளனாகவும் தன்னை முன்னிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால் அவரின் உள்ளத்தெழுந்த உறுத்தல் ஒன்று அவரை அடிக்கடி பயமுறுத்தியது. எதனையும் வெளிக்காட்டாமல் எப்போதும் போல் ஊழியர்கள் மீதும் நண்பர்கள் மீதும் நட்புறவுடன் நடந்து கொண்டார்.

காணாமற்போதல் கைது செய்யப்படுதல் கொலை செய்யப்படுதல் என்ற செய்திகளெல்லாம் சர்வசாதாரண செய்திகளாகிப் போய்விட்ட நிலையில் நாடு கெட்டுக்கிடக்கிறது என்பதை எவருமே சொல்லித் தெரியப்படுத்த வேண்டியதில்லை. பொறுப்புக்கூற வேண்டிய தலைவர்களோ வல்லதும் நல்லதுமான வார்த்தை ஜாலங்களால் தமது கைநழுவல்களையும் பொய் புளுகுகளையும் போர்த்திக் கடத்தும் போது இந்தப் பரமானந்தத்தார் என்ன செய்வார். அவரது ஊழியர்களை இந்தச் சூழ்நிலையில் காப்பாற்றுவதென்பது இலகுவானதல்ல. இந்த நிலையில் அவரின் பதவிக்கும் உயிருக்கும் ஆபத்துக்கள் வராமலாபோகும் ஊர் இப்படியே பேசிக்கொண்டது.

மனைவி பார்வதியோ “ஏனப்பா உங்களுக்கு இந்தத் தலைவர் பதவி உயிரைக்கையில் பிடிச்சுக்கொண்டே வேலை பார்க்க வேணுமோ, இதை விட்டுப்போட்டுப் பள்ளிக்கூடத்தோடு இருந்தாலென்ன?” என்று கேட்கும் ஒவ்வொரு வேளையும் பரமானந்தத் தாரின் மனதில் பயம் பரவி உடலையும் உணர்வுகளையும் உறுத்தும் தனது கணவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடுமோ என்றும் பார்வதி பல வேளைகளில் பயந்தாள்.

‘அவர் ஒரு பாவமும் அறியாதவர் அவருக்குத் தீங்கிழைக்க எவருக்கும் மனம் வரமாட்டுது’ என்றும் ஆறுதலடைந்தாள். தலைவர் பரமானந்தத்தாரின் நெருங்கிய சிற்றாழியர் சின்னராசாவைச் சில தினங்களாகக் காணவில்லை. அந்த ஏழைத் தொழிலாளியின் மனைவி பிள்ளைகள் பரமானந்தத்தாரை நெருங்கி வந்து தினமும் தம் இழப்பையும் கவலையையும் சொல்லி அழுது போனார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் தனக்கும் இப்படி நேர்ந்தால் தனது மனைவியும் மக்களும் வாடிப்போவார்களே என்று எண்ணித் தணலிடைப்பட்ட புழுவாகிச் சில பொழுதுகள் எரிந்து போவார்.

காணாமற்போன ஊழியரைத் தேடிக்கண்டறியக் காவற்றுறையினர் நாடு முழுவதும் முடுக்கிவிடப்பட்டிருந்தனர்.

எந்தவொரு நல்ல செய்தியும் இல்லாமலே நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. இழப்புக்களைத் தாங்க இயலாமல் அழுது கரையும் குடும்பங்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்லும் போதெல்லாம் மேலெழும் ஒரு உறுத்தல் பரமானந்தத்தாரைப் பயமுறுத்தும் ‘உங்களோடு இருந்தவர்களுக்கெல்லாம் இப்படி ஆகிப்போனதே’ எனப் பலரும் அவரைக் கேட்கும்போதெல்லாம் பயம் உடலெங்கும் பற்றிக்கொள்ளும். காரணம் தெரியாத சகதிக்குள் வீழ்ந்து காணாமற்போனோரும் கொலை செய்யப்பட்டோரும் இல்லையென்றாகிப்போக இனங்காணப்படாத கொள்ளைக்காரரும் கொலைகாரரும் வழக்குக் கணக்குகளுக்குள் சிக்காமல் சுதந்திரமாகிப் போயினர்.

சாட்சிகள் இல்லாமல் தொலைந்து போகும் வழக்குகளால் குற்றவாளிகள் ஊரை நிறைத்து உலாவருகின்றனர். கொடிய குற்றங்கள் அனைத்துக்குமே எந்தவித விசாரணைகளும் விளக்கங்களும் இல்லாதுபோனதால் கொலை கொள்ளைக் குற்றவாளிகளும் மறைந்தும் மறக்கப்பட்டும் போயினர்.

பணத்துக்காகப் பச்சிளம் குழந்தைகளையும் கடத்திக் கொலை செய்யும் கொடியவர்களைக் கண்டறிந்து விசாரித்து உண்மையறியும் முன்னரே கொலைகாரர்களாகவும் யார் யாரோ இனங்காட்டப்பட்டுத் தண்டனைக்குள்ளாகிக் கொன்றொழிக்கப்பட்டனர். இந்தக் கொடுஞ்சூழலுக்குள் பரமானந்தத்தாரின் கூட்டுறவுச்சங்க மனேச்சரின் கொலையும் ஊழியர்காணாமற்போய் பிணமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டமையும் சாட்சிகளற்று விசாரணைக்கு உட்படுத்த இயலாத வழக்குகளாகிப் போயின. யாவருமே மௌனிகளாயினர்.

நேற்றைய பொதுக்கூட்டத்துக்குத் தலைமைதாங்கிய தலைவர் பரமானந்தத்தார் எதிர்பாராதவிதமாக அங்கிருந்த மேசையில் தடக்குண்டு அலக்குமலக்காக விழுந்தார். அவரின் தலையில் அடிபட்டுச் சிறுகாயம். அந்தச் சம்பவம் அவரது உடலை மாத்திரமல்ல உள்ளத்தையும் வேதனைக்குள் வீழ்த்தி வாட்டி வருத்தியது. நடந்தவைகள் எல்லாமே ஊருலகத்தின் கண்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் சிக்காத சங்கதிகளாய் இருந்தாலும் பரமானந்தரின் உள்ளத்தை வருத்தும் சம்பவங்களாய் அவை மாறி வருவதாகவே அவருக்குத் தோன்றியது.

அந்த நடு இரவில் விழித்துக்கொண்ட பரமானந்தத்தார் குப்பையைக் கிளறும் கோழியாகி மறந்துபோக நினைத்த பழையவைகளைக் கொத்திக்கொத்திக் குதறினார். குவித்தார். தூக்கமோ தொலைந்துபோனது அவருடன் அன்று தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிடவிருந்த முருகானந்தத்தார் ஓட்டிவந்த கார் மரத்துடன் மோதியதால் மரணமானார். சிதைந்த காருக்குள் சிக்குண்டு கிடந்த அவரது சடலம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. சாட்சிகள்

இன்றிக் காரணகாரியங்களைக் கண்டறிந்து அவர் விபத்தில் மரணித்துவிட்டார் என்பது தீர்வாகிப்போனது சங்கக்கடையில் இருந்த இருநூறு அரிசி மூட்டைகளையும் இருநூறு சீனி மூட்டைகளையும் தனக்கு இலாபம் ஏற்படும் வகையில் வேறு வழியில் விற்றுப்பெற்ற காசுக்கணக்கைக் காட்டிக்கொடுக்கும் ஒரே சாட்சி காணாமற்போன மனேச்சர் மதிவாணன் என்பதால் அவரைக் காணாமற்போகச் செய்த பயங்கரம். அந்தக் கொடுமையைக் கண்டுதவிய பின்னர் காட்டிக்கொடுக்கத் துணிந்த ஒரேயொரு சாட்சி சிற்றூழியர் சின்னராசாவைக் காணாமற்போக்கித் தொலைத்த கொடுமை எல்லாமே இன்று சாட்சிகளில்லாத வழக்குகளாயின.

எனினும் அவை இன்று அவரின் தூக்கத்தைக் குலைத்துத் துன்புறுத்தின. தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டார். தூங்க முயற்சித்தார்.

முடியவில்லை. அந்த மூன்று சம்பவங்களுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பில் எந்தச் சாட்சிகளும் இல்லை என ஒருபொழுது எண்ணி மௌனித்தாலும் பூதாகாரமாய் விரியும் நினைவுகளால் மனச்சாட்சி அவரின் உறக்கத்தைக் கெடுத்தது மரணபயம் அவரில் தொற்றிக் கொண்டது.

கனவுகண்டு விழித்துக்கொண்ட நேரம் தொடக்கம். விஞ்சிநின்ற சோதனைக்குள் தன்னைத்தானே வீழ்த்திக்கொண்டு, தாமுமுடியாத அச்சத்திற்குள் அமிழ்ந்து போனார். இப்பொழுது கண்களை மூடினால் இயமனின் காலடி ஓசைகேட்பதைப் போன்றதோர் பிரமை விழித்துக்கொண்டே இருட்டினூடு கூரையை நோக்கினார். கூரையைப் பிரித்துக்கொண்டு பயங்கரமாய் பற்கள் தெரியச் சிரிக்கும் ஏதோ ஒன்று! மனேச்சர் மதிவாணனும் சிற்றூழியர் சின்னராசாவும் “எத்தனை நாளைக்கப்பா உன் ஆட்டம்” என்று ஏளனம் செய்வதாக ஒரு அழுத்தம்.

சாட்சிகள் இல்லாத சம்பவங்களுக்கெல்லாம் உண்மைச் சாட்சியாகி அவரது மனச்சாட்சி அவரை விழித்திருக்க வருத்தி மூளையைக் குழப்பியது.

“ஐயோ! ஐயொ!; தூக்கத்தைத் தொலைத்த பரமானந்தத்தார் எழுந்திருந்து உரத்துக் கூச்சலிட்டார். எல்லோருமே விழித்துக் கொண்டார்கள்.

கிழக்கு வானம் வெளித்திருந்தது இயற்கையின் அழகு அந்தப் பூமியை ஈர்த்தொளிர்ந்தது. பரமானந்தத்தார் கண்கள் சிவக்க, முகம் இருள எங்கோ? எதையோ? இழந்து விட்டவராகிப் பேயறைந்தவர் போலானார். மகள் ரதிதேவி அவரருகில் நின்று ‘என்னைப்பா என்னப்பா’ என்று கேட்டு அவரை உசுப்பினாள். அவரோ பதில் சொல்லவில்லை. எதனையோ வெறித்துப் பார்த்தார். மீண்டும் ‘ஐயோ! ஐயோ!’

என்று கூக்குரலிட்டபடி முற்றத்தில் இறங்கினார்.

‘கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் இருந்த அவருக்கு உதவிய மிகவும் நெருக்கமான முருகானந்தம், மதிவாணன், சின்னராசா எல்லோரையும் இழந்ததாலே பரமானந்தத்தார் மூளை குழம்பிப்போனார்’ இப்படித்தான் ஊரெங்கும் பேச்சுப் பரவியது அவருக்கும் இப்படி ஒரு தண்டனையை வழங்கக் காரணமான உண்மையான ஒரேயொரு சாட்சியாரென்பது இப்பொழுதாவது தெரியுமோ?

பரமானந்தத்தார் பைத்தியம் பரமானந்தமானார்.

- உதயன்.

■ மரணமே உன் கூர் எங்கே?

அந்தத் தெருவில் வீழ்ந்து கிடக்கும் சடலம்! வீசப்பட்டுக் கிடக்கும் சடலம்! யாருடையதென்பதை அறிய அங்கு போய்த்தான் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குள் இல்லை.

ஆனால் அது யார்? என்ன நடந்தது? எப்படி இறந்தான்? தற்கொலையா? படுகொலையா? என்றெல்லாம் எனக்குள் எழும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை காணவேண்டுமெனில் என்ன செய்யலாம்? யோசித்தேன். அவ்விடத்திற்குப் போய் ஏன் மனதை உறுத்தும் - வருத்தும் வேண்டாத சோகத்தை சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினேன். நான் அங்கே போகவில்லை.

பிறப்புகளின் மூலம் தோன்றுபவை எல்லாமே இறைவனின் வடிவங்கள் என்பதாய் எண்ணியிருந்த எனக்கு மரணங்கள் எல்லாம் இறைவனாலல்ல இயமனால் நிறைவேற்றப்படுவதாய்ச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். பிறப்புக்கு தாய் தந்தையர் காரணமாய் கடவுள் வழித்தோற்றம் பெற்றிருக்க மரணத்திற்கு யார் காரணம்? முதுமை வந்தும் நோய் வந்தும் மரணங்கள் நிகழ்கின்றன. இவற்றுக்கும் அப்பால் தற்கொலை செய்து கொண்டு தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளும் போது இயமன் இதற்குள் எவ்வாறு

நுழைந்தான்? நானே எனக்கு எவ்வாறு இயமனானேன்? எனக்குள் முகிழ்த்த வேதனையின் வெளிப்பாடு அதுவே, இயமனாதோ?

“ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் அடக்க இயலாத துயரங்கள் வெளிப்பட இயலாத நிலையில் அழுத்திக் கொண்டுள்ளன” என்கின்றனர் உளவியலாளர்கள். அவற்றிலிருந்து விடுபடத்துடிக்கும் மனங்கள் ஆற்றாநிலையில் எவரும் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத முடிவுகளுக்குள் தம்மை மூழ்கடித்து விடுகின்றனரென்றும் சொல்கின்றனர். அயலவரை அன்புக்குரியவரை அச்சுறுத்துவதாக எண்ணிக் கொண்டு அவர்கள் தம்மைத்தாமே அழித்துக்கொள்கின்றனரே. எம்மை வருத்தும் எதனையும் தம்மைச் சார்ந்திருப்போருடன் கலந்து கொண்டு துயரங்களை பகிர்ந்து வாழப்பழகாது போயினரோ? தம்முன்னே துயரங்களை அடக்கிஅடக்கி வைப்பதனால் மேலெழும் அழுத்தங்கள் அவர்களிடத்தில் வாழ்வதற்கேற்ற வலுவை இழக்கச் செய்கின்றன வென்கின்றன. ஆய்வுகள்! அழுத்தங்களிலிருந்து விடுபடப் பலவழிகள் இருக்க இப்பொழுது இவர்கள் தாமாகவே இயமனைத் தமக்குள் ஏற்று மரணத்தைத் தமதாக்குகின்றனரே? எது எப்படியெனினும் தற்கொலையும் பயங்கரமானதே.

விபத்துகளால் விரைந்து வரும் வாகனத்தால் மோதுண்டும் வேறேதும் அபாயங்களுக்குள் அகப்படும் மரணங்கள் சம்பவிக் கின்றன. இவற்றுக்குள் இயமனின் பயணம் இருப்பது மறை பொருளாய் தெரிகிறது. கொலை கொலையெனச் செய்திகள் வரும் போது வேறொருவனின் வடிவுக்குள் புகுந்து கொண்டு இயமன் வெளிப்படுகிறான் என்பதாய் எனக்குள் ஒரு பயம்! கொலை செய்வதால் எனது வாழும் வலிமையைக் கூட்டிக்கொள்ளமுடியுமா? எனது ஆயுளைத்தான் கூட்டிக்கொள்ள இயலுமா? வாழாங்காலத்தில் கொலைகளினால் அயலவரை அழித்து விடுவதால் எனக்கேது இலாபம்? இயமன்களாய் உலாவரும் மனிதர்களைப் பார்க்கிறேன். இயமன்களே! நீங்களும் மனிதர்களாய் எத்தனை ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கப் போகிறீர்கள்? அந்தத் தெருவில் அங்கம் சிதைந்து அழுகிய நிலையில் ஒரு மனிதன் அதற்குப் பெயர் சடலம் -

இனங்காணப்படாத சடலம். அதைக் கண்டெடுத்தவர்கள் அது யாருடைய சடலமென அடையாளம் காண ஆராய்கிறார்கள். சாட்சியங்களை விசாரிக்கிறார்கள். மரணத்தின் காரணத்தைக் காணத் துடிக்கிறார்கள்.

ஏன்? இறந்தவனின் உயிரை மீட்டுத் தருவதற்காகவா? இறப்புக்கான காரணத்தை தெரிந்து கொள்ளப் பிரேத பரிசோதனை நடக்கிறது. அது நடத்தியாயிற்று. இதயத்தில் பாய்ந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகள் அவனது உயிரைப் பறித்துவிட்டன. அவனது இதயத்தில் துப்பாக்கிக் குண்டுகளைப் பாய்ச்சியவர்கள் யார்? விசாரணைகள் தொடர்கின்றன. இனங்காணப்பட்ட சடலம் உறவினர்களிடம் கையளிக்கப்பட்டது. அது பாலேந்திரனின் சடலமாம்.

இருபத்தேழு வயது நிரம்பிய இளஞன் பாலேந்திரன் அழகும் துடிப்பும் மிகுந்த அந்த இளைஞனின் இழப்பினால் துயருறும் அவனது பெற்றோர் கண்ணீருடன் கதறி அழும் காட்சி மனதைக் கசக்கிப்பிழிகிறது. அவனது அன்பில் வளர்ந்த சகோதரர்கள் நெஞ்சம் குமுறிக் குரலெழுப்பி அழுகின்றனர். தந்தை தன் மகனுக்காய் அவனது வளர்ச்சிக்காய் கல்விக்காய் அலைந்தலைந்துபட்ட துயரங்களுக்கும் மேலாக இந்த இளம் வயதில் வாழ வேண்டிய காலத்தில் 'தம்மை தவிக்கவிட்டுப் போய்விட்டானே!' என்றெண்ணிப் புலம்புகிறார்.

இத்தனை துன்பங்களையும் ஒருசேரத் தந்து அவனது உயிரைப் பறித்த அந்த இயமன் யார்?

மரண வீடு மக்களால் நிறைந்தது. அந்த வீடு பல நாட்கள் சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அவன் மீண்டும் வரமாட்டான் அனைத்துச் சடங்குகளையும் நிறைவு செய்த பின்னர் அவனது சடத்தைப் புதைத்துவிட்டார்கள். எல்லாம் முடிவுற்றன.

ஒருபுள்ளியின் அசைவு பல கோலங்களைப் போட்டு நகர்ந்தது. அது அழிந்துவிட்டது. அழிக்கப்பட்டது. மீண்டும் அதே புள்ளி

தோன்றாது அசையாது அதேபோல் அவன் அழிந்தான் - அழிக்கப்பட்டான். அவன் இப்போது இல்லை.

இன்று வேறோர் சடலம் அந்த ஆற்றில் மிதந்தொதுங்கிக் கரை சேர்ந்துள்ளது. எனக்குள் விளைந்த வேதனை என் மனிதத்தைக் குறுகச்செய்தது. இதுவும் இனந்தெரியாதோரால் கொலைசெய்யப் பட்டு வீசப்பட்ட இனங்காணப்படாத ஒருவரின் சடலம்தான். அழுகிய நிலையில் அடையாளங்காணமுடியாமல் சிதைந்துபோன உருக் குலைந்தசடலம். யாருடையது? விசாரணைகள் நடைபெறுகின்றன.

இரண்டு தினங்களின் பின்னர் அந்தச் சடலம் அடையாளம் காணப்பட்டது. இது வரகுணனின் சடலம் இவனை எனக்குத் தெரியும். அவனிடத்தில் மிளிர்ந்த அழகும் புன்னகையும் அவனது தோற்றத்திற்கு எத்துணை கம்பீரத்தைத்தந்தன. இவனைப் பல முறை நான் கண்டிருக்கிறேன். எங்களுரின் அயலிலே வாழ்ந்தான். பல வேளைகளில் இவன் எனக்கு எதிர்ப்பட்டிருக்கிறான். அவன் என்பார்வையில் பட்டுப் பயணிக்கும் போதெல்லாம் அவனிடத்தில் எனக்கோர் விருப்புணர்வு மேலெழும் இன்று இவனில்லை.

இவனது தலையில் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்ந்ததால் மரணம் சம்பவித்ததாகப் பிரேத பரிசோதனை அறிக்கையில் விபரித்திருந்தார்கள்.

எனக்குள் தீப்பற்றிக் கொண்டது. துப்பாக்கிகளைக் கொண்டே இத்தனை இயமன்களின் ஊர்வலங்கள் எமது ஊரைச் சூழ்ந்து கொண்டனவா? ஐயம் விரிய உள்ளம் அலைக்கழிந்தது. மரணங்களுக்கெல்லாம் இயமன் காரணமெனில் கொலைகள் விளையத்தம் முன் இயமனாய், இயமனைத்தம்முடன் இணைத்துச் செல்பவர்கள் யார்?

மனிதனின் தோற்றத்திற்கும் வாழ்வுக்கும் துணை நிற்கும் இறைவனைத் தம்முடன் இணைத்துக்கொண்டு முன்னடக்கும் மானிடத்தை அழித்துத் தொலைத்து மகிழத் துணை நிற்கும்

இயமனைத் தம்மோடு இணைத்துக்கொண்டு மானிடமும் உள்ளதா?

கொலைகள், கொலைகள் முடிவில்லாத நிகழ்வாய்த் தொடரும் பயங்கரம். ஒருவன் மரணத்தின் பின்னர் விழித்துக்கொள்வதில்லை. விழித்துக்கொள்ள முடியாது! வாழும்போதே வாழ்வின் பொய்யமைகளைத் தெளிந்து விழித்திருக்க வேண்டும். வரகுணனின் மரண ஊர்வலத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன். ஊர்வலத்தில் என்னொடு கூடி வந்தவர்கள் ஒரு சிலர்தான்! அவர்களின் முகங்களில் வரைந்திருந்த பெரிய வினாக்குறிகளோடு அவர்கள் நடக்கிறார்கள்.

'மரணமே உன் கூர் எங்கே?' கொலைகளாய் மரணங்கள் குவிந்திடின் மனிதர்களைக் காண்பது எங்கே? எவ்வாறு? மனிதத்தோடு உலவாத மனிதர்களே நீங்கள்! மெய்களாய் வேடமிட்ட பொய்கள்! பொய்களாய்வலம் வரும் மெய்கள்! மனிதத்தைப் போர்த்திய இயமன்களே நீங்களும் மனிதர்களாய் வலம் வருதல் எங்ஙனம்?

உள்ளம் அழுதது, பலங்குறைந்த ஒருணர்வுடன் நானும் மெல்ல நடக்கிறேன். என்னருகில் பூபாலரின் மகன் புண்ணியமும் நடக்கிறான். அவன் திடீரென வந்து என் காதருகே மெல்ல, மிகவும் மெதுவாக "இவன்தானண்ண அந்தப் 'பாலேந்திரனைச் சுட்டுக் கொன்றவன்!" என் பார்வைக்குள் ஆச்சரியம் விரிந்தது. 'எல்லாத்துக்கும் கடவுள் இருக்கிறானண்ண' என்றபோது எந்த இயமனும் மரணத்திலிருந்து தப்பியலாது! எனது எண்ணத்தில் ஒரு மின்னல் ஒளிர்ந்தது.

கொலைகளை நிறுத்து! உனக்கும் மரணமுண்டு! மனிதன் வாழ்வதற்காகவே பிறந்தான்! நீ வாழ்வதில் உலகம் விரும்புகின்ற, ஓர் அர்த்தம் இருந்தாக வேண்டாமா? மரணத்திலிருந்து எவருமே தப்ப முடியாது. அந்த உண்மையை இந்த உலகம் உணர்ந்து கொள்ள இன்னும் எத்தனை யுகங்கள் தேவையோ? மரணம்,

இயற்கையாய் இனிமையாய் வரட்டும். கொலை செய்யாதே! மரண ஊர்வலம் போய்க்கொண்டிருந்தது. வேதனைச் சகதிக்குள் வீழ்ந்த மனம் வெளியே வரப் பெரிதும் பிரயத்தனப்பட்டது. நான் மெல்ல மெல்ல நடக்கிறேன். இயற்கை மரணமே இறைவனின் நியதி! அது. அத்துணை பயங்கரமானதல்ல. கொலை செய்யாதே! உள்ளங்கள் குமுறுகின்றன.

என் கண்களுக்குள் சிக்கியவன் அந்தக் குறுந்தாடிக்காரன். அவன் பார்வையிலும் நடையிலும் எந்த வகையிலும் வெளித் தெரியாத இயமனின் குரூர தோற்றம்!

- தினக்குரல்.

■ பெற்று மனங்கள்

'உவன் எங்கயடி பிள்ளபோறான் சொல்லாமக் கொள்ளாம வெளிக்கிட்டுப்போறான்'

ஆருக்கப்பு தெரியும் மோட்டச்சைக்கிள் வேணுமெண்டு 'அடம்பிடிச்சான் வாங்கிக்குடுத்தன். எங்கபோறான் எங்கவாறான் எண்டு சொல்லுறானுமில்லை!' பெருமூச்சொன்றுடன் திண்ணையில் இருந்த அப்புவைப் பார்த்தாள் அன்னலட்சுமி.

'அடிபிள்ள! நீ குடுக்கிற செல்லந்தான் இதுக்குக் காரணம் ஒருக்கா எண்டாலும் கண்டிச்சு வையெண்டு நானும் எத்தினை முறை சொல்லிப்போட்டன்'

அவள் எதுவுமே பேசவில்லை.

"நான் ஏதும் சொன்னா முறைச்சுப் பார்க்கிறான். இதுகளுக்கு ஒண்டும் சொல்லயேலாம கிடக்கு"

மனங்கள் வேதனைக்குள் வீழ்ந்து தத்தளித்தன.

போனவன் போன வேகத்திலேயே திரும்பி வந்தான். வண்டியை

வாசலில் நிறுத்தியவன் வண்டியிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கினான். வீட்டுக்குள்ளே ஓடினான் வெளியேறினான். அப்பாவுக்குப் பார்வையில் தீப்பற்றிக்கொண்டது.

‘அடே எங்கடா போறாய்?’ அவர் சற்றுக் கொதிப்போடு கேட்டார்.

“அலுவலாய்த்தான் போறன்!”

அவனோ அவரது வார்த்தைகளில் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னான்.

‘மூதேவி எங்கையெண்டாலும் போய்த்துலை! அவளொருத்தி உனக்குச் செல்லமும் குடுத்து நீ கேக்கிறதெல்லாதையும் தந்து கொண்டிருக்கட்டும்! போற இடம் சொல்லாமப்போனா, நீ இங்க திரும்பிவரப்படாது’ அவன் அவரது பேச்சைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலே மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்து சீறு வாணமாகிப் புறப்பட்டுப் போனான்.

அப்புவின கோபம் உச்சத்தில் ஏறியது. ‘மூதேவி, மூதேவி எங்கையெண்டாலும் போய் அடிபட்டு விழுந்து சாகட்டும்’ ஆத்திர மிகுதியால் அவனைத்திட்டித்தீர்த்தார்.

‘இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஒண்டும் சொல்ல ஏலாது அதுகள் சொல்வழியும் கேட்குதுகளில்லை’ என்று கலங்கிய அன்னலட்சுமி!

‘அப்பு!

அவனைத் திட்டாதையுங்கோ! அவன் ஒருத்தன்தானே எனக்குத் துணை’ அப்புவின திட்டும் ஏச்சும் அவனைப் பெற்ற தாயான அன்னலட்சுமியின் உள்ளத்தைச்சுட்டது. அன்னலட்சுமியின் வேதனை அவருக்குப் புரிந்தது. திண்ணையில் கிடந்த பாயில் வந்து அமர்ந்தார். பாயில் கிடந்த பேப்பரை விரித்தார். அந்தப் பேப்பரிலிருந்தவை அவரது கண்களை நிறைத்தன. அவை எல்லாமே இன்றைய இளைஞர்கள் பற்றிய செய்திகளே! ‘காணாமற்போன இளைஞன்

பிணமாகக் கண்டெடுப்பு',

'மோட்டார் வண்டி விபத்தில் வாலிபன் சாவு',

'காரில் மாணவியைக் கடத்திய இளைஞன் கைது',

'தூக்கில் தொங்கிய இளைஞனின் சடலம் கண்டெடுப்பு',

அப்புவுக்குத் தலை சுற்றியது. பேப்பரை மடித்துப்போட்ட வேகத்தில் பாயில் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டார். அவரது பேரன் போன திசையில் அவரின் பார்வையைச் சாய்த்துத் திருப்பினார். சிந்தனை சிறகை விரித்துக் கொண்டது.

'இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் சொல்வழி கேட்குதுகளில்லை. பள்ளிப்படிப்பு முடிஞ்சகையோடு கையில் மணிக்கூடும், காதில செல்போனுமா அலையுதுகள்! இந்தக் காலத்துப் படிப்பும் இப்படித் தான்! பட்டமொண்டு எடுக்கிறதுதான் படிப்பு!, பழக்கவழக்கமெல்லாம் பாழாய்ப்போச்சு! இப்ப படிப்பிக்கிறவங்களும் அப்பிடித்தானே இருக்கிறாங்கள்!' மனம் அழுதது.

அந்தக் காலத்தில இப்பிடி இருந்ததோ? இப்படி இருந்திருக்க ஏலாதுதானே! ஏனெண்டால் அந்த நாளையில இந்தச் செல்போனுகளும் மோட்டார் சைக்கிள்களும் இப்பிடிக்குப்பையாய் வந்து கொட்டுப் பட்டுக் கிடக்கையில்லைத்தானே!

இந்தச் சண்முகம் அந்தக் காலத்தில ஓடித்திரிஞ்ச மிதிவண்டியில இப்பிடி சர்க்கஸ் காட்டி கொண்டு ஓட ஏலுமோ? இந்தச் செல்போனை வைச்சுக் கொண்டு இதுகள் என்னத்தைப் பேசிக்கோட்டை கட்டுதுகளோ?

அவரது சிந்தனை பேரனின் செயல்களைத் தொட்டு எங்கெல்லாமோ நிவேசில் போய்த்திரும்பியது.

பேரன் போன திசையில் அவனது மோட்டார் சைக்கிளின் வேகத்தையும் அவன் தன்னை அலட்சியம் செய்து சொன்ன

வார்த்தைகளையும்? அவரை அவன் பார்த்த பார்வையையும் மீண்டும் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தார். அடங்கிக்கிடந்த ஆத்திரம் மீண்டும் பொங்கியது. 'நாசமாப்போவான் சொல்வழி கேக்கிறானே! மூதேவி எங்கையாவது போய்த் துலைஞ்சாத்தான் இவளுக்கு நிம்மதி'

மகள் மீது கொண்ட பாசத்தின் எதிரொலி அவரையும் அறியாமல் சொற்கள் ஆத்திரமிகுதியால் உரத்து ஒலித்தன! அன்னலட்சுமியின் கண்கள் கலங்கின.

மகள் அன்னலட்சுமிக்கு இவன் ஒரே மகன். அவளது கணவன் அந்தச் சாட்சிகளற்ற கொடிய போர்ச்சூழலில் வன்னியிலே காணாமற் போய்விட்டான். எஞ்சிய சிறுவனான மகனோடு தனது வயது முதிர்ந்த தந்தையையும் நடந்த கொடுமையின் வேதனைக்குள்ளி ருந்து மீட்டு வந்திருந்தான். மகனைப்படிப்பிக்க ஆசையோடு இருந்தவள். பட்டணம் வந்ததுமே பலரது முகம் பார்த்துப் படியேறிப் பலகதை கூறிப்பள்ளியில் சேர்த்துவிட்டான். அவனது படிப்புக்கும அவர்களின் செலவுக்கும் போர்க் காலத்தில் நாடு கடந்த அண்ணன் வெளியிலே இருக்கிறான் என்ற ஓர் அசாத்தியமான துணிவினூடாகவே அவர்களின் வாழ்க்கை நகருகின்றது.

"அப்புவைக் கவனமாய் பார்த்துக்கொள்! என்ற அண்ணனின் தொலைபேசிச்செய்தியும் "பேரனைக் கவனமாகப் படிப்பிச்சுப்போடு" என்ற சண்முகத்தின் அறிவுரைகளும் இப்பொழுது ஏனோ முரண்பட்டு நிற்பதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. அவளோ செய்வ தறியாது தவித்தாள். அண்ணன் உதவுகிறான். அப்புவின் பெயர் சொல்லி அவனனுப்பும் பணத்தில் பேரனைப் படிப்பிக்கச் சண்முகத்தார் தந்த ஊக்கத்தில் இத்தனை நாள்களும் ஒருவாறு ஒடித்தீர்ந்து விட்டன.

நாளாளுக்கு என்ன செய்யலாம்! அவனோ உயர்தரம் சித்திய டைந்து விட்டேன் என்ற பேச்சோடு படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டான். வேலை வெட்டி எதுவுமே தேடிக்கண்டறியாத நிலையில் அவன்

விரும்புவ தெல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொடுத்து அவனை மகிழ்ச்சியோடு வளர்க்கவே அவள் எண்ணினாள்.

அன்னலட்சுமிக்கு அவன் ஒரே மகன் அவனை இவள் செல்லம் குடுத்துத்தான் வளர்த்துப்போட்டாள். இவளுடைய கஷ்டத்தை இந்தப் பயல் கொஞ்சமெண்டாலும் நினைச்சுப் பார்க்கிறானில்லையே!' சண்முகத்தார் வேதனைப்பட்டார் சண்முகத்தாரின் சிந்தனைக்குள்ளே பேரனின் ஊர்சுற்றல் உறுத்தலாகவே இருந்தது.

போன சனிக்கிழமை அவனும் அவனது கூட்டாளிகளும் குடிச்சுப்போட்டு அரசமரத்தடிச் சந்தியில் நின்று வாறபோற பெண்பிள்ளைகளை வம்புக்கிழுத்துப் பகிடி பண்ணினதாலே யாரோ அடிச்சுப் போட்டாங்கள். நெற்றி முகமெல்லாம் காயத்தோடு வந்து நின்றான். சண்முகத்தாருக்கு வந்த கோபத்தில் 'மூதேவியைக் கலைச்சவிடடி பிள்ளை! இவனால் எங்களுக்குத்தான் கேவலமும் வெட்கக்கேடும்' குடும்பமரியாதையோடு வாழ்ந்தவர் சண்முகத்தார்.

இப்பொழுதும் அவன் மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்து அதனை 'என்டாட் செய்த வேகமும் புறப்பட்டுப்போன விவேகமற்ற அலட்சியப் போக்கும் அவரை வேதனைப்படுத்தின. 'பாவம் இவள் அன்னலட்சுமி தன்னைத்தானே ஒறுத்து அவனுக்காகவே எல்லாவற்றையும் கொடுத்து அவன் மீது அவள் கொண்டிருக்கும் பாசத்தை அவன் புரியாமல் செயற்படுகிறானோ' என்ற மன உளைச்சலால் வாயில் வந்தவாறு அவனை ஏசுவதும் திட்டித் தீர்ப்பதும் அவரது வழக்கமாகிவிட்டன.

'அப்பு அவனை ஏசாதையுங்கோ அவன் தகப்பனில்லாத பிள்ளை. அவனை என்னப்பு செய்யிறது. அவனைக் கண்டிக்கிறது அவனுக்குப் பிடிக்குதில்லை. அவன் சந்தோசமா எங்கையெண்டாலும் போய்வரட்டும்' இது அன்னலட்சுமியின் வழமையான வார்த்தைகள்.

சண்முகத்தாருக்கு அவனது செய்கைகள் எதையுமே பொறுத்துக் கொள்ளும் மனம் இல்லை 'சரியாக்குடிக்கிறான். கண்ட கண்ட

பிள்ளைகளோடு கூடிக்கொண்டு திரியிறான். குடிச்சுப்போட்டு வீதியிலே விழுந்து கிடக்கிறான்' என்ற செய்திகள் நாளுக்கு நாள் ஒவ்வொரு விதமாகச் சண்முகத்தாரின் காதுகளுக்கு எட்டும்போது 'மூதேவி செத்துத்துலைஞ்சால் நல்லது' என்றும் அவருக்கு எண்ணத்தோன்றும்.

இந்த நடத்தையை மாற்ற அவர்களுக்கு எந்த வழியும் தெரியவில்லை.

'தம்பி நீ ஒரு இடமும் போகாதே வீட்டிலே இரு உனக்கொரு வேலை கிடைக்கவேணும். நான் கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரிட்டைச் சொல்லி வைச்சிருக்கிறேன்' என்று அன்னலட்சுமி கெஞ்சும் போதெல்லாம் அமைதியாகக் கேட்பான். ஆனால் அவள் சொன்ன படி அவன் நடந்ததில்லை. காலையிலே புறப்பட்டுப்போனவன் இன்னமும் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. அநேகமாக இருட்டினாலும் ஒருவாறு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவான்.

என்ன நடந்ததோ ஏது நடந்ததோ என்று எண்ணமிட்டவாறு அன்னலட்சுமி படலையைத் திறந்துகொண்டு வீதிக்கு வந்து இரண்டு திசைகளையும் பார்ப்பதும் திரும்புவதுமாக இருந்தாள்.

சண்முகத்தார் கோபம் கொப்பளிக்கப் புறுபுறுத்தார். 'மூதேவி எங்கையேனும் போய்ச் செத்துத்தொலைந்தால் நல்லது அவள் நிம்மதியாக இருப்பாள்' தனது மகள் கலங்கும் கண்களோடு அங்கிங்கென அந்தரப்படுவதையும் அலைந்தோடித் திரிவதையும் பார்த்து வேதனை மேலீட்டால் கடுமையான வார்த்தைகளைத் துப்பினார்.

இருட்டிவிட்டது. வீதிக்கு வருவதும் வீட்டுக்குத் திரும்புவதுமாக இருந்த அன்னலட்சுமி எவரைச் சந்தித்து மகனைப் பற்றி எவ்வாறு விசாரிப்பதெனப் புரியாமல் புலம்பத்தொடங்கினாள்.

'அப்பு ஒருக்காப் போய் அந்தச் சுப்புறுவின்ர மகனிட்ட விசாரிச்சுப்

போட்டு வாங்கோ!

'கனகம் அக்காவின்ரை சின்னவனோட தான் போயிருப்பான். ஒருக்கா அங்கபோய்க் கேட்டிட்டு வாங்கோ!'

'புண்ணியம் வாத்தியார் வீட்ட போனவனோ தெரியல்ல! யாரிட்ட கேட்கிறது?'

பெற்ற மனம்! அவள் அந்தரப்பட்டாள். சண்முகத்தார் அசையவேயில்லை.

படலையில் நிழலாடுவது தெரிந்தது வார்த்தைகள் அவரது வாயிலிருந்து அவனை ஏசும் கணைகளாக வெளிவந்தாலும் அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் அவர் பார்வையில் தெரிந்தது.

படலையை ஆர்வத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தார். மனம் துணுக்குற்றது. இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் படலையிலை நின்று சண்முகத்தாரைப் பார்த்தனர். 'சண்முகம் யாரது?' என்ற அவர்களின் அதட்டலான கேள்விக்குள் தன்னை ஒடுக்கிக்கொண்டு வாசலுக்குப்போனார். 'ஓம் நான்தான்' குரல் நடுங்கியது அப்புவக்குப் பின்னால் வந்த அன்னலட்சுமியின் பார்வையில் ஒரு பயம்! என்ன நடந்ததோ? ஏது நடந்ததோ? என்ற ஏக்கம். 'உங்கட பொடியன் பொலீஸில இருக்கிறது. ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையை அடிச்சுப் போட்டது'

பொம்பிளைப்பிள்ளை என்றதுமே ஏன்? எதற்காக? ஏன்ற கேள்விகள் எழுந்தாலும் எதனையும் பொலிஸாரிடம் கேட்கும் துணிவு அவர்களுக்கு வரவில்லை.

அடிபட்டவர் சிறுகாயங்களோடு உயிர் தப்பிவிட்டார்! என்ற செய்தி ஆறுதலைத்தந்தது.

'ஸ்ரேசனுக்கு வாங்க!' பொலிஸ்காரர்கள் போய்க்கொண்டிருந்

தார்கள். அன்னலட்சுமி அந்தரப்பட்டாள் 'நான் அங்க வரயில்லைப் பிள்ளை நீ போயிட்டுவா!' வெறுப்போடு கூறிய சண்முகத்தார் வேதனைக்களைப்பால் வீட்டுத்திண்ணையில் அமர்ந்தார்.

எவ்வளவோ கெஞ்சியும் அவர் அன்னலட்சுமியுடன் போக மறுத்துவிட்டார்.

"நீயும் உன்ற பிள்ளையும் நீ பெத்ததென்ன பிள்ளையா. பேய்!" என்று ஆத்திரமிகுதியால் ஆவேசமாகக் கத்தினார். அன்னலட்சுமியின் பெற்ற மனமோ அவதியுற்றது. கால்களோ எவரையும் எதிர்பார்க்காமல் அந்த இருளுக்குள் பொலிஸ் ஸ்ரேசனை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

'மூதேவி மூதேவி' என்ற அவரின் வாய் முணுமுணுக்க அவரின் எண்ணமெல்லாம் அவன் மீதுள்ள ஆத்திரத்தை அதிகரிப்பதாகவே இருந்தது.

'மூதேவி ரெண்டு மூண்டு நாளைக்குப் பொலிஸில் இருந்திட்டு வரட்டும் அப்பவாவது இதுக்குப் புத்திவருதோ எண்டு பார்ப்பம்' 'நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அவரது தூக்கமோ தொலைந்து போனது.

பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு மகனைப் பார்க்கப்போன மகள் அன்னலட்சுமியைக் காணவில்லை. சண்முகத்தார் திண்ணையிலிருந்து எழும்பிப் படலையடிக்குப்போவதும் திரும்புவதுமாகப் பலமுறை ஊர்ந்து சேர்ந்து போனார். அவருக்கோ தனது மகள் அன்னலட்சுமி அங்கே எவ்வாறு அந்தரப்பட்டு அல்லற்படுகிறாளோ என்ற ஆதங்கம். ஆனால் பேரனை எண்ணும்போதெல்லாம் ஆத்திரமே முந்திக்கொள்கிறது.

பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குப்போவதில்லை என்ற முடிவோடு வீட்டிலேயே இருந்து விட்டாலும் மகளை எண்ணிய போதெல்லாம் அவருக்குத் தவிப்பு மேலிட்டது. மெல்ல எழுந்து வீதிக்கு வந்தார். என்ன இருந்தாலும் என்ன நடந்தாலும் அவன் அவருக்குப் பிள்ளைதானே உள்ளம் துடித்தது! அன்னலட்சுமி பாவம்! பெற்ற

மனம் பித்து!

அன்னலட்சுமிக்கு என்ன ஆனதோ? அவள் அவனுக்காக எவ்வாறு வேதனைப்படுகிறாளோ? சண்முகத்தார் தூக்கம் டொலைய அந்த இருட்டினூடாக பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். எப்படி என்றாலும் அவரது மகள் அன்னலட்சுமி யின் கவலையைத் தீர்க்கப் பேரனை விடுவிக்கத்தானே வேண்டும்!

“பெற்ற மனங்கள்! அவைகளும் கல்லானால்?”

- உதயன்.

■ வினாவுயும் வினாவுகள்

இறுக்கந்தறை, பள்ளம்பிட்டி, கொறுவாவளவு, முதலியார்குளம் இத்தனையும் அங்கிருந்த காணிகளின் பெயர்கள் தாம்.

அவை எல்லாமே இன்று கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. பனை மரங்களும் வடலிகளும் பூவரசும், ஈச்சஞ்செடிகளும், பற்றைகளும், குறிஞ்சாச்செடிகளும் நிறைந்து அந்தக் காணிகள் காடுகளாகிக் கிடந்தன அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் எல்லைகளாகக் கிடந்த கல்வேலிகளையாவுமே சிதைந்து அழிந்துபோயின. வேலிகளுக்கு அத்திவாரமாக இடப்பட்டிருந்த சரளைக்கற்கள் அந்தக் காணிகளின் வேலி எல்லைகளில் பரவிக் கிடந்தன. ஒரு காலத்தில் வயல் நிலங்களாகத் திகழ்ந்த காணிகள் மொண்டி, வரகு, சாமை, எள்ளு முதலிய சிறுதானியங்கள் விளைந்த செழிப்பான நிலங்கள்! இன்று கவனிப்பாரற்றுக் காடாகிப்போக அங்கு வாழ்ந்திருந்தோர் பலரும் ஏதேதோ நோக்கோடு இந்த நிலம் விட்டுக் குடிபெயர்ந்து போயினர். இன்று இந்தப் பரந்த நிலப்பரப்பிற்கு உரிமை கொண்டாட எவரும் முன்வரவில்லை. அக்கிராமத்தில் எஞ்சிநிற்கும் ஏழைப் பரம்பரையினரின் கண் பார்வைக்குள், கண்காணிப்புக்குள் அந் நிலங்கள் விரிந்து கிடந்தன.

பனை மரங்களும், வடலிகளும் பழம் பெருமையைப் பறை சாற்றும் பெரிய புளியமரமும் சோமரின் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தந்தன. சோமருக்கு அந்த இறுக்கந்தறைக் காணியிலே மரபு வழி உரிமையுண்டு. இன்று அவரது அறுபத்தாறு வயது வயோதிபத்தில், இளமைக்கால இறுக்கந்தறையும் அந்தக் காணிக் குள் பெற்றோர் அமைத்திருந்த குடிசையும் அதைச் சூழ வளர்ந்திருந்த தென்னைகளும் அவற்றின் உச்சியில் காய்த்துக் குலுங்கிய தேங்காய்க் குலைகளும் நினைவரங்கில் திரைப் படங்களாயின.

இன்று அவற்றைக் காணாத கண்களில் ஏக்கம் நிறைய, பட்ட மரங்களாக ஆங்காங்கே காய்ந்தும், கருகியும், உடைந்தும் உருக்குலைந்தும் நின்றிருந்த தென்னைகளின் மீது வீழ்ந்த பார்வையிலே முகிழ்த்த சோகம்.

பரந்து படர்ந்த அந்தப் பெரிய புளிய மரம் காய்த்துக் குலுங்கியது. பனைமரத்தைச் சூழ்ந்த வடலிகளால் பசுமை விரியப் பார்த்த கண்களில் நிறைந்த குளிர்மை! இறுக்கந்தறையைப் பார்த்துச் சோமசுந்தரத்தார் ஒரு முறை மெய்மறந்து நின்றார். எவ்வளவு செழிப்பாக உயர்ந்திருந்த கிராமம். கோடையில் வரண்டாலும் மாரியில் மண் கிழித்து எழுந்து நிற்கும் பசுஞ்செடிகள் வீணாலை, தும்பை முசுட்டை எனச் சுவைக்கூட்டும் ஊட்டச் சத்து மிகுந்த தாவர உணவு வகைகள்.

கிழங்குகளும் இலைகுலைகளும், கீரை வகைகளும் என எண்ணிறந்த மருத்துவச் செடிகள் விளையும் நிலம்.

சோமசுந்தரத்தார் உள்ளம் பரவசித்தார். அவரது வயதும் முதிர்ச்சியும் அறிவும் அனுபவமும் அந்தக் காடாகிப்போன காணிகளின் செழிப்பான எதிர்காலத்துக்காய்ச் சிந்திக்கத் தூண்டின. இறுக்கந்தறை, பள்ளம்பிட்டி, கொறுவா வளவு, முதலியார் குளம் ஆகிய எல்லாக் காணிகளையும் ஒன்றிணைத்தார். ஒரே

எல்லைக்குள் காணிகளை உள்ளடக்கி வேலியை அமைத்தார். கற்களை அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட கல்வேலிகள் பகிர் என்ற நாமத்தோடு வேலியிடப்பட்ட அந்தப் பரந்த நிலப்பரப்பினுள் நான்கு காணிகளும் உள்ளடங்கின. மனத்திரையில் விரிந்த எண்ணங்களால் அக்காணிகளை உள்ளடக்கி வடிவமைத்த வரைபடங்கள் வயல் நிலமாக உருப்பெற்றன.

கல்வேலிக்குள் கட்டுண்ட நிலத்தில் ஆங்காங்கே முளைத்துச் செழித்த புல் பூண்டுகளும், சிறு செடிகளும், பற்றைகளும், படர் கொடிகளும் வெட்டி எறியப்பட்டன. வேரோடு பிடுங்கப்பட்டன. காடாய்க் கிடந்த நிலம் இப்போது குடியிருப்புக்கு ஏற்ற ஒரு குடிசையோடு சிறந்த வெளிநிலமானது. காடழித்துச் சுத்திகரிக்கப்பட்ட அந்நிலத்தில் விளைந்த விளையும் பயிர் விதைகளைத் தேடி அவர் நடந்தார். அந்த நிலத்திலே செழிக்கும் வலிமை கொண்டு வரகு விதைக்காய் அவர் ஓடி அலைந்தார். கிராமத்தின் மேற்குத் திசையிலிருந்து கிழக்குத்திசை வரையும் விதை வரகைத் தேடிச் சலித்தார்.

எனினும் முயற்சி குன்றாத சோமருக்கு எங்கோ ஒரு மூலைக் குடிசையில் சேரித்து வைக்கப்பட்ட ஒரு மூடை விதை வரகு கிடைத்த போது மகிழ்ந்து போனார். நிலத்தை ஏர்பூட்டி மாடு கொண்டு உழுதார். பண்படுத்தினார். அதற்கென வந்துழைத்த கூலியாட்களின் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் வழங்கினார். அவரது செலவுக்குத் தக்கதாய் இறுக்கந்தறையும் பள்ளம்பிட்டியும், கொறுவாவளவும், முதலியார் குளமும் அழகு மிகுந்த வயல் நிலங்களாயின. உடல் உழைப்பும் ஊக்கமும் கொண்டு உழுது விதைத்த வரகு விதைகள், நிலம் பிளந்து பயிர்களாய் நிமிர்ந்தன.

களை பிடுங்கி, உரமிட்டு, கிருமிநாசினி விசிறிக் காத்திருந்து பார்த்த பயிர்களின் செழிப்பில் சோமரின் உள்ளம் பூரித்தது. ஓய்வு பெற்றும் ஓரிடத்தே ஒருங்கிக் கிடக்காமல் உழைத்ததால் விளைந்த வரகுப் பயிரின் கதிர்வரக் களிப்படைந்தார். பயிர்கள் அனைத்திலும்

செழித்த கதிர்களை அளைந்து வரும் காற்றினால் அவை ஆனந்தக் கூத்தாடின.

எத்தனை ஆண்டுகள்! இத்தனை ஆண்டுகளும் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த அந்த நிலம் உழைப்பின் மகத்துவத்தால் விளைந்து பொலிந்த வரகு வயல் சோமசுந்தரத்தாரின் மனதுக்கு மகிழ்வைத் தந்தது. பலராலும் பயனில்லை என்று கைவிடப்பட்ட காணிகள். அவற்றிலே சோமசுந்தரத்தார் விளைவித்து அறுத்துக் குவித்த வரகுப் பயிர் அவரை ஊர் புகழும் விவசாயி ஆக்கியது.

அந்தக் கிராமம் விழித்துக் கொண்டது. தரிசு நிலங்களாகக் கிடந்த காணிகளை வயல் நிலங்களாக மாற்றுவதில் அந்தக் கிராமத்தையே விட்டு நீங்காமல் அதனையே வாழ்விடமாகக் கொண்டிருந்தோர் முயற்சித்தனர். ஊரை விட்டுப்போய் அந்தக் கிராமத்தையே மறந்தவர்களின் காணிகள் செழிப்புற்றன. உழைக்கும் கரங்கள் உயர்ந்தன. கல்லைப் பிழந்தும் நீர் பெருக்கும் வலிமை கொண்டோர் கிராமத்தின் உயர்ச்சிக்காய் இரவு பகலாய் உழைத்தனர். அங்காங்கே கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த நிலங்கள் முள்ளும், பற்றைகளும், கள்ளிச் செடிகளும், காஞ்சோண்டிச் செடிகளுமாய் காடாகிப்போன அந்த நிலங்கள் வீறுடன் எழுந்த கிராமத்தவர்களால் விளை நிலங்களாயின. முயற்சியும் உழைப்பும் கிராமத்தின் வளம் பெருக வகை செய்தன.

சோமசுந்தரத்தாரின் முயற்சியும் எழுச்சியும் அந்தக்கிராமத்து மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டின. கிராமம் செழித்தது. சோமசுந்தரத்தாரின் அயராது உழைப்பின் மகத்துவம் ஊரைக் கடந்தும் அயற்கிராமங்களுக்கும் பரவியது. அவரது முயற்சிக்குப் பாராட்டும் அவரிட மூலத்துக்குப் பெருகிய இலாபமும் குவிந்தன. ஊரைவிட்டுப் போனவர்கள், உரிமை மண்ணின் உயர்வறியாமல் முயற்சியைக் கைவிட்டுப்போனவர்கள், திகைத்தனர்!. சோமசுந்தரத்தாரின் விளைச்சற்பெருக்கத்தால் விளைந்த புகழ்ச்சிச் செய்தி ஊரெங்கும் பேரொலித்துக் குதூகலித்தது.

இறுக்கந்தறை, பள்ளம் பிட்டி, கொறுவாவளவு, முதலியார் குளம், எல்லாமே யாருடைய காணிகள்? அன்று காய்ந்த நிலங்களென்று எண்ணி அவற்றைக் கைகழுவிச் சென்றவர்கள். குடும்பம் குடும்பமாக இந்தக் கிராமத்தை விட்டுக்குடிபெயர்ந்து போனவர்கள் அவர்களால் கைவிடப்பட்ட காணிகளே இவை. இன்று சோம சுந்தரத்தாரின் முயற்சியால் அவரின் மூலதனத்தால், உழைப்பால் விளைநிலமாக விளங்கி நிற்கிறது. அந்தத்தரிசு நிலம்.

கொறுவா வளவுக்காய் 'அது எங்கடகாணி' என்று உரத்துக் கூறியபடி சுப்பர் கணபதி அந்தப் பழைய கிழிந்த காணி உறுதியைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு எங்கிருந்தோ வந்திருந்தார். பள்ளம்பிட்டிக் காணிக்கு உரிமை கோரியபடி இருபத்தெட்டு வருஷத்துக்கு முன்னர் ஊரைவிட்டுப்போன குஞ்சர் பசுபதி கொடுக்குக்கட்டிக்கொண்டு சோமசுந்தரத்தாருடன் மல்லுக்கு நிற்கிறார். விசுவர் வேலனார் வில்லங்கபுரத்தில் வீடுகட்டி வாழ்ந்த வித்தைக்காரன் மகள் சந்திராவையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்து 'முதலியார் குளத்துக்கும் எங்களுக்கும் பங்குண்டு' என்கிறார்.

சோமரோ விளைந்த வரகை வெட்டும் வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். காடாய்க்கிடந்த நிலத்தில் பயிர் விளைத்து கண்ட பயனைக் களிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

காடாய்க்கிடந்த நிலத்தைத் திருத்திக் காணியாக்கி வரகு விதைத்து விளைவித்து வெற்றி கண்ட சோமரின் வரகு விளைச்சலுக்கு உரிமை கூறிக்கொண்டு உறுதிக் கட்டுக்களோடு கூடி நிற்கும் கூட்டத்தை அவர் கணக்கெடுக்காமல் சிறிதும் கவலைப்படாமல் சோமசுந்தரத்தார் தன் வயல் வேலையில் மூழ்கினார். நிலம் உழைப்பவனுக்கே சொந்தம். அது அவர் கற்றுக்கொண்ட பாடம். விளைந்த வரகுக்கதிரகளை அறுத்துக்குவிக்கும் வேலையில் சோமசுந்தரத்தாரின் கவனம் உறுதியாய் நிலைத்திருந்தது.

‘போரடிக்க எருதுகளைக் கொண்டு வாங்கோ’ என்ற அழைப்புக் குரலோடு வயல் வேலியில் போடப்பட்டிருந்த ஏழுகடப்பையை ஒருமுறை திரும்பிப்பார்த்தார். அங்கே எந்த முயற்சிபும் இல்லாமல் இன்று காணியின் உறுதியைக் காட்டிச் சோமரின் வரகு விளைச்சலில் பங்கு கேட்போர் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கண்டவர் சிறிதாகப் புன்னகைத்துக்கொண்டார். உழைப்பு, முயற்சி, மூலதனம், அனைத்திலும் இந்தச் சோமரின் உரிமை இமயமாய் உயர்ந்திருக்க காடாய்க்கிடந்த காணிகளின் உறுதிக் கட்டுகளுடன் இன்றைய விளைச்சலுக்கு உரிமை கொண்டாடும் இவர்கள் சோமசுந்தரத்தாரின் பார்வையில் விரிந்த தெளிவு!

“எருதுகள் போரடிக்க கொம்புயர்த்திக் கம்பீரமாய் நடந்தன.”

- நெடுங்கீற்று

■ உளமமக்காயங்கள்

எங்கள் பாட்டியின் பெயர் மிகவும் நீளமானதுதான். இராமாசி பிள்ளை என்ற பெயர் மறைந்து அவளது மேனி நிறத்துக்கும் அழகுக்கும் பொருத்தமான பொன்னி என்ற பெயரே அவளை அடையாளம் காட்ட இன்று அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டது. பாட்டி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எங்களின் வீட்டுக்கு வந்து பல வருடங்கள் கடந்து போயின. இதற்கு முன்னர் அவள் யாழ்ப்பாணத்தில் சொந்த வீட்டிலே தான் இருந்தாள்.

தான் பிறந்த மண்ணையும், தான் வளர்ந்த வீட்டையும் விட்டுவர அவளுக்கு விருப்பமே இல்லை. அம்மாவின் மீதும், எங்கள் மீதும் அவள் கொண்டிருந்த அன்பும் பாசமும் என்றுமே குறைந்ததில்லை.

எங்கள் தாத்தா இறக்கும் முன்னர் நாங்களும் பாட்டியுடன் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தோம். அந்தவீடு பாட்டியின் பூர்வீகச் சொத்து. பாரம்பரியக் கலைகளோடு அழகுறக் கட்டப்பட்ட வீடு. கோலமிட்டு வடிவமைத்துச் செதுக்கப்பட்ட வண்ணக் கதவுகள் அவற்றின் தடிப்பமும், பருமனும் அந்த வீட்டுக்கு அழகுதான். அந்தக் கதவுகளைப் பூட்டித்திறக்கப் பொருத்தப்பட்ட பூட்டுகளுக்குச் செப்பிலான பூண்போட்ட திறப்புகள். அந்தத் திறப்புகளின் கைப்பிடியை

அலங்கரிக்கப் புனையப்பட்ட அலங்காரங்கள், எல்லாமே அந்த வீட்டின் பழமையையும் பெருமையையும் பறை சாற்றும் சான்றுகள்தாம்.

திறப்புகளின் நீளமும் அவற்றின் பாரமும் எங்களுக்கு நன்றாகவே பிடித்திருந்தன. அவற்றைக் கையிலெடுத்தால் ஓர் உற்சாகம்! ஓர் உள்பூரிப்பு. பாட்டி எங்களிடத்தில் வந்தபோது அந்தத் திறப்புக் கோர்வையையும் தன்னுடனேயே கொண்டு வந்திருந்தாள். பாட்டிக்கோ எங்கள் மீது கொள்ளை ஆசை. எங்களைக்கட்டி அணைத்துக் குதூகலித்து வேடிக்கை காட்டுவது அவளுக்கு மிகவும் பிரியமான பொழுதுபோக்குத்தான். பாட்டி எங்கள் மீது கோபப்பட்டு நாங்கள் பார்த்ததில்லை. எப்பொழுதும் ஏதாவது பழைய நாட்டார் பாடல்களை முணுமுணுத்தபடி அமைதியாக அமர்ந்திருப்பாள். எங்களோடு சிரித்துப்பேசுவதும், மலர்ந்த முகத்தோடு எங்களுக்குக் கதைசொல்லி எம்மை மகிழ்விப்பதும் அவர்களின் வழக்கம்.

யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு அவளது வீட்டைவிட்டு அவள் வெளியேறிய அந்தக் கொடிய நாட்களை வேதனையோடு நினைந்திருந்தாள். அவளைச் சொந்த மண்ணிலிருந்து வெளியேற்றிய அந்தக் கொடிய போரின் மீது அவளுக்கு ஆத்திரம் நிறையவே இருந்தது.

‘இந்த நாசமாப்போன சண்டையும் ஓயுதில்ல. சமாதானம் சமாதானமெண்டு புராணம் படிக்கிற சண்டாளர்களின் கொலைகாரரின் புலம்பலும் ஓயுதில்ல’ என்பாள்.

யாழ்ப்பாண வீட்டிலிருந்து தனியாகவே புறப்பட்ட பாட்டி தனது வீட்டைவிட்டு வெளியேறியபோது பாரமாக எந்தப் பொருளையும் கையோடு எடுத்துவரவில்லை. ஆனால் வீட்டின் கதவுகளை நன்றாகப் பூட்டிச் சரிபார்த்து அந்தத் திறப்புகளை மாத்திரம் ஒரு கைப்பைக்குள் கொண்டு வந்திருந்தாள்.

ஒன்றியிருந்த ஊர் கலைந்தபோது அதனோடு கூடி அல்லுற்று நடந்து. காய்ந்து சோர்ந்து ஒரு மாத காலமாக எப்படியோ பசிதீர்த்து

கொழும்புக்கு நாங்கள் முதலில் இருந்த வீட்டுக்கு ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தாள்! பாட்டியைக் காணாது அவள் சேதியை அறியாது. அவளைப் பற்றிச் சொல்லிச் சொல்லியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மாவுக்கு அவளைக் கண்டதும் சொல்ல வொண்ணாமகிழ்ச்சி.

‘பாட்டி எங்க போனாளோ? என்ன ஆனாளோ? என்று அடிக்கடி சொல்லி ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவள். ஆசையோடு அவளைக் கட்டிக்கொஞ்சி ஆனந்தப்பட்டாள். அப்பாவும் உள்ளம் பூரித்தார்.

பாட்டி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தநாள் தொடக்கம், அவள் கூறும் கதைகளே எங்களுக்குப் பொழுதுபோக்கானது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவள் புறப்பட்ட நேரம் தொடங்கி எங்கெல்லாம் அவள் தங்கியிருந்து, தவழ்ந்து ஊர்ந்து விழுந்து உடல் தளர்ந்து வேதனை யுற்றாளோ அத்தனை சம்பவங்களையும் ஒன்றும் தவறவிடாமல் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

வானத்திற்பறந்து வட்டமிட்டுக் குண்டெறிந்து, ஊர் குலைக்கும் விமானங்கள் பற்றியும் கொலைகளையே வெற்றிகளாய்க் கொண்டாடிக்கூலையும் மனிதர்கள் பற்றியும் வேடிக்கையாகக் கூறினாலும், அவள் மனம் வேதனைப்பட்டது.

“எப்பிடி ஆச்சி இந்த ஊர் உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்குதா?” என்று யாராவது கேட்டால்,

‘நாடு நல்ல நாடுதான் நம்மினந்தான் கூடாது’ என்பாள்.

இந்த வார்த்தைகளுக்குப் பின்னாலும் ஒளிந்திருக்கும் ஒரு குட்டிக்கதையையும் அவள் சொல்லிச்சிரிக்கத் தவறுவதில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்குப்போக ஆசைப்பட்டதாம் ஒருநாய். ஒருநாள் தன் நண்பர்களிடமெல்லாம் பயணம் சொல்லிப் புறப்பட்ட அந்த நாய், எப்படியோ ஓடி ஓடி நடந்து கொழும்பு போய்ச் சேர்ந்ததாம். கொழும்பு நகரத்தின் அழகை ரசித்தபடி வீதியோரமாக

நடந்து வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்து நாயைக் கண்ட கொழும்பு நாய்கள் அதனைச் சூழ்ந்து குரைக்கவும், கலைத்துக் கலைத்துக் கடிக்கவும் தொடங்கியதால் பயந்துபோன யாழ்ப்பாணத்து நாய் ஓட்டமும் நடையுமாகப்போன வேகத்திலும் விரைவாக யாழ்ப்பாணம் திரும்பச் சேர்ந்ததாம். கொழும்புக்குப்போன வேகத்திலேயே திரும்பிய நாயைக்கண்ட யாழ்ப்பாணத்து நாய்கள் “என்னண்ணே கொழும்புக்குப் போனீர்கள் உடனேயே திரும்பி வந்திட்டியள். எப்பிடிக்கொழும்பு; என்று கேட்டனவாம்.

‘நாடு நல்ல நாடுதான் நம்மினந்தான் கூடாது’ என்று அவைகளுக்குப் பதில் சொன்ன நாய் கவலைப்பட்டு அழுததாகக் கூறிச்சிரிப்பாள்.

அந்தக்குட்டிக் கதைக்குள்ளே பொதிந்து கிடந்த கருத்துச் செழுமையை எண்ணி நாங்கள் மகிழ்ந்து போனதுண்டு. கொழும்பில் நாங்கள் இருக்கும் வாடகை வீட்டில் - முற்றமோ, தோட்டமோ கிடையாது. பாட்டி எங்கள் வீடு பற்றிக் கதைக்கும் போதெல்லாம் தன் வீட்டின் பெருமைகளைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து பாடுவதிலும் எல்லையற்ற பேரின்பம். தன் வீட்டு முற்றத்தில் பூத்திருக்கும் செடிகொடிகளின் சிறப்புக்களைப் பலமுறை சொல்லிப் பரவசப்படுவாள். கோழிக்கூடுபோல் அமைந்த எங்கள் வாடகை வீடும் கொஞ்சமேனும் சுதந்திரம் பேண அனுமதிக்கப்படாத வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் கெடுபிடியும் பாட்டிக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

‘இவங்களும் ஒரு நாளைக்குத் தங்கட ஊரை விட்டலைஞ்சு எங்களைப்போல நாலிடத்திலும் கஷ்டப்பட்டாத்தான் எங்கட கஷ்டம் அவங்களுக்குப் புரியும்’ இங்கேயும் அந்த நிலைவராமலா போகப் போகுது. இப்பிடி வாடகையையும் அட்வான்சையும் கூட்டி வாங்கிராங்களே அறுவாண்கள்’ என்று ஆத்திரப்பட்டுத் திட்டித்தீர்ப்பாள்.

‘என்னுடைய பிள்ளையள் ஓடி ஓடி உழைக்குதுகள். இந்த நாசமாய்ப்போன வீடு உட்கார்ந்திருந்தே அதுகளின்ர உழைப்பை உறுஞ்சிக் கொழுக்கிறதே’ என்று அலுத்துக்கொள்வாள். கொழும்பில்

இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்துப் பழமை பேணும் வீட்டைப்பற்றியும் செழித்து வளம் கொழித்த தனது வயற்காணி பற்றியும் பெருமை பேசுவதோடு நின்றுவிடாமல், 'யாழ்ப்பாணத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ' என்று எங்கள் அம்மாவை நச்சரிக்கவும் தவறமாட்டாள். ஆனால், அவளை யாழ்ப்பாணம் போக அனுமதிக்க எங்களுக்கு விருப்பமோ இல்லை.

பாட்டி தனது கையோடு கொண்டு வந்த அந்த வீட்டுத்திறப்புக் கோர்வையை அடிக்கடி பார்த்துக்கொள்வாள். அதனைக் கை தவறி எங்காவது வைத்து மறந்து பின்னர் உள்ளம் பதைபதைக்க அதனைத்தேடி அலைவாள். எம்மையெல்லாம் உற்சாகப்படுத்தி அதனைக் கண்டெடுப்பதில் அவள் என்றுமே கெட்டிக்காரிதான். திறப்பின் மீது அவள் கொண்டிருந்த கவனம், வீட்டின் மீது அவள் கொண்டிருந்த பாசத்தின் அறிகுறிதான்.

யாழ்ப்பாணம் போய் வீட்டைப்பார்க்க விரும்பிய பாட்டியை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் கலவரம். போராட்டம் என்று காரணம் சொல்லித் தடுத்து நிறுத்த முடியும். அம்மாவும், அப்பாவும் ஏதேதோ காரணங்களைச் சொல்லி அவளைத் தடுத்தாலும் எங்களில் ஒருவராவது போய்த் தனது யாழ்ப்பாண வீட்டைப்பார்த்து வந்தால் என்ன? என்பது அவளது தொடர்ச்சியான கோரிக்கை.

பாட்டியின் விருப்பப்படியே திருகோணமலைக்குப்போய் ஓடி ஆடித்தொல்லையென்று கப்பலுக்குப் பதிந்து ஒருவாறு யாழ்ப்பாணம் போய்த் திரும்பிய அப்பா சொன்ன கதைகளை நாங்கள் பாட்டிக்கு ஒரு போதும் சொன்னதில்லை. பாட்டி கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் அப்பாவின் விவேகமான பதில்கள் பாட்டிக்கு மிகவும் ஆறதலைத் தந்தன. வீட்டுத்திறப்பை மீண்டும் பத்திரமாகத் தனது கைப் பையிலேயே பாதுகாத்துக் கொண்டாள். பாட்டியின் உள்ளம் புண்படக் கூடாது என்பதில் அப்பாவைப் போலவே நாங்கள் எல்லோரும் அவள் மீது நிறையவே பாசம் வைத்திருந்தோம்.

பாட்டி காலமான போது அவளுக்கு வயது தொண்ணூறு அவள் இறந்து இன்று முப்பத்தோராம் நாள் பாட்டியை நினைந்து அம்மா ஏதேதோ சொல்லிப் புலம்பினாள். பாட்டியின் வீட்டுத்திறப்புக் கோர்வை எங்கள் வீட்டில் அந்தப் பைக்குள்ளேயே இருந்தது. ஆனால் பாட்டி நேசித்த அந்த அழகான வீடு போர் அனர்த்தங்களால் காணாமல் போனகதையை எவருமே பாட்டிக்கு அன்றே சொல்லியிருந்தால் பாட்டியின் ஆயுட்காலம் தொண்ணூறாக அதிகரித்திருக்காது.

பாட்டியின் மகிழ்விலே எல்லோருடைய கவனமும் அதிகமாகவே இருந்தது பாட்டியை நினைந்து காலையிலிருந்தே அம்மா விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் அழுவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்கள் அக்காவின் ஐந்து வயது மகள் மிலானியின் முகத்திலும் கவலையின் ரேகைகள் கோடு கிழித்தன. அவளும் அழுதாள். எல்லோர் மனங்களிலும் எழுதவெண்ணா வேதனைகள்.

பாட்டியின் திறப்புக்கோர்வை அவளது நினைவாகவும், அந்த வீட்டின் ஞாபகார்த்தமாகவும் எங்களிடத்தில் இருக்கிறது. ஏனோ பாட்டிக்கு முன்னால் ஊமையாகிப்போன உண்மைகளால் உள்ளம் கனத்தது. நாங்கள் அழுதோம்.

- புதிய ஈழநாடு

■ பிரச்சினை தீர்ந்தது

65-ல் லாச்சி சிறகொடிந்த பறவையாக அந்தக் குடிசையில் கூனிக் குறுகிக்கிடந்தாள். அவளது கொழுகொம்பாகத் துணை நின்ற ஒரே மகன், கொழும்புக்கும் போய்த் திரும்பாமலே நின்றுவிட்டான். எந்த விபரமும் தெரியவில்லை. மாதங்கள் பலவாகிவிட்டன.

சோர்ந்து உடல்காய்ந்து வயோதிபத்தின் இயலாமைக்குள் மூழ்கியிருந்தாலும் மகன் துணையிருந்தபோது ஓடியாடி அவனுக்கென ஆக்கிப்போட்டு ஆனந்தமாக இருந்தவள். இன்று தன் வயிற்றுக்குக்கூட எதனையும் தேடி ஆக்கி உண்ணமனமின்றித் தனியானாள்.

‘ஆச்சி சாப்பிட்டனியோ?’ என்று கேட்டபடி வாசலுக்கு வந்தாள் சரசு. அயல் வீட்டிலிருந்து ஆச்சிக்கு உறவென்றும் உதவியென்றும் ஓடி வருபவள் அவள். ஆச்சியின் துயரத்தில் அவளும் அவளின் வீட்டாரும் பங்கு கொண்டிருந்தாலும் மகனின் இருப்பை அறியாத சோகம்.

அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஏக்கம்! ஆச்சியை ஆறுதற்படுத்தவில்லை.

எங்கெல்லாம் விசாரிக்க வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் ஓடி ஓடி அலைந்தாள். அவன் எவ்வாறு எங்கே இருக்கிறான் என்பதெதனை யும் அவளால் ஊக்கிக் முடியவில்லை. யாரோ கதையாகச் சொல்லி வைத்த சங்கதிகளையே அவள் நம்பிக்காத்திருந்தாள்.

‘கொழும்பில் பொலிஸில் பிடிபட்டிருக்கிறானாம்’ இன்னும் கொஞ்ச நாளில் விசாரிச்சுப்போட்டு விடுவாங்களாம்’ எப்பொழுது விடுவார்கள்? மகன் விடுபட்டு வீடுநோக்கி வரும்நாள் விரைவில் வராதா? என்ற ஏக்கத்தோடு அவள் தினந்தினம் காத்திருந்தாள்.

“ஆச்சி, சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள் சாப்பிடுங்க” அன்போடு சரசு அரவணைத்து ஊட்டினாலும் வேணும் வேணும் என்று விரும்பி உண்ணும் மனம் ஆச்சிக்கு இல்லை. பசிக்கென்று கொஞ்சம் விருப்பமின்றி உண்பாள். காலையில் உண்பது கொஞ்சந்தான்.

‘தங்கச்சி இண்டைக்கு ஏதாவது செய்தியில் சொன்னவங்களோ?’ காலையில் வானொலியில் செய்திகேட்டு நாட்டின் நிலைபற்றிக் கூறுவதில் சரசுதான் ஆச்சியின் செய்திச்சேவை. ஊரில், பேப்பரில், வீதியில் விளம்பரத்தில் எதுவானாலும் பார்த்துக் கேட்டு வந்து ஆச்சிக்குச் சொல்வாள்.

‘கிரானில் அடிபாடாம் மூன்று வீரரும் ரெண்டு பயங்கரவாதிகளும். ஒரு பொது மகனும் செத்துப்போச்சினமாம்’ ஏதோ சொன்னதெல்லாம் கேட்டாலும் மனதில் இருத்திக் கொண்ட செய்தி அதுதான்

என்ன பிள்ளை பிரச்சினை தீராதது போலக்கிடக்கு.

ஆச்சியின் இதய தாகத்தின் ஏக்கம் அது! எட்டியென்றாலும் பிரச்சினை தீர்ந்திட வேணும். அவளது மகன் சுகமாக விடுபட்டுத் திரும்ப வீடு வரவேணும்.

‘பிரச்சினை தீர்ந்தால் ஒரு கஷ்டமும் இல்லை. ஆனால் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத்தானே சண்டையும் பிடிக்கினம்’ சரசு

மறுமொழி சொன்னாள். ஆச்சிக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. பிரச்சினை தீர்ந்தாற்தான் தனது மகனை விடுவிப்பார்கள். எந்தக் குற்றமும் செய்யாத தனது மகன், பயங்கரவாதி என்ற சந்தேகத்திற்குத் தான் பிடிபட்டுக்கொடும்பில் எங்கோ சிறையில் இருக்கிறான். பேச்சு வார்த்தை, போர் நிறுத்தம் இவற்றுள் ஏதாவது ஒன்று நிகழ்ந்தால் மகனை விடுவித்து விடுவார்கள் என்று ஆச்சி எண்ணினாள். இப்படியே எண்ணியெண்ணி மாதங்கள் பல ஓடிவிட்டன.

சண்டைச் செய்திகளைத் தவிர சமாதானச் செய்திகளைக் கேளாமல் அவளுக்கு இதயம் கனத்தது. 'எல்லைக் கிராமத்தில் பொது சனங்களை இனந்தெரியாதோர் வெட்டிப் போட்டினமாம்' சரசுவின் செய்திக் சேவையில் ஆச்சிக்குக்கிடைத்த செய்திகளில் ஒன்று இது. 'எடிபிள்ளை.. இதுக்குப் பிறகாவது பிரச்சினையைத் தீர்ப்பினமே' ஆச்சி ஆதங்கத்தொடு கேட்டாள்.

'என்னெண்டண சொல்லுறது. இத்தனை வருசமா எத்தனை சனம் செத்துப்போச்சது இந்தச் சண்டையால இன்னும் பிரச்சினை தீரவில்லையே' சரசுவின் வார்த்தைகளிலும் பெரும் ஏமாற்றம் தொனித்தது.

"பிரச்சினை. பிரச்சினை பிரச்சினையெண்டு அதைத் தீர்க்கத் தொடங்கின, சண்டை அதுவே இண்டைக்குப் பிரச்சினையாய் போச்சு. பிரச்சினையைத் தீர்க்காமல் சண்டையைப் பிடிக்கிறாங்கள்" ஆச்சி அலுத்துக் கொண்டாள். ஆச்சியின் சொற்களில் ஏதோ உண்மைகள் இருப்பதாக சரசு உணர்ந்தாள். எங்கிருந்தோ விமானங்களின் இரைச்சல் திடீரெனக் கேட்டது. சரசு முற்றத்துக்கு வந்தாள். தனது வீட்டை நோக்கி ஓடினாள்.

கண்களில் படாமலே கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் விமானங்கள் வீசிய குண்டுகள் வீழ்ந்து வெடித்துச்சிதறும் பயங்கரப்பேரொலி காதுகளைக் சீறித்தது. ஆச்சியின் வீடு சிதைந்து புகைந்து எரிந்தது. சிறிது நேர அமைதியின் பின்னர் ஓடிவந்த சரசு ஓலமிட்டுக் கதறினாள்.

ஆச்சியைக் காணவில்லை!

ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த உடந்துண்டங்கள் ஆச்சியை அடையாளம் காட்டின. நாட்டுப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தொடங்கிய போர் இப்பொழுது ஆச்சியின் வீட்டுப் பிரச்சினையையும் தீர்த்து விட்டதாக சரசு எண்ணினாள்.

ஆச்சியின் பிரச்சினை தன் ஒரே மகன் வரவேண்டுமே என்று வருந்திக் காத்திருப்பது அது தீர்ந்துவிட்டது. இனி அவள் வருந்தவும், காத்திருக்கவும் தேவையில்லை.

“பிரச்சினைகள் இப்பிடித்தான் தீர்க்கப்படுகின்றனவோ?”

“சரசு ஓலமிட்டு அழுதாள் !”

- தினமுரசு

■ ஓர் உயிரின் ஜலம்

அன்று அவசர சத்திர சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்ட அந்த இளைஞன் மயங்கிக் கிடந்தான். இரத்தம் அதிகமாக வெளியேறி விட்டது. குண்டுபாய்ந்த இடத்திலிருந்து இரத்தம் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. குற்றுயிராய்க்கிடக்கிறான்' என்ற செய்தியே வெளியிற் பரவித்திரிந்தது. வைத்தியர்கள் அவனது உயிர் பிழைக்க எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகள் சுறுசுறுப்படைந்தன.

இரத்தம் ஏற்றப்பட்டது. உடலிற் தங்கிவிட்ட குண்டுத்துகள்கள் அகற்றப்பட்டன. காயங்கள் தையலிடப்பட்டு மருந்திடப்பட்டன. அந்தச் சத்திரசிகிச்சை அறையில் அவசரம் அவசியம் உணரப்பட்ட வைத்தியர்களின் துரிதமான சாதூரியமான வைத்திய உதவிகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. வைத்தியருக்கு உதவியாகத் தாதிமார் ஓடி ஓடித் தமது சேவையில் கடமையில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டனர்.

ஓர் உயிர். அதன் நிலைப்பு, அதன் வாழ்வு உணரப்பட்ட நிலையில் தம்மை முழுமையாய் அர்ப்பணித்துச் செயற்படும் வைத்தியர்கள்! தாதிமார்கள்!

சிகிச்சை வெற்றிகரமாக நிறைவேறியது. தனியான ஓர் இடத்தில் மிகவும் கரிசனையுடன் கவனிக்கப்பட வேண்டியவன்' அவன்.

ஏற்பட்ட காயங்கள் குணமாகும் வரை ஏற்று மருந்துகள், வைத்திய கவனிப்புகள் கிரமமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அனைத்தும் ஏற்பாடாகியது கட்டிலிற் கண்திறக்காமற் தொய்ந்து கிடந்தான் அவன். மேலும் மேலும் மருந்துகள், உணவுகள் என்று எல்லாமே ஆட்டப்பொம்மைக்குக் கட்டப்பட்ட நூல்கள் போல ரியூப்களில் வடியச் சூழத்தொங்க விடப்பட்டிருந்தன. உயிருடன் இருக்கின்றான் என்பதை உணர்த்த துருத்தி போல் மார்க்சைந்து துடிப்பது தெரிந்தது. அவனது தாயைத் தவிர வேறொருவரும் அவனருகில் இல்லை.

'ஐயோ! யாரோ என்ற பிள்ளையைச் சுட்டுப்போட்டுப் போயிட்டாங்கள்' ஆற்றாமையும் ஆத்திரமும் தொனிக்க தாய் முணுமுணுத்தாள்.

தாய்மைத்துடிப்பும், வேதனையும் அவளை ஏதேதோ சொல்லி அழ வைத்தது. உயிர் தப்பி விடுவானா? மீண்டும் நடமாடுவானா? வைத்தியர்கள் செய்யும் சேவையால் தன் மகன் எழுந்து விடுவானா? இறந்து விடுவானா? என்றெல்லாம் பலவாறாக எண்ணினாள். பிரதான வீதியில் ஓடும் வானங்களாக அவள் சிந்தனையில் நல்லதும் கெட்டதும் நெருங்கியும் விலகியும் சென்றன.

'அம்மா இவன் உன் மகனா?' வைத்தியரின் தரல் கேட்டது. அவர் வந்துவிட்டார். நோயாளியைப் பார்வையிட்டார். அங்கே தொங்க விடப்பட்டிருந்த குறிப்புத்தாளில் ஏதோ எழுதினார்.

'ஓம் ஐயா.. பிள்ளைக்கு உயிருக்கு ஒண்ணு' ஏற்படாதே' தாயின் உள்ளம் தவித்தது. பதைபதைத்தது. வைத்தியர் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“உயிரைக் காப்பாத்தத்தானே நாங்கள் படிச்சிட்டு வந்தனாங்கள். பயப்படத்தேவையில்லை. மகனுக்கு ஒண்ணுமில்லை அவன் சுகமாகி விடுவான்” வைத்தியர் பெற்ற தாயின் வயிற்றில் பால் வார்த்தார்.

‘அப்பனே ஆண்டவா!’

இறைவனை வேண்டிக்கொண்டாள். மகனின் ஆஸ்பத்திரி நாட்கள்! வைத்தியர்களின் அன்பும் உதவியும் தொடர்ந்தன. தாதியர்களின் சேவையும் கவனிப்பும், கணிப்பும் அவன் வேதனைகளைத் தீர்த்தன. அவனது பெரிய காயங்கள் ஆறிவிட்டன. விரைவிலேயே குணமடைந்தான்.

வைத்தியரின் வதனத்தில் என்றும் போல் மலர்ச்சி தன் சேவைக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஓர் உயிர் நிலைத்து நீண்டு வாழும் போகிறது. குதாகலத்தோடு அவனைப் பார்த்தார்.

“இன்றைக்குத் துண்டு வெட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போகலாம்” வைத்தியரின் வார்த்தைகள் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தன. கட்டிலில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். ஆஸ்பத்திரியில் நீண்ட நாட்கள் அடைபட்டுக்கிடந்தவனுக்கு விடுதலை! வீட்டில் தனது உற்றார் உறவினருடன் மீண்டும் உறவாடும் ஆவல்.

அவன் புன்னகைத்தான் தாய் மகிழ்ந்தாள் வீட்டுக்கு மகனைக் கூட்டிச்செல்லும் ஒழுங்குகள் ஆரவாரங்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் அவள் எல்லோரையும் பார்த்தாள். ‘ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் மகனைக் கிளினிக்குக்குக் கூட்டிவரவேணும்’ வைத்தியரின் வேண்டுகோள்.

‘ஓம் ஐயா கூட்டிவாறன்’ மகிழ்ந்தாள் தாய். தனது மகனை உயிர்த்தெழுவைத் வைத்தியரைக் கூப்பிய கைகளுடன் உளமுருக நோக்கினாள். அவர் தமது சேவையே நோக்காகும். சிந்தனையுடன் அடுத்த கட்டிலில் காயமுற்றிருந்த நோயாளியை நோக்கி நடந்தார்.

இளைஞன் வீட்டுக்கு வந்த ஓரிரு தினங்களில் எஞ்சியிருந்த காயங்களும் ஆறிவிட்டன. உடற்சோர்வு, பலவீனம், களைப்பு என்பவற்றைப் போக்க வீட்டார் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் பல.

இறைச்சி, பால், முட்டை என்று சத்துணவுகள் வாங்கிக் கொடுத்தனர். நெஸ்ரோமோல்ட், கோர்லிக்ஸ், சஸ்ரஜின் என்றும் பல்வேறு உணவுப்பொருட்களும் வீட்டிலே வந்து குவித்தன.

அவன் இப்பொழுது மனிதனாக மீண்டும் நடந்தான். உற்சாகமாக உலவினான். தாய் உள்ளம் பூரித்தாள்.

ஓர் உயிரின் மகத்துவமான நிலைப்புக்காக ஒரு ஜீவனின் வாழ்வுக்காக எத்தனையெத்தனை செயற்பாடுகள், வாழ்தல் என்பதும், உயிர் நிலைத்திருத்தல் என்பதும் இலகுவில் நிகழக்கூடியவையல்ல.

வெள்ளிக்கிழமை கிளினிக் நாள்!

வைத்தியசாலையின் முன் விறாந்தையில் சனக்கூட்டம் திரண்டிருந்தது அங்கே போடப்பட்ட வாங்குகளில் பலர் அமர்ந்திருந்தனர். மகனைக் கரிசனையுடன் கிளினிக்கில் காண்பிக்கக் கூட்டி வந்திருந்தாள் அந்தத் தாய். வைத்தியர் இன்னமும் வரவில்லை. சில நிமிட நேரங்களில் அவர் வந்துவிடக்கூடும்.

திடீரெனக் கேட்ட வேட்டுச்சத்தங்கள் அந்த ஆஸ்பத்திரியைத் திடுக்கிட வைத்தது. நாலா திசையும் கலைந்டோடும் மக்கள் வெள்ளம்! எங்கே? என்ன நடந்து விட்டது? என்பதை அறிய முடியாத படி அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. தலையில் குண்டுகள் பாய்ந்த நிலையில் அந்த இளைஞன் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான். தாய் கதறி அழுதாள்.

'தம்பி தம்பி' அரற்றினாள். அவனிடமிருந்து எந்தவிதமான பதிலுமில்லை. யார் செய்தார்கள்? ஏன் செய்தார்கள்? எதுவுமே தெரியவில்லை. அவனது உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இரத்தம் தோய்ந்த மகனின் தலையை அந்தத் தாய் அணைத்துக்கொண்டு அலறினாள்.

ஆறுதல் சொல்ல எவருக்குமே ஆற்றல் இருக்கவில்லை. வைத்தியர் அந்த இடத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்து வந்தார். அவர் கண்ட காட்சி உள்ளத்தை உருக்கியது. இதயத்தில் பாறாங்கற்களைப் போட்டு இறுக்கியதைப் போன்ற உணர்வு எதனையும் அவரால் பேச முடியவில்லை.

'ஐயா என்ற பிள்ளையைக் காப்பாத்துங்கோ! என்ற பிள்ளையைக் காப்பாத்துங்கோ!'

அந்தத்தாய் வைத்தியரின் காலில் விழுந்து கதறினாள்.

'உயிரைக் காப்பாற்றத்தான் படிச்செண்டு சொன்னீங்களே ஐயா! என்ற பிள்ளையைக் காப்பாத்துங்கோ! காப்பாத்துங்கோ!'

அவள் ஓய்வின்றி ஓலமிட்டாள். மகனின் சடலத்தின் மீது விழுந்து புரண்டாள். வேதனை அவ்விடத்தில் எஞ்சினின்றிருந்த அனைவரையும் ஆட்கொண்டது. வைத்தியரின் கண்கள் குளமாயின.

'நான் உயிரைக் காப்பாற்றப் படித்து வந்தேன். ஆனால் உயிரை இரக்கமின்றிப் பறிப்பதற்கென்றே படித்தவர்கள் இருக்கையில் என்னால் என்ன செய்ய முடியுமம்மா' வேதனையோடு கூறிக் கொண்டே டாக்டர் அவ்விடத்திலிருந்து நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

- சொங்கதிர்

■ வாழாது வாழ்க்கை

என் நிழலே என்னைத் துரத்தி வந்தது. நான் ஓடினேன். ஓய்ந்திருக்க வகையறியாது ஓடினேன். என் எண்ணம் என்னைக் கலைத்தது உள்ளம் சோர்ந்து கண்கள் இருண்டன. உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை தீ மூட்டினாற்போல் எரிந்தது.

வாழ்வா? சாவா? இதில் என்னோடு இன்று உறவாடி நிற்பது எது? மயங்கிய எண்ணங்களோடு துவண்ட இதயத்தோடு படுக்கையிற் சாய்ந்து கிடக்கிறேன். பயம் இன்னமும் என்னைவிட்டு அகலவில்லை. எனது வாழ்வுப் பயணத்தின் எல்லையில் என் உயிரை இழக்கத் தயங்கியபடி நான்! இதயம் பலமாகத் துடித்துக்கொள்ளுகிறது. கண்களை இறுக மூடிக்கொள்ளுகிறேன். இந்த எழுலான பூமியில் வாழ்வதற்காக எனது வாழ்வின் வசந்தங்களுக்காக நான் செய்தவைகள் எல்லாமே திரைப்படமாக மனக்கண் முன்னே நீண்டு நகர்கிறது.

பொருளுக்காக, புகழ்க்காக நான் நடத்திய வாழ்க்கை நாடகங்கள் என் விரிந்த மனமேடையில் அரங்கேறின. நான் அரங்கேற்றிய நாடகங்களின் காட்சிகள் எத்தனை என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்கும் எண்ணம் எனக்கு இப்பொழுது இல்லவே இல்லை. என்னையும்

என்பொருள் புகழையும் காத்துக்கொள்ள அடுத்தவன். அயலவன் துன்பத்தை அலட்சியம் செய்த நாள்கள் மகர தோரணங்களாய் என் மனதில் நீண்டு தொங்கின.

நான், நான் நானென்றே நிமிர்ந்து எழுந்து உலவித்திரிந்த சுயநலப்போக்கின் சோடனைகள் எல்லாமே உருமயங்கிக் கலைந்து கொண்டிருந்தன. சிந்தனைக்குதிரை நொண்டி நடந்தது. அதனை விரைவுபடுத்தும் ஆற்றல் இப்பொழுது என்னிடம் இல்லை. என் அங்கங்களின் அசைவுகளில் ஒரு வகைச்சோர்வை உணருகிறேன். நான் வாழவேண்டும் என்ற ஆசையின் வேகம் இன்னமும் தணியவில்லை. என் கடந்தகால உறவுகளின் தோற்றங்கள் யாவும் கலைந்தழியும் முகிற்கூட்டங்களாய் உதிர்ந்து செல்லும் காட்சிகளாயின.

ஆனால் ராகவனின் முகம் அவனது தோற்றம் எனது நினைவில் மீண்டும் பளிச்சிட்டது. நான் அவனைக் கடைசியாகப் பார்த்தபோது அவனது முகத்தில் ஜொலித்த உறுதியின் முத்திரை அப்படியே இப்பொழுதும் என் மனக்காட்சியில் தெரிகிறது. அச்சம் கொண்டு அடங்கிப்போகாத அவனது துணிவின் தோற்றம் என்னை ஏளனம் செய்கிறது. அவனை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை.

நான் வாழ்ந்தேன்! ஆனால் ஏன் வாழ்ந்தேன் என்பதை இன்னமும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இலட்சியமற்ற வாழ்க்கை வாழ்வின் அர்த்தம் புரியாத வாழ்க்கை. என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. எத்தனை ஆயிரம் மாவீரர்கள்! எம் இனத்தின் விடுதலைக்காக! எங்கள் வாழ்வின் சுதந்திரத்திற்காக! என்னால் அமைதி கொள்ள முடியவில்லை. என் உடல் கனத்தது. நினைவுக் குதிரை சோர்ந்து எனது பயணப் பாதையை மெல்ல மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தது.

அந்த நாட்கள் மலையகத்தின் எழில் பூத்துச்சிரிக்கும் தெரணிய கலை நகரம் றப்பர் மரங்களின் அணிவகுப்பும் தேயிலைச் செடிகளின் நிரைகோர்த்த தலையலங்காரமும் அந்த மண் வளம்

முழுவதும் பச்சை விரித்தாற்போல் பரவிக்கிடந்தன. நிரமலமான நினைவுகளுக்குள் கலாவடிவங்கள் கோலபிட்ட காலம். இளைஞனாய் வேலையற்றலைந்த எனக்கு அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே வேலை கிடைத்தது.

ஓய்வின்றி உழைக்கும் தோட்டத் தொழிலாளரின் நாட்கூலியைக் கணக்கிடும் 'செக்ரோல்' கிளாக்கர் என்ற பெயரோடு நான் சிறந்திருந்தேன். விடியும் முன் எழுந்து மலையகம் விளங்க உழைக்கும் பாட்டாளிகளின் வியர்வையால் பசுமையானவை அந்தத் தோட்டங்கள் மாத்திரமல்ல தோட்ட முதலாளிகளின் சுகவாழ்வந்தான்.

நாட்கூலிக்காய் பாடுபடும் ஏழைகளின் சம்பளத்தைக் கணக்கிடும் ஒவ்வொரு மாதமும் அதற்குள் ஒளிந்து கிடக்கும் சுரண்டற் கணக்குகளின் வண்ணங்களோ ஓராளம். கங்காணி, கணக்குப் பிள்ளை இவர்களோடு பெரியதுரை சின்னத்துரை, கண்டாக்கையா என்று பதவி பெற்ற அத்தனை பேருமே ஏன் இந்த ஏழைகளைச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள். ஒரு வருடம் எப்படியோ ஓடிக்கழிந்தது. ஓய்வு நாட்களில் தெரணியகலை நகரத்தில் எனது பொழுதுகள் கடந்தன. கணகம் முதலாளி கடையின் முன்னாள் கால்களைப் பதித்தால் அவர் எம்மை வரவேற்று உபசரிக்கும் வண்ணம், என் எண்ணத்தில் இனிமை படர்ந்தது.

புஞ்சி சிங்கோ புடவைக் கடையில் முதலாளியின் தீஞ்சுவை மழலைத் தமிழுக்காய் பல மணிநேரம் பக்கத்திலிருந்து கதைபேசிக் களித்த நாள்கள் இன்றுவரை என் நினைவுகளில் நிழற்படங்களாய் நிலைத்தன. பாலரத்தினம் ஐயா, பண்டா மாத்தையா, சித்தீக் நானா எல்லோருமே என் மனத்திரையில் ஒருவர் பின் ஒருவராய் உலாவந்தனர். மலையத்தோடு மகிழ்ந்திருந்தேன். பிறப்பு, இறப்பு அனைத்தையும் மறந்து உலக வாழ்வின் செளந்தரியத்திற்குள் ஒன்றிக்கிடந்த காலங்கள்.

கலைநயம் விரிக்கும் காட்சிகள் கவிவளம் பெருகும் சிந்தனைகளாகச் சிலிர்த்திருந்தேன். திடீரென எங்கிருந்து? எது தோன்றியது? எவருக்குமே புரியவில்லை.

அரசியல், ஆட்சி, நாடு, மொழி, நான், நீ என்று பேதங்கள் விரிய விடிந்த அந்த நாள்கள் எங்கும் கொலைகளும், கொள்ளைகளும், புயலென எழுந்து பயங்கரத் தாண்டவமாடித் தெரணியகலை நகரத்தையே சிதறடித்தது. இனக்கலவரம், தமிழினம் படுகொலை செய்யப்பட்டது.

எனது நண்பர்கள் உறவினர் என்று எவருமே நகருக்குள் இல்லையென்றான போது உள்ளம் துணுக்குற்றது. தனியாளான நான் ராகவனின் குடும்பத்துடன் அந்தச் சிறிய வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். ராகவன், அவன் மனைவி சந்திரா, மகள் கார்த்திகா, அவர்களின் வாடகை வீட்டில் நானும் ஒருவனாய் உறைந்து கிடந்தேன். வெளியே செல்லும் மார்க்கம் தெரியவில்லை. இதயம் பலமாக அடித்துக்கொண்டது. ஆங்காங்கே நிகழும் பயங்கரங்கள் செய்திகளாகி என் காதுகளுக்குள் தீ மூட்டின. என்ன செய்யலாம்? எப்படியாவது அங்கிருந்து தப்பிச் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற வேகம் என்னுள் வளர்ந்தது.

திடீரென அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு அங்கு சூழ்ந்த பயங்கரத்தை மீட்டுப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என் உடல் நடுங்குகிறது. கத்திகள், பொல்லுகளோடு இரண்டு காதையர்கள் எமது வீட்டைச் சூழ்ந்தனர். கதவை உடைத்துத் திறந்து கொண்டு எமது வீட்டுக்குள் நுழைய எடுக்கும் முயற்சிகளைத் தடுத்துவிட ராகவன் செயற்பட்ட வேகம் எனக்குள் தோன்றவே இல்லை. அறையின் மூலையில் கிடந்த அந்தக் கருங்காலிப்பொல்லும் கோடரியும் ராகவனின் கவனத்தில் முன்னரே பதிந்துவிட்டன.

தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் முயற்சிக்கு அவை உதவும் என்ற நம்பிக்கை அவன் மனதில் உறுதியாயிற்று. கோடாரியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அந்த உயிரற்ற கட்டைகள் மீது அவனுக்குப் பிறந்த நம்பிக்கையை அவன் என்மீது ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் வகையில் நான் இல்லை. பயம், சுயநலம் என்னுள் பரவியது. ராகவனின் மனைவியும் மகள் கார்த்திகாவும் அச்சமும் துயரமும் கனக்கச் செய்வதற்கு யாது திகைத்து நின்றனர்.

ஓயாது தட்டப்படும் கதவு உடைக்கப்படும் ஓசை என் உயிரை உசுப்பியது. ராகவன், மனைவி பிள்ளைகளோடு இணைந்து கொலை காரரை எதிர்த்துப்போராட எனது சுயநலம் என்னை விடவில்லை. என் உயிரின் மீதும் என் வாழ்வின் மீதும் எனக்கிருந்த ஆசையினால் அவர்களை ஆபத்தில் தவிக்கவிட்டுத் தனியாளாய்த் தப்பிவந்தேன். ஏன் வந்தேன்? ஏன் வாழ்ந்தேன்.

அன்று ராகவனோடு இணைந்து நின்று அந்தக் காதையரை எதிர்த்துப் போராடியிருந்தால் அவனது குடும்பத்தையும், காப்பாற்றி வாழ வைத்திருக்கலாம். நான் தனித்துவாழ ஏன் ஆசைப்பட்டேன்? என் வாழ்வின் அர்த்தம் புரியவில்லை. நான் என் உழைப்பினால் காத்துவந்த உயிரின் இருப்பு இன்று என்னையும் என் விருப்பையும் விலக்கித்தானே பிரிந்து செல்லும் இயற்கையின் நடப்புக்களாகி உலக வாழ்வின் உண்மையை விளக்கி நிற்கிறது. ராகவனின் தாக்குதலால் ஒரு காதையன் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் காணுகிறேன். தீமையை எதிர்த்துநிற்கும் துணிவு எனக்கும் அது இருந்திருந்தால்?

ராகவனின் குடும்பம் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கும். மரணம் நிச்சயம் என்றாகிப்போன வாழ்வில் மரணத்திற்குப் பயந்து ஓடி ஓடிக் கண்டடைந்த நன்மைகள் யாவை? அயலவனை வாழவைக்கத் துணிவற்ற உறவுகளைக் காப்பாற்றத் திராணியற்ற வாழ்க்கையின் அர்த்தமென்ன? ஏன் வாழ்ந்தேன்? ஏன் வாழ்கிறேன்? எதனையும் என்னால் இன்னமும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. இப்பொழுதும் சாவுக்குப் பயந்து சங்கடப்படும், இந்த மனம்!

மனித வாழ்வின் தேவைகளும் ஆசைகளும் அர்த்தமற்றுப் போய்விட்டதாக உணருகிறேன்.

எனது அயலவனின் துயரை நீக்கத் துணியாத எனது வாழ்வின் வெறுமையோ என்னை ஏளனம் செய்கிறது. நான் வாழ்ந்தேன் என்பதற்கு அடையாளமாக உறுதியின் உறைவிடமாக நான் விட்டுச்செல்லும் எதனையும் இன்று என்னால் நினைவுபடுத்த முடியவில்லை.

அயலவனுக்குப் பயனற்றுப்போன இந்த உடலும் உயிரும் எதற்காக வாழ்ந்தது. வாழ்ந்தேன் என்பதற்கு எந்த அடையாளமும், தியாகமும், இல்லையென்றான போது 'நான் சாகிறேன்' என்பது எவ்வளவு உண்மையானது. என் நினைவுகளில் கட்டெறும்புகள் மொய்த்தன. மௌனம் நிறைந்த ஒரு சூனியத்தை நோக்கி நகர்கிறேன். நான் வாழ்ந்தேனா?

- ஈழநாதம்.

■ அழுத்தும் சூயரங்கள்

நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். “நாய் வீட்டைக்காக்கும்” என்றெல்லாம் அன்று ஆரம்ப வகுப்புகளில் மனனம்செய்து படித்தவை யாவுமே பொய்யாகிப் போக, அன்று பாதையால் சும்மா நடந்து வந்த ஞானத்தாரை அந்த நாய் கடித்துக்குதறிவிட்டது. நாய் கடித்த காயங்கள் பெரிதாகத்தோன்ற அவருக்கு ஊசிமருந்தோடு காயங்களுக்குக் கட்டும் போடப்பட்டது. வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

நாய்கடித்த காயங்களின் வேதனையைவிட அந்தப் பெட்டைநாய் தன்னை இலக்கு வைத்துக் கடித்துக் காயப்படுத்தியமை தனது இயலாமையைச் சுட்டி நிற்பதாக எண்ணி வேதனையைடைந்தார். அந்த நாய் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வே அவரிடத்தில் மேலோங்கியது. கறுப்புக் காற்சட்டையும் நீலக்கலர் சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு போன அவரை அன்று அந்த நாய் எதுவித சத்தமும் செய்யாமல் பின்தொடர்ந்து அவரது காலைக் கௌவிப் பிடித்து கடித்துக்குதறிய பின்னரே விட்டு, விலகி உறுமிக் கொண்டு ஓடியது.

காலில் ஏற்பட்ட காயத்திலிருந்து இரத்தம் வழிந்தது. உடனே அவருக்கு வேதனை புலப்படவில்லை. இச்செயலைப் பார்த்துக்

கொண்டு நின்ற நாயின் சொந்தக்காரர் வேலாயுதத்தார் எந்தவித உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தாமல் 'ஜிம்மி ஜிம்மி' என்று நாயைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டாரே தவிர ஞானத்தாருக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பைப் புரிந்து கொண்டாரில்லை. ஞானத்தாரின் வேதனைக்கு ஆறுதல் சொல்லவுமில்லை. இவையாவுமே அந்த நாயை அடித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்ற ஆவேசத்தையே உண்டுபண்ணியது.

காயத்துடன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவரது வீட்டார் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவரது துணிவுக்குச் சவாலாக அமைந்து அவரை அவமானப்படுத்தியது.

'ஒரு பெட்டை நாயிடம் கடிவாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்' என்றாள் மனைவி.

அந்த நாயை அடிச்சுத் துரத்த உங்களால் முடியவில்லையா? என்றாள் மகள் 'நாய் கடிக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா அப்பா!' என்றான் மகன்.

இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் நாயின் செயலுக்கு வலுவூட்டியதற்கு அவரே காரணம் என்பதாய் உரத்துக் கூறியபோது நாயிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளும் விவேகம் ஞானத்தாரிடம் இல்லை என்பதாய் ஆகிப்போனது. ஞானத்தார் கூனிக் குறுகிப்போனார். அவரைச் சூழ்ந்த வார்த்தைகள் யாவுமே நாயின் மீதான குரோதத்தை அதிகரித்தன.

எப்படியாவது அந்த நாயை மீண்டும் பார்த்து அடித்துக்கொல்ல வேண்டும் என்ற ஆத்திரத்தோடு கையில் ஒரு பொல்லை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். அந்த வீட்டை நெருங்கியபோது ஞானத்தார் தன்னை உஷார்ப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் நாயை அவரால் காண முடியவில்லை. நாய் உயிரேடு இருக்கிறதா? இல்லையா? என்பதைப் பார்த்து வரச்சொன்ன வைத்தியரின் அறிவுறுத்தலும் ஞானத்தாரின் இந்தத் தேடலுக்கு ஒரு காரணம்தான். அவரைக் கடித்த நாய், பைத்தியம் பிடித்த நாயாக இருந்து விடக்கூடாது என்பது அவரின் பிரார்த்தனையாகவும் இருந்தது. கவனத்தோடு அந்தப்

பாதையைக் கடந்து மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது நினைவுக்குள் அந்த நாய் பூதாகாரமாகத் தோன்றியது.

அன்று வேலைக்குப் போகவில்லை. காயத்தின் வலி சிறிது அதிகரித்திருந்தது. நாய் கடித்ததால் ஈர்ப்புவலி வந்து இறந்துபோன சுப்பையரின் நினைவு வந்தது. அதுவும் இவ்வாறுதான் பாதையில் அலைந்துதிரிந்த நாயொன்று தான் சுப்பையரைக் கடித்தது. அவர் வைத்தியசாலைக்குப் போகவில்லை. ஏதோ கைமருந்தொன்றைக் காயத்தில் தடவிக் கொண்டு தன் வேலைகளைத் தொடர்ந்தார். இரண்டு நாட்களுக்குள் காய்ச்சலோடு வலிப்பும் மயக்கமும் வந்தது. 'சூய்யோ முறையோ' என்ற கூவிக் கொண்டு அவரது மனைவி பிள்ளைகள் ஆட்டோ பிடித்து வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். வைத்தியர்கள் தம்மாலான முயற்சிகள் அனைத்தையும் செய்தார்கள். சுப்பையர் போய்விட்டார்.

பைத்தியம் பிடித்த நாய் கடித்ததால் செத்துப்போனார் என்றே செய்தி வந்தது. ஞானத்தாருக்குக் கடித்த நாய் பைத்தியம் பிடித்ததாக இருந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகக் கடவுள்களிடத்தில் வேண்டுகளையும் அவர் வைத்துக் கொண்டார். விசர்நாய் கடித்திருப்பின் பொக்கிளைக் சுற்றிப்போடப்பட வேண்டிய ஊசிமருந்து தற்பொழுது ஒன்றாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளதான செய்தி ஞானத்தாரின் மனதுக்கு சிறிது ஆறுதலைத்தந்தது.

ஆனால் அவருக்கு அந்த நாயை அடித்துக்கொல்லவேண்டும் என்ற ஆவேசம் மேலோங்கியே இருந்தது. மீண்டும் அந்தவீட்டுக்கு முன்பாக நடந்து வந்தார். அதேநாய் ஞானத்தாரைக் கண்டு கொண்டது. உறுமத் தொடங்கியது. படலை ஓரத்திலிருந்த துவாரத்தினூடாக வெளியே எட்டிப்பார்த்தது. நாயைக்கண்ட ஞானத்தார் உஷாரானார். தன் கையிலிருந்த பொல்லை உயர்த்தினார். நாய் வேகம்கொண்டது. உறுபிக் கொண்டும் குரைத்துக் கொண்டும் அவரை நோக்கிப் பாய்ந்தது. ஞானத்தார் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார். ஆத்திரமும் ஆவேசமும்

மேலோங்க கையிலிருந்த பொல்லை நாயை நோக்கி நீட்டினார். நாய் பொல்லைக் கௌவிக் கொண்டே உறுமியது. சிறிது நேரம் போராட்டத்தின் பின்னர் நாயின் வாயிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்ட பொல்லால் ஓங்கிப் பலமாக நாயின் தலையில் அடித்தார். அது அலறிக் கொண்டு பின்னோக்கி நகர்ந்தது. அதனைத் துரத்தி மேலும் முன்னேறிய ஞானத்தார், மீண்டும் நாயின் தலையில் ஓங்கி அடித்தார். நாயின் உறுமல் குறைந்து கீச்சுக்குரலுடன் அது மயங்கிச் சுருண்டது. மேலும் தன் ஆத்திரம் அடங்க அடிக்குமேல் அடியாக ஞானத்தாரின் அடிகள் அகோரமடைந்தன. நாய் குளறி ஓய்ந்தது. நாயின் தலைவாய் மூக்கு என்று எங்கும் இரத்தம் சிந்தச்சோர்ந்து வீழ்ந்து சரிந்தது.

இந்தச் சத்தங்களுக்குள் நாயின் சொந்தக்காரர் வேலாயுத்தார். படலையைத் திறந்து வெளியே எட்டிப்பார்த்தார். தனது நாயை ஞானத்தார் அடித்துத் துவம்சம் செய்த காட்சியின் இறுதியை அவர் கண்டார். கோபம் கண்களில் மின்னியது. உடல் பதறியது! வார்த்தைகள் கடினமடைந்தன.

‘என்னையா அப்பாவி நாயை அடித்துக்கொன்று போட்டீர்? நீரும் ஒரு மனுசரா?’ என்று கத்தினார். அவர் கத்தலுக்குப் பதில் சொல்ல ஞானத்தாரிடம் நியாயங்கள் பல இருந்தாலும், ‘நாயை வளர்க்கிற தென்றால் கட்டி வைத்து வளரும் காணும்’ என்றார். வார்த்தைகள் மாறி மாறிச் சூடேறிப்பொறி பறந்தன.

நாயைத் தொட்டுத் தொடங்கிய ஏச்சும் பேச்சும் நாயைக் கடந்து அவர்களின் குணங்குறிகளைத் தாக்கிப் பரம்பரைப் பெருமைகளைத் தொட்டுக் கிளறிக் கேவலப்படுத்தின.

அந்தவேளையில் அங்கே கண்விழிக்காமல் கிடந்த ஆறு நாய்க்குட்டிகளும் அந்தப் படலை ஓரத்தில் உருண்டு ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக மோதிப்புரண்டன. அவை தமது தாயைத்தேடித் தவிப்பதாக ஞானத்தாரின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அவரின் மனம் துணுக்குற்றது.

'ஐயோ பாவம்' ஞானத்தாரின் உள்ளம் துடித்தது. நாய்க் குட்டிகளின் முனகல் ஓசை அவரின் காதுகளை நிறைத்தது. வேலாயுதத்தாரின் ஏச்சும் பேச்சும் இப்பொழுது ஞானத்தாரின் காதுகளில் விழவில்லை. தனது வாயடங்கிப்போக, மெதுவாக அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தார். எனினும் ஞானத்தாரின் உள்ளம் அழுதது மனிதம் விழித்துக்கொண்டது. கோபம் தொலைந்த நிலையில் தனது தவறுக்காக யாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதெனப் புரியாமல் தவித்தார்.

- சுடரொளி.

■ பாஸ்து மாறும் பயணங்கள்

'இந்த முகாமுக்கு வந்து அஞ்சுமாதமாப் போச்சு. எங்களை வெளியில விடுறத்துக்கான எந்த அறிகுறியையும் காணவில்லை!' அன்னம்மா தனக்குள்ளாகவே பிதற்றிக்கொண்டாள். அவளுக்கு வயது வந்த மூன்று பிள்ளைகளும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அல்லலுற்று, அலைக்கழிந்து, வன்னிக் காட்டுக்குள் காய்ந்து, அங்கு இடம்பெற்ற போராட்டச் சூழலுக்குள் சிக்குண்டு அதிலிருந்து விடுபட்டு மூடை முடிச்சுக்களுடன் நடந்தே இந்த முகாமுக்கு வந்து ஐந்து மாதங்களாகிவிட்டன.

இங்கிருந்து தனது கணவர் வேலை பார்க்கும் கண்டி மாநகருக்குப் போய்விடலாம் என்ற கனவுகளுடன் காலங்களும் பறந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. எதிர்பார்த்தவை யாவும் ஏமாற்றங்களாக உடலும் உள்ளமும் சேர்ந்து உயிர் வாழ்வதன் அர்த்தங்கள் குழம்ப, ஏக்கப் பெருமூச்சே அவர்களிடம் எஞ்சி இருந்தது.

வன்னிப்பிரதேசப் போர்ச் சூழலிலும் எந்தவிதத் தடையும் இல்லாமல் மாநளிக்கூடம் போய்ப்படித்து வந்த அந்த மூன்று பிள்ளைகளும் இன்று அந்த முகாமின் ஒரு மூலையில் முடங்கிக்

கிடந்தனர். குளிப்பு, முழுக்கு, உறக்கம், ஓய்வு ஆனைத்தையும் ஒழுங்கற்ற ஒழுங்கில் அனுபவித்தபடி சூழலோடு டுன்றிக் குறகிக் குமறினர்.

“குடும்பத் தலைவன் தொழில் புரியும் இடத்திற்கு குடும்பத்தவர்களை அனுப்பலாம் என்பது வழக்கத்திலிருந்து வருகின்ற முகாம் நடைமுறைகளுள் ஒன்று. இதனைப் பத்திரிகைகளும், அரசாங்க அறிக் கைகளும், விளம்பரங்களும் விளக்கிச் செய்திகளாக வெளியிட்டாலும் விரைவிலே போக முடியவில்லையே! என்ற அங்கலாய்ப்புடன் அன்னம்மாவின் குடும்பம் தவமிருந்தது.

விசாரிக்கப்பட்டு ஓரிரு நாட்களில் நாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்! என்று நம்பி வந்தவர்களுக்கு எல்லாமே பொய்யாய்ப் போனது கண்டு மனம் புளுங்கினர்.!

கொழும்புக்கும், மட்டக்களப்பிற்கும், காலிக்கும் போய்ச்சேர அன்னம்மா குடும்பம்போல் ஆவலுடன் எண்ணிக்காத்திருப்போர் தொகையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. யாழ்ப்பாணம் போக விரும்பும் எல்லோரையும் உடனுக்குடன் அனுப்பிவைக்க ஆரம்பத்தில் இருந்த ஒழுங்குகள் இன்றில்லை. யாழ்ப்பாணமோ தரையும் கடலும் தடைப்பட்ட நிலையில் ஆகாயத்தைப்பார்த்தபடி காலத்தைப் போக்கியது.

‘போரின் துயரங்களில் இருந்து விடுபட்டு வெளிநாட்டுக்கு ஓடித்தப்பிவிடலாம் என்ற விருப்போடு காத்திருந்த தங்கராசாவும், பெண் சாதியிள் ளைகளும் இன்னமும் முகாமிலேதான் இருக்கிறார்கள்.

கொழும்புக்குப் போய் அண்ணர் வீட்டில் தங்கியிருக்கலாம்!’ எனக் கனவு கண்ட ஆனந்தியும், தம்பியும் இன்னமும் இங்கேதான் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், யார் யாரோ இடைக்கிடை, எந்தவித சலனமுமின்றி எப்படியோ தாம் விரும்பிய இடத்திற்குத் திடீர் திடீரெனப் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறார்கள்.

கேட்கும் ஆவணங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாலும், மேலும் மேலும் ஆதாரங்களும், ஆவணங்களும் தேவையெனக் கேட்டுத் தொல்லை கொடுக்கும்முகாம் பொறுப்பாளரின் செய்கை, மகனை இழந்த தாயிடம் புத்த பெருமான் 'ஒருவருமே சாகாத வீட்டில் ஒரு கடுகு வாங்கிவா!' எனக்கூறிய கதையையே நினைவு படுத்தியது. எங்குதேடியும் எடுக்கமுடியாத ஆதாரங்களுக்காகக் கவலையுடன் சோர்ந்திருக்கும் இந்த இடம்பெயர்ந்தோர் துயரங்கள் தொடர்ந்தன.

அன்னம்மாவும் அந்த மூன்று பிள்ளைகளும் முகாம் கொட்ட கைக்குள்ளேயே தங்கள் மூடை முடிச்சுக்களால் எல்லையிட்டு ஓர் மூலையில் ஒதுங்கியிருந்தனர். அவர்களது படுக்கையும் இருக்கையும் சிறிய சதுர மீற்றர் எல்லைக்குள் அடங்கிக்கிடந்தன. பகலிலே ஈக்களின் தொல்லையும் இரவிலே நுளம்புக் கடியின் வேதனையும் வியாதிகளின் பெருக்கெடுப்பும் வித்தாய் அமைந்திருக்க அவற்றிலிருந்து விடுபடும் வழி தெரியாது மெளன ஓலமிடும் மனங்கள்? வந்த நாள் தொட்டு இன்றுவரை அந்த முகாம் கொட்டில் மண்டபத்தினுள் நடந்தேறிய மரணச்சடங்குகள், குழந்தைப்பேறுகள் யாவுமே எந்தச் சமய சடங்குகளும் இன்றி சமத்துவமாய் ஈடேறின.

எப்போது நாங்கள் எண்ணியபடி சுதந்திரமாக, விரும்பிய இடத்திற்குப் போய்ச்சேரலாம் என்று தீர்மானிக்க முடியாத சுதந்திர பூமியின் பிரசைகள் ஏக்கமும் பெருமூச்சும் இயலாமையும் பெருக, முகாம் என்ற உற்றந்த வெளிச்சிறைச்சாலைக்குள் குறுகி இழப்பதற்கு எதுவுமின்றி உலர்ந்து கிடந்தனர்.

அன்னம்மாவின் கணவர் ஆறுமுகமும் மாதத்திற்குக் குறைந்தது மூன்று முறையாவது மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் கண்டிக்குக் கூட்டிப்போகும் ஆவலோடு வீதிச்சோதனைகளுக்கு முகம் கொடுத்து அங்கு வந்து அலைந்து கொண்டிருந்தார். அந்த நகரில் ஏழு நாட்களுக்கு மேல் தங்க முடியாது. 'பாஸ்' வழங்கும் ஒழுங்கிலே ஓர் இறுக்கம். இந்த முறை எப்படியாவது மனைவி பிள்ளைகளைக்

கூட்டிப்போக வேணும்!' என்ற எண்ணம் மேலும் உறுதியாக அங்குமிங்கும் தனது ஆதாரங்களைக் காட்டி அலைந்தவருக்கு 'காசு கொடுத்தாத்தான் காரியத்தை முடிக்கலாம்' என்று காதோடு காதாக வந்த கதை அவரைப் பயமுறுத்தியது.

மாதச் சம்பளத்தில் வாடகை வீட்டில் கடைச்சாப்பாட்டோடு காலத்தையும் காசையும் இழந்து கொண்டிருக்கும் அவரோ, 'மனைவி பிள்ளைகளை முகாமை விட்டு வெளிக்கொணரக்காசு கொடு' என்றால் எங்கே போவார்?

பத்தாயிரம் கொடுத்துத்தான் தியாகு பெஞ்சாதி கொழும்புக்குப் போனான். ஆறாயிரம் கொடுத்துத்தான் ஆனைக்கோட்டை ஐயம்பிள்ளை மகள் முகாமை விட்டு வெளியில் போனான். காசில்லாவிட்டால் முகாமிலிருந்து வெளியே வரமுடியாதா? எண்ணினார். ஏங்கினார். பணமுள்ள வெளிநாட்டு உறவுக்கார ரெல்லாம் எப்படியோ முகாமைவிட்டுப் பறந்து போய்விடுகிறார்கள். அவர்களால் பழக்கப்பட்ட இந்த இலஞ்சக் கொடுமைக்குள் பணமில்லாதவர்களும் சிக்கிச் சீரழிந்து கொண்டிருந்தனர். எண்ணிப்பார்த்த ஆறுமுகத்துக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இந்தக் கொடிய இலஞ்சத்தையும், பஞ்சத்தையும் பெருக்கக் காரணமானவர்கள் யார்? உள்ளம் குமுறியது. யார் மீது ஆத்திரப்படுவதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. துன்பங்கள் தொல்லைகள் எங்கே தொடர்ந்தாலும் அவற்றை வென்றுயர அவற்றிலிருந்து விடுபட ஊர் எல்லாம் ஓய்வின்றி அலைவதில் அர்த்தமில்லை. எனது மண்ணில் எனது வாழ்வுக்காக இந்தப் பஞ்சத்திற்கெதிராகவும் கொடிய இலஞ்சத்திற்கெதிராகவும் போராட வேண்டும்!

'என்னப்பா எங்களை வெளியில் எடுக்க நீங்க ஒண்ணும் செய்யல்லையே?' அன்னம்மா அழாக்குறையாக முனகினாள். பிள்ளைகளின் கண்கள் கலங்கின.

ஆறுமுகம் தனக்குத் தெரிந்த யாரிடமாவது ஓர் ஐயாயிரம் ரூபா கடன் வாங்கலாமா? என்று எண்ணியபடி அந்த முகாமை விட்டு வெளியில் வந்தார். ஆறுமுகத்திற்கோ பாதைகள் மாறிச் சொல்வதாகவே தோன்றியது.

- தினமுரசு

■ அப்பா

இயேசுபிரான் தாமே நமது பாவங்களைச் சுமந்து பாடுகள்பட்டு உயிர் நீத்ததன் அடையாளமாக உயர்ந்து நின்ற அந்த கல்வாரிச் சிலுவை. வயோதிப மடத்தின் வாசலில் எல்லோரையும் வரவேற்றது. அதற்கு அப்பால், நரை பரந்து, குழி விழுந்து, இருள் படர்ந்த பார்வையுடே எதனையோ தேடி நிற்கும் ஏக்கத்தோடு கந்தையர்.

அவரது கண்கள் கலங்கின. அந்த மாமரத்தின் கீழே அமைக்கப்பட்ட சீமெந்து வாங்கின் மீது அவர் அமர்ந்திருந்தார். தனக்கு எதிரே தெரிந்த அந்த வயோதிபர் மடத்தின் நீண்ட கட்டடங்களை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தார். அவரது தூரப் பார்வைக்கு அவைவரணம் அப்பிய நவீன சித்திரம் போலத் தெளிவற்றுக் கலங்கித் தெரிந்தன. வாழ்க்கை, குடும்பம், பிள்ளை குட்டிகள் என்று இனித்திருந்த நாட்கள் இவ்வளவு விரைவாக இல்லாமற்போகக் கந்தையர் இன்று தனிமரமானார்.

அவர் இந்த மடத்திற்கு வந்து சேர்ந்து மாதங்கள் பலவாசி விட்டன. வயோதிபர்களுடன் வயோதிபராகத் தமது தனிமைக்கு ஆறுதல் தேடித் தவித்திருந்தார்.

உடல் தளர்ந்துவிட்டது. உள்ளமும் பல ஏக்கங்களோடு எதையெதையோ எண்ணித் தொடர்ந்து காலத்தைக் கடத்தியது. அன்பையும் ஆதரவையும் எதிர்பார்த்திருக்க அவரது உற்றார் உறவினரின் அருகிருப்பு அருகிப்போனது. அவரது இன்றைய எதிர்பார்ப்பு மரணம் ஒன்றுதான் எனத் தோன்றியது. அதற்கப்பால் வாழ்க்கையின் எல்லையாக எதனையும் கணிப்பிட்டுக் கொள்ள அவரால் முடியவில்லை.

இளமை செழித்த குமரப்பருவத்தில் மனைவியாக வாய்த்தவள். பிள்ளைகள் இருவரைப் பெற்றுக்கொடுத்துவிட்டு வெகு விரைவிலேயே எல்லோருக்கும் முன்னதாகக் கண்களை மூடி விட்டாள். அன்று தனித்து விட்டதாக எண்ணிக் கலங்கியவரைப் பிள்ளைகள் இருவரும் உறவோடு உரிமை சொல்லிக் கலகலப்பாக்கினர். பிள்ளைகளின் வாழ்வே தமக்குச் சொக்கம் என்று எண்ணியவர், தம் உழைப்பை ஈய்ந்து பிள்ளைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்தார். பிள்ளைகள் இருவருமே கல்வியில் உயர்ந்து உயர்பதவிகளைத் தேடியபோது பெருமைப்பட்டார். மகள் நிரமலாவுக்கு மங்கலகரமாய்த் திருமணம் செய்து வைத்து மனமகிழ்ந்தார். மகளும் மருமகனும் செல்வச் சிறப்போடு மனைசேர்ந்து வாழ்ந்தபோது உள்ளம் சிலிரக்க ஊர்பரவும் உறவுகள் சொல்லிப் பரவசப்பட்டார்.

நாடு கெட்டுக்கிடக்கும் இத்தருணத்தில் ஒரே மகனான இந்திரனை இங்கு வைத்திருந்தால் துயரந்தான் எஞ்சும் என்று பயந்தார். தனது செல்வமெல்லாம் கரைந்துபோகக் காரணமான அந்த வெளிநாட்டுப் பயணம் மகனைக் கூடிவந்த போது குதூகலித்தார். ஜேர்மனிக்குச் சென்றவன் அங்கேயே வெள்ளைக் காரப் பெண்ணை மணந்து கொண்டு தம்மை மறந்து போனான் என்ற செய்தி கேட்டபோது 'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க' என்று வாழ்த்திச் சிரித்தார்.

வயது போகப்போக வலிமை இழந்து அவரது வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பற்றுப்போனபோது இதயம் கனத்தது. அன்றொருநாள் தனது

ஆடிக்குலைந்த உடலோடு படுக்கையை விட்டு எழுந்து கைகளைச் சுவரில் ஊரவிட்டு நடந்து, காலைக்கடன்களை முடிக்க வெளியில் வர முயன்ற போது தட்டுத்தடுமாறி விழுந்துபோனார்.

‘அப்பு ஒரு இடத்தில் இருந்தாலென்ன, ஏன் எழும்பித்திரியிறியள்’ என்று ஏசியபடி அவரைத் தூக்கி நிறுத்திய மகளிள் பார்வையும், கேள்வியும் அவரது கௌரவத்தைக் குறைத்துவிட்டதாக எண்ணிக் குலைந்து போனார். தாம் பெற்ற மகள் மீது ஊரார் குற்றம் குறை சொல்லக்கூடாது என்பதற்காய் மகளும் மருமகனும் பேரப் பிள்ளை களும் கொழும்புக்கு இடம் பெயரும்வரை அவர்களுடனேயே ஒட்டிக் கிடந்தார்.

அவர்கள் கொழும்புக்குப்போன கையேடு இந்த வயோதிபர் மடத்திற்குத் தானாகவே வந்து சேர்ந்தார். அவரது பென்சன் பணம் அவரைக் கௌரவமாக அங்கே இருக்க வசதி அளித்தாலும், பிள்ளைகள் தன்னைக் கவனிக்கவில்லையே என்ற ஆதங்கம் அவரது மனத்தைப் பெரிதும் உறுத்தத் தவறவில்லை. பிள்ளைகளின் எந்தத்தொடர்பும் இல்லாமலே தனித்துப்போனாலும் தமது மக்களைக் குறைகூறும் வழக்கம் அவரிடம் இல்லாமலே போய்விட்டது.

மாதம் ஒருமுறையாவது மகளுக்குச்சீதனமாய் கொடுத்த அந்தக் காணியை போய்ப் பார்த்து வருவதை அவர் வழக்கமாக்கிக் கொண்டார். நாட்டின் போர்ச் சுழலால் வீடிழந்து, தென்னை மரங்கள் காய்ந்து புற்றும புதருமாய் ஆகிப்போன அந்தக் காணியில் அவருக்கு ஓர் உரிமை, பாசம், காணியைச் சுற்றி வந்த பின், அயல் வீட்டுக்காரரின் சுகம் விசாரித்துத் திரும்புவதில் அவருக்கு ஒரு மனத்திருப்தி.

கொழும்பில் மகள் குடும்பமும், ஜேர்மனியில் மகன் குடும்பமும் சுகமாய் மகிழ்வாய் இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி ஒன்றையே என்றும் கேட்டுப் பரவசப்படுவார். தன்னைத் தனிமைப்படுத்திவிட்டு விலகிப்போன பிள்ளைகளின் செயலில் அவருக்குக் கவலைகள் நிறைந்திருந்தாலும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் புறத்தே பெருமை

பேசி மன ஆறுதல் கொள்வார். பிள்ளைகளின் கடிதங்களையாவது பெற்றுவிட வேண்டும் என எதிர்பார்த்து ஏமார்ந்து, வேதனையே வாழ்வாகிப் போனாலும், குழந்தைகள் மீது குறைசொல்லாத குணம் அவருடையது. இன்று எதிர்பாராமல் எதையெதையோ எண்ணித் தனித்திருந்தவருக்குப் பக்கத்து வீட்டுப் பரமசிவத்தார் கொண்டு வந்த செய்தி கேட்டதும் சிலையாகிப்போனார்.

'ஐயோ, என்ற பிள்ளை இல்லாமல் நான் இனி என்ன செய்யப் போறன்' என்று வாய்விட்டு ஓலமிட்டுப் புலம்பினார். கண்கள் கண்ணீர் சொரிய விம்மி விம்மி அழுதார்.

'நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கந்தையா நாகம்மா தம்பதிகளின் பாசமிகு மகனும், கொழும்பை வசிப்பிடமாகக்கொண்ட நிர்மலாவின் அன்புச் சகோதரனும்' என்று வானொலியில் பேசும் மரண அறிவித்தல் கந்தையரின் காதுகளில் பறையொலியாய்ப் பலமாக வந்து அறைந்தது.

- தொண்டன்.

■ பஸ்பு துவறிய!

அன்றைய பத்திரிகையைப் புரட்டிய கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரை ஆக்கிரமித்த வேதனைகளுக்கு அவரால் எல்லை காண முடியவில்லை. அவற்றைக் குறைக்க என்ன செய்வதென்று புரியாத நிலையில் அங்கே வந்திருந்த சிதம்பரனாரை மாஸ்ரர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

மனத்தில் விரிந்த எண்ணச் சுமை அவரின் வாயைச் சும்மா இருக்கப் பணிக்கவில்லை.

“இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளின் குழப்பமும் இன்று ஊரெங்கும் பேசப்படும் பள்ளிப்படிப்பின் சித்திகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுக் காணப்படுகின்றனவே?” எனப் புறு புறுத்தார்.

ஓர் ஆசிரியராக இருந்தவரின் உள்ளத்தில் எழுந்த ஆற்றாமை யின் குமுறலாக அவை வெளிவந்தன.

ஊரெங்கும் நவீன கருவிகளின் பாவனை அதிகரித்து நிறைந்து விட்டது கல்வியின் அடைவை அளவிடப் பாடசாலைகளில் நடத்தப்படும் சோதனைகளாலும் பதவிகளை வழங்குவதற்காக திணைக்களங்களினால் நடத்தப்படும் இந்தப் பரீட்சை முறைகளினாலும் ஒருவன் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் உயர்ந்தோங்கியுள்ளான்

என்பதை வெளிப்படுத்த முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் மாஸ்ரரின் மனதை உறுத்தியது.

ஒரு புறத்தில் வாள் வெட்டும் குத்துச் சண்டையும் கொளையும் கொள்ளையும் மறுபுறத்தில் மதுபானமும் போதைப் பொருட் பாவனையும் பெருகி நிற்க மக்கள் அமைதியின்றி அலைவது தெரிகிறது. இன்றைய பத்திரிகைச் செய்திகள் யாவும் அவை பற்றியே பேசுகின்றன இவையே இன்று மாஸ்ரரின் புறுபுறுப்பின் உட்பொருளாகத் தொனித்தன.

“இன்றைய கல்வியும் அதனைக் கற்ற இளைஞர்களின் செய்கையும் ஏன் இப்படி ஆகிப்போச்சு? என்ற கேள்விப் பொதியோடு சிதம்பரனார் கணபதி மாஸ்ரரின் புறுபுறுப்புக்குப் பதிலானார்.

“எல்லாக் குழப்பங்களுக்குள்ளேயும் பிரபல்யம் மிக்க இந்தப் பெரிய பள்ளிக் கூடங்களில் படிக்கிற பிள்ளைகளின் பெயர்கள்தானே அடிபடுகின்றன”

“அது என்னமோ உண்மைதான் கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் இல்லாத படிப்புத்தான் இப்ப பெருகியிருந்து”

“எவருமே சொல் வழிகளைக் கேட்பதில்லையே!” கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் பெருமூச்சுவிட்டார்

“அதெண்டால் உண்மைதான் இன்றைய கல்வித் திட்டங்களின்படி சோதினையை எழுதிப் பாஸ்பண்ணினால் அவன் கெட்டிக்காரன், அவனுடைய பழக்கவழக்கங்களில் எவருமே ஒருபோதும் கரிசனை காட்டிற்றில்லையோ!

“பள்ளிக்கூடங்கள் தமது கற்பித்தற் செயற்பாடுகளால் பண்பையும் கலாசாரத்தையும் பயிற்றும்போதுதான் கல்வியின் மதிப்பு அதிகமாகும்”

“அதுதானே இண்டைக்கு இல்லையெண்டு சொல்லுகினமோ! பாடங்களைப் படிப்பிக்கிறதுதான் வாத்திமாருடைய வேலை

எண்டெல்லோ சிலர் சொல்லுகினம். அப்பிடியெண்டாம் பண்பையும் பழக்கத்தையும் யாரிட்டயிருந்து பிள்ளையள் ஷ்கிறதென்று தெரியவில்லை. பள்ளிக் கூடங்களோடு இந்தப் பெற்றோரும் சேராவிட்டால் பிள்ளைகள் எல்லாம் கெட்டுப் போகுந்தானே!”

“கண்டிப்பும் தண்டனையும் ஒருவனுக்கு அவசியம் பாரும்! அது இல்லையெண்டதாலதான் பயம் இல்லாமல் எந்தத் துஷ்டச் செயல்களிலும் இந்தப் பிள்ளைகள் துணிஞ்சு இறங்கி விடுகதுகள்.”

“இப்ப பரீட்சை ஒன்றுதான் கல்வியை மாத்திரமல்ல எல்லாத்தையும் நிர்ணயிக்கிற ஒரு உத்தியாய்ப் போச்சு”

“சில கேள்விகளுக்குச் சரியா ஒருத்தன் விடை எழுதினா அவன் பாஸ் இது ஒருத்தனை முழுமையாக மதிப்பீடு செய்யப் போதுமான தென்று தீர்மானிப்பது சரிதானோ! ஆனால் இதுதானே இப்ப இங்க நடக்குது”

“அதெண்டால் உண்மைதான் உத்தியோகத்துக்கான தெரிவும் கூட அப்பிடித்தானே! நடக்குது! விசேடமாய் இந்த வாத்திமார் தெரிவும் அப்பிடித்தானே நடக்குது”

“அங்கேயும் பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றி யார் பார்க்கிறாங்கள்”

அவர்களின் உரையாடல் நீண்டது. அது திசைதிரும்பியபோது இன்றைய கம்பியூட்டர் யுகத்தில் வாழும் பிள்ளைகளின் படிப்பின் நிலையை ஆய்வுடன் தொட்டுடெழுந்தது. அந்தக் கதையாடலை மௌனமாய்க் கேட்டிருந்த சமுத்திரன் அது தனது படிப்பைத் தொட்டுத் திரும்புவதற்கு முன்னதாகவே அங்கிருந்து மெல்ல நளவத் தொடங்கினான், தனது கையிலிருந்த கைத்தொலைபேசியைக் காத்தோடு இணைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்து வரும் ஒலிக்கு “ம்ம்” கொட்டிக் கொண்டே அங்கிருந்து வெளியேறினான்

அவனது வெளியேற்றம் கணபதி மாஸ்ரருக்கு மாத்திரமல்ல சிதம்பரனாருக்கும் சற்று வெறுப்பையே ஏற்படுத்தியது. அவன்

கையிலிருக்கும் தொலைபேசி அவனுக்கு அவசியமற்றது என்பதே இருவரின் எண்ணமுமாகும் அந்தத் தொலை பேசியே அவனை வழி நடத்துவதாக அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

“இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு இது ஒரு வியாதியாய்ப் போச்சு எங்களின்ற காலத்தில இதெல்லாம் இருந்ததில்லையே” கல்வி பற்றிய பேச்சிலிருந்து விலகிய சிதம்பரனார். மாஸ்ரரின் பேரன், சமுத்திரனின் தொலைபேசியைத் தொட்டுத்தனது பேச்சைத் திருப்பினார்.

திசை திரும்பிய சிதம்பரனாரின் வார்த்தைகளில் ஏனோ அவர் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் வரண்டிருந்த பொறியியற் சூழலையும் ஒடுங்கியிருந்த உலகத் தொடர்பாடலையும் மனத்தில் விரித்தபோது துயரம் சற்றுக் கோடிடவே செய்தது.

“வெளியேபோன சமுத்திரன் திரும்பவில்லை!”

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் மீதிலே மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருப்பவர் சிதம்பரனார் அவரது பேரன் சமுத்திரன். கணபதி மாஸ்ரரைக் கணக்கில் எடுக்காமல் அலட்சியப்படுத்தியதாக எண்ணித் தளக்குள்ளேயே நொந்து கொண்டார். இன்றைய பிள்ளைகளிடத்தில் பெரியோரை மதிக்கும் பண்பு அருகிவிட்டதையே இது காட்டுவதாக அவர் நினைத்தார்.

மாஸ்ரரின் அறிவும் ஆற்றலும் ஊர் புகழ்ந்த காலம் கடந்து விட்டது. இன்று நடமாடும் புதியவர்களின் ஆட்டமும் ஓட்டமும் மாஸ்ரரின் பெயரைப் பலரது நினைவிலிருந்தும் கலைந்துவிடவே செய்தன.

கணபதி மாஸ்ரர் கணித பாடத்தைக் கற்பிப்பதில் பெரிய புலி! நல்லொழுக்கமும் பண்புகளும் அவர் படிப்பிக்கும் பாடங்களின் வழியே ஒவ்வொரு பிள்ளையிடமும் சென்று சேர்ந்துவிடும்.

அவரிடம் கற்றவர்கள் யாவருமே கணிதபாடத்தில் சிறப்புச்சித்தி பெறாமல் தவறியதில்லை. மாஸ்ரர் கண்டிப்பும் தண்டிப்பும் மிக்கவர்

ஆனால் அவரின் நகைச்சுவையான பேச்சும் கணித பாடம் சார்ந்த விளக்கங்களும் மாணவரை அவரிடத்தில் அன்பு கொள்ளச் செய்தன. அவரின் கற்பித்தல் மாணவர்களை ஈரத்திழுத்துக் கற்கத் தூண்டின. அவரைப் போன்றே நல்லவர் என்ற பெயரையும் அவர்கள் பெறுவதற்கு அவர் வழிகாட்டியானார்.

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் இப்பொழுது ஓய்வுபெற்று வீட்டிலேயே இருக்கின்றார். சமுத்திரனைத் தொட்டுத் தொடங்கிய உரையாடல் இப்பொழுது கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரின் பென்சனை நோக்கி விரிந்தது.

“என்ன மாஸ்ரர் பென்சன் எடுத்துப்போட்டு நீங்கள் இப்ப சும்மாவே இருக்கிறியள் ஏதாவது வேலை செய்யலாமே நீங்கள் கணக்குப் படிப்பிக்கிறதிலே புலியல்லோ ரியூசன் கொடுக்கலாமே” என்றார் சிதம்பரனார்.

சிதம்பரனார் மனம் திறந்துரைத்த வேண்டுகோளைக் கேட்டுக் கொண்டே கணபதி மாஸ்ரர் சிறிது புன்னகைத்தார்.

இப்ப கொஞ்சநாளாக ஒரு ரியூசன் சென்றறில படிப்பிக்கப் போனனான் ஆனால் எனக்கு அந்த ரியூசன் வகுப்பில படிப்பிக்கப் பிடிக்கவில்லை எனக்குக் காசு தேவையில்லை என்னுடைய முதுமையை ஓர் உற்சாகத்தோடு கடத்தலாம் என்றுதான் அந்த ரியூசனுக்குப் போக விரும்பினனான் இப்ப ஓரிடமும் போறதில்லை!” என்றார்.

“அவரது வார்த்தைகளில் சற்றே கவலை தோய்ந்திருந்தது.”

“ஏன் பிடிக்கவில்லை?” என்று சிதம்பரனார் வார்த்தையை இழுத்தார்.

“ஒரு பிள்ளைக்குப் படிப்பிக்கிறதென்றால் அதாவது கணக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறதென்றால் நான் சொல்லிக் கொடுத்து விளாங்க வைக்கமுயலும் கணக்கை அவன் சிந்தித்து விளங்கிக்கொள்ள

வேணும். அதற்குப் பொருத்தமான ஓர் அமைதியான நல்ல சூழலுள்ள இடத்திலே பிள்ளை இருக்க வேணும். இந்த ரியூசன் சென்றர் ஒண்டிலையும் அதைக்காணயில்லை” என்றார் கணபதி மாஸ்ரர்.

“இந்த ரியூசன் சென்றர்களிலதான் நல்லாப் படிப்பிக்கிறாங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு எங்கட பிள்ளையளெல்லாம் பள்ளிக்கூட மும் போகாமல் “ரியூசன் ரியூசன்” என்று அலையுதுகள்”

“அதுக்குக் காரணம் ரியூசன் இப்ப ஒரு பாஸனாப் போச்சு! கல்வி ஒரு வியாபாரப் பொருளாப் போச்சு! போட்டி பொறாமையும் அதிகமாப் போச்சு”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியள்?” சிதம்பரனார் முகத்திலே பெரியதொரு கேள்விக்குறி!

“இன்றைய பள்ளிக்கூடங்களில் பாடங்கள் எதுவும் படிப்பிக்கிற இல்லையோ? இந்த ரியூசன் சென்றர்களிலதான் படிப்பிக்கிறாங்கள் என்று சொல்ல வாறீங்களோ!” என்றார் கணபதி மாஸ்ரர்

“அப்படிச் சொல்ல வரயில்லை ஆனால் இந்த ரியூசன் சென்றர்களால்தான் எங்கட பிள்ளைகள் படிக்கிறதும் சித்தியடையிறதும் நடக்குது என்றுதான் சொல்லவாறன்! இலவசக் கல்விக்கு மதிப்பில்லாமற்போச்சுது”

“நவீன கற்றல் கற்பித்தல் உத்திகள் பெருகிவிட்ட இந்தக் காலத்தில் பாடசாலைகள் ஏன் செயலிழந்து போய்விட்டன? பள்ளிக்கூடத்திலே படிப்பிக்கிற வாத்திமார்தான் சென்றரிலேயும் படிப்பிக்கிறாங்கள் எங்கட காலத்திலே பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிப்பவன் பணம் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிலே பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததென்பது மிகக் குறைவு. பள்ளி மாணவரைத் தம்முடைய மாணவர் என்ற உரிமையோடு அவருக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியர்கள் இன்று இல்லையோ!” என்றார் கணபதி மாஸ்ரர்.

“உண்மைதான்! கணபதிப்பிள்ளையைப் போன்று திறமையான வாத்திமார் ரியூசன் கொடுக்கப் புறப்பட்டால் கேள்விகளுக்கு மாத்திரம் விடையெழுத மனனம் செய்யப் பயிற்றும் இன்றைய ரியூசன் சென்ரர்களாலும் அங்கே கற்பிக்கும் இளம் ரியூசன் வாத்திமாராலும் பணம் உழைக்க முடியாதுதானே” சிதம்பரனார் தனக்குள்ளேயே சிந்தித்தார்.

“இன்று மலிந்துவிட்ட இந்த ரியூசன் சென்ரரிலும் எனக்கு விருப்பமில்லை” என்றார் மாஸ்ரர்

“முன்னைய நாட்களில் படிப்பித்தலோடு பழக்கவழக்கங் களும் சிறக்க உழைத்த ஆசிரியர்கள் போன்று இன்று இல்லையே!” என்று சொல்லிக் கொண்டு வீட்டு வாசலுக்கு வந்த சிதம்பரனார் அரக்கப் பறக்க ஓடி வந்த வினாசித்தம்பியரைப் பார்த்தார்

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரை நோக்கிப் பார்வையை வீசிய வினாசித்தம்பியர் “சேர் சேர் உந்தப் பரமு மாஸ்ரரையெல்லோ பொலிஸ் பிடிச்சுக் கொண்டு போகுது உங்களுக்குச் சங்கதி தெரியாதோ!” என்று சொல்லிப் பரபரத்தார்

வினாசித்தம்பியரின் வார்த்தைகளில் பிறந்த “மாஸ்ரர்!” என்ற சொல்லில் கொண்டிருந்த மதிப்புக் கீழே விழுந்து பதை பதைப்பதாகத் தெரிந்தது. கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரின் மதிப்பிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த “மாஸ்ரர்!” என்ற சொல்லுக்கும் ஏதோ ஒரு கேவலமான அழுத்தம் பெருகுவதாக அவர் உணர்ந்தார்

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் மௌனமானார்! அவரது சிந்தனை சிறகுவிரித்துப் பறந்தது.

இந்த மாணவர்களின் பழக்க வழக்கங்களில் மாற்றம் ஏற்படுத்தும் தகுதி ஆசிரியருக்கு இல்லாமற்போனது ஏன்? பெற்றோரைப் போலவே பிள்ளைகள் இருப்பர் என்று முன்னோர் உரைத்த வார்த்தையொன்று கண்டு இன்று ஆசிரியரைப் பின்பற்றியே பிள்ளைகளின் நடத்தையும் மாறும் என்ற நம்பிக்கையிலும் உண்மை இருக்கலாமல்லவா?

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரரிடத்தில் நான் ஓர் ஆசிரியர் என்ற நம்பிக்கையும் துணிவுமே அவரை நல்லதோர் பண்புடைய ஆசிரியராக உடலவ வழிகாட்டியது. அவரால் பாதுகாக்கப்பட்ட ஆசிரியத்துவம் இன்று!

“மனம் வெதும்பினார்!”

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் ஆசிரியத்துவத்தைத் தொழிலாக ஏற்றுக்கொண்டு தானே தேர்ந்த கணித பாடத்தை மாத்திரம் பயிற்றும் ஓர் இயந்திரமாக எண்ணி அவர் செயற்படவில்லை. ஆசிரியத்துவத்தைப் பேணி நடந்தார். தனது நடத்தைகளால் ஆசிரியத்துவத்தைப் பெருமைபெற வைத்த பெருமகன் அவர். நல்லவற்றையே சிந்தித்து நல்லவற்றையே செயற்படுத்திப் பலரும் போற்றும்படி வாழ்ந்து வருகிறார் ஆசிரியர் என்ற பெயருக்கேற்ற சேவையை அவர் சிறப்பாக ஆற்றினார். அதனால் அவரது மனத்திலே மகிழ்ச்சி நிறைந்திருந்தது.

இன்று பொலிசாரிடம் சிக்கிய பரமு மாஸ்ரர் பற்றிய செய்தி ஆசிரிய சமூகத்தின் பெருமைகளை துடைத்தழித்துச் செல்வதாக எண்ணிய போது தனது ஆசிரிய மகத்துவம் அழிந்து போவதான ஓர் அச்சம்!

“பண்பு தவறிய பிள்ளையைப் பெற்றவர் பேர்சொல்லி வாழ்ந்ததில்லை!”

எங்கிருந்தோ உரத்தொலித்த அந்தச் சினிமாப்பாடலின் வரியொன்று “பண்பு தவறிடப் பிள்ளைக்குக் கற்பித்தோர் பேர்சொல்லி வாழ்ந்ததில்லை!” என்பதாய் சிதம்பரனாரின் காதில் ஒலித்தது.

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர் சிதம்பரனார் வினாசித்தம்பியர் ஆகிய மூவரின் ஒன்று கூடிய உரையாடல்களிலும் பரமு மாஸ்ரர் மானம் இழந்து நின்றார். அவரிடத்தில் கற்ற மாணவர் பலர் தமது எதிர்காலத்தை தொலைத்த துயரமும் பெருகி அவ்விடத்தை வேதனையால் நிறைத்தது.

- உதயன்.

■ இன்னமும் நாட்களாகலாம்!

திருமுகம் தனது வீட்டுக்கு வெளியே செல்வதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்துக் கொண்டார்.

“வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கிறானே அவனுக்கு என்ன நடந்தது?” திருமுகத்தின் மாமனார் மாமியார் தொடக்கம் அடுத்த வீட்டு அருணாசலம் வரை இதே கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டே அடிக்கடி திருமுகத்தின் மனைவி மங்களத்தை நச்சரித்தார்கள். அவளுக்கும் இப்பொழுது திருமுகம் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள நடத்தைகள் பற்றி எதுவுமே தெளிவாகவில்லை. அவளோ வேலைக்குப்போய் வருகிறாள். அவளுடைய கேள்விகளுக்கும் திருமுகம் தருகின்ற பதில் பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. அயலவர்களின் கேள்வியால் திருமுகத்தின் மீது படிந்து உயர்ந்து நின்ற சந்தேகம் இப்பொழுது மங்களத்தையும் நிம்மதி இழக்கச் செய்திருந்தது. இவருக்கு என்ன நடந்தது?

திருமுகம் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்து வந்தான். இப்பொழுது சில நாட்களாகவே அவனது நடத்தையில் பெரிதாகப் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. வீட்டுக்கு வெளியே போவதில்லை தனிமையில் இருந்து யோசிப்பதும் எதற்கோ பயந்து கண்கள் விரிய அங்குமிங்கும் பார்ப்பதுமாகத் திருமுகத்தின் செய்கைகளில்

மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் அனைவருக்குமே இவை ஆச்சரியத்தைத் தந்தன. தனது அறைக்குள்ளே நுழைந்ததும் கதவைச் சாத்திக் கொள்வான். அறையின் உள்ளே இருக்கும் கட்டிலில் வீழ்ந்து சரிந்து படுப்பதுமாகப் பகற்பொழுதில் நீண்ட நேரத்தையும் கழித்தான்.

இரவிலோ தூக்கம் தொலைத்து விழித்திருப்பதும் பலமுறை வெளிச்சத்தைப்போட்டு உட்கார்ந்திருப்பதும் சில நாட்களுக்குள்ளேயே அவனது பழக்கமாகி விட்டன. அவனது வாய் எதையோ சொல்ல அசைந்தாலும் சத்தம் வெளியே வருவதாய் இல்லை. சாப்பிடுகிறான்.

தேநீர் அருந்துகிறான் உடல் நலமின்றி இருப்பதாகப் பார்த்தாலும் காய்ச்சல் தலைவலி எதனையும் வெளிப்படுத்தும் வகையையும் காணோம்.

“என்னப்பா உங்களுக்கு என்ன செய்யுது? ஏன் வேலைக்குப் போகாமல் நிற்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கும் மங்களத்திற்கும் அவனது பதிலோ “போகவில்லை” என்ற ஒரே சொல்லுடன் தரித்து நின்று விடுகிறது.

“வேலைக்குப் போகாவிட்டால் பரவாயில்லை ஏன் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்கிறீர்கள்?”

அதற்கும் திருமுகத்திடமிருந்து சரியான பதிலெதனையும் பெற முடியவில்லை. திருமுகத்தின் செய்கையால் மனம் குழம்பிய மாமனார் சிதம்பரம் சில வேளைகளில் மருமகன் திருமுகத்தின் மீது தனது ஆத்திரத்தை வெளிக்காட்ட “இவனுக்கென்ன விசரோ வந்திட்டுது.

வேலைக்குப் போகாமல் இப்படி அறைக்குள்ளே கிடக்கிறானே!” என்பார் ஆனால் திருமுகமோ எவரது வார்த்தைகளையும் கவனத்தில் எடுப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவனுடைய செய்கைகள் வீட்டிலுள்ளோர் அனைவருக் குமே கவலையையும் கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தன. பல நாட்கள் தனது கணவரை அவதானித்த மங்களம் “என்னப்பா உங்களுக்கு என்ன செய்யுது சொல்லுங்கோ?” என்று பலமுறையும் வேண்டிக் கேட்டாள். “எதற்குமே பதிலில்லை!”

இப்பொழுது தன்னைப் பார்க்க வருபவரை முறைத்துப் பார்ப்பதும் சுவரை வெறித்துப் பார்ப்பதும் எனச் செய்கைகள் சிறிது வேறுபட்டன.

திருமுகமோ எதற்கோ பயந்திருப்பது தெரிந்தது. அந்தப் பயமே அவரை வெளியே செல்லவும் எவரையும் மகிழ்வோடு சந்திக்கவும் விடாமற் தடுத்தது.

இந்தநிலையில் திருமுகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் உள்பாதிப்பை இனங்காண எவராலும் இயலவில்லை இவனுக்கு வேலைக்குப் போக விருப்பமில்லை அதுதான் இவன் சும்மா நடிக்கிறான் போல... என்று சொல்பவர்களும் இவனுக்குப் பைத்தியந்தான் என்று சொல்பவர்களும் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

திருமுகத்தின் இந்தச் செய்கைகளை அறிந்த தூரத்து உறவினரான அகிலா ஒருநாள் திருமுகத்தைப்பார்க்க வந்தார். அவர் ஓர் ஆசிரியர் இரண்டு நாள்கள் அங்கே தங்கி நின்று திருமுகத்தை அவதானித்தார் அதன் முடிவாக இவரை ஓர் உளவளத்துணை ஆலோசகரிடம் அழைத்துச் செல்வது நன்றெனச் சிந்தித்தனர் திருமுகமோ வீட்டுக்கு வெளியே செல்லப்பயந்து அவர்களின் வேண்டுகோள்களுக்கு அசைந்து கொடுப்பதாகக் காணவில்லை பல முயற்சிகளின் பின்னர் கிடைத்த வெற்றியினால் வீட்டுக்கு வந்த உளவளத்துணை ஆலோசகர் ஒரு வார காலமாகத் திருமுகத்துடனேயே தங்கியிருந்தார் பல்வேறு உளச்சீராக்க ஆலோசனைகளை வழங்கினார். அவருடனேயே அந்த அறைக்குள்ளேயே இவரும் அடைந்து கிடந்தார்.

பயம்! பயம்! கடத்திச் சென்றுகொலை செய்யப்பட்டவர்கள் யார்? காணாமற்போனோர் எங்கே? எவ்வாறு இவர்கள் காணாமற் போகிறார்கள்? பள்ளிக்குப்போனவன் திரும்பவில்லை!. வேலைக்குப் போனவனைக் காணவில்லை!. யாரோ அடையாளத் தெரியாதவன்! எவனோ முகந்தெரியாதவன்! சுட்டுக்கொன்றான்! வெட்டிக் கொன்றான்! இனங்காணப்படாத கொலைகாரர்கள் என்றெல்லாம் விரியும் செய்திகள்!

யாரோ, உளவுப்பிரிவினர் எனச் சொல்லிக்கொண்டு விசாரணைக் கென அழைத்துப்போனவர்களால், போனவர்களின் வரவோ பொய்யானது. காணாமற் போனவர்கள் பலரும் இங்கே எமக்கான பாதுகாப்புக்கென எமைச்சூழ நின்ற பலராலும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். பலர் பிணங்களாகிக் கிணற்றினுள்ளும் பற்றைக் குள்ளும் நாறிக்கிடக்கக் கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள். இவர்களை ஏன் கொண்டு போனார்கள்? எவ்வாறு கொலை செய்தார்கள்? போன்ற வினாக்களோடு எல்லாச் செய்திகளுமே திருமுகத்தாரின் உள்ளத்தை உறுத்தும் செய்திகளாகி அவரைப் பயந்தொதுங்கப் பணித்தன. பயமுறுத்தின! அவர் வீட்டுக்கு வெளியே வரப்பயந்தார்.

திருமுகத்தாருக்கு வழங்கப்பட்ட உளவள ஆலோசனைகள் ஒரு வாரகாலமாக அவரை அறைக்கு வெளியே கொண்டுவரவும் அவரின் பயத்தைத் தெளிவிக்கவும் பயன் தந்ததாகச் சொன்னபோது மங்களம் மகிழ்ந்து போனாள்.

திருமுகத்தின் பயம் தெளிந்து விட்டது. அறைக்கு வெளியேயும் வீட்டுக்கு வெளியேயும் நடமாடுவதற்கான உளத்துணிவு அவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இனிப்பயமில்லை, மிக விரைவிலேயே அவர் வேலைக்குத் திரும்பி விடுவார் .

திருமுகத்திற்கு ஏற்பட்டிருந்த உள்பாதிப்புக்கு ஆலோசகரின் மனச்சுகம் தரும் வழிகாட்டல்கள் உதவி நின்றதை எண்ணி யாவருமே மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

இப்பொழுது திருமுகத்தின் பார்வையில் பயம் கலந்த தெளிவு! பயப்படுவது கோழைத்தனம் என்பதான சிந்தனைத்தெளிவு பலரது பார்வையிலும் திருமுகத்தின் செய்கைகளில் நலந்தரும் நம்பிக்கை பிறந்தது.

ஆலோசகருடன் தனது மனந்திறந்து பேசும் துணிவும் பிறந்திருந்தது. இத்தனைக்கும் ஆலோசகரின் மென்மையான மனங்கவரும் வழிநடத்தல்கள். திருமுகம் வீட்டுக்கு வெளியே செல்வதற்கு உதவியதாக எண்ணினார். இப்பொழுது அவரிடம் பயமோ இல்லை என்பதை உறுதி செய்வதாகக் கருதினார்.

இவற்றை அவதானித்தவாறு வாய்திறந்த ஆலோசகர் “நான் அடுத்த வாரம் உங்களை வந்து சந்திக்கின்றேன். பயமின்றி நீங்கள் வேலைக்குப்போகலாம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே புறப்பட்டுப்போனார். அவரை மலர்ந்த முகத்துடன் வழியனுப்பி வைத்தார் திருமுகம்.

மாங்களத்திற்கும் திருமுகத்தின் மாமனார் மாமிக்கும் மகிழ்ச்சிக்கோ அளவில்லை. ஓரிரு நாள்கள் செல்ல அவரை வேலைக்குப் போகச் சொல்லலாம் என எண்ணியிருந்தவர்களுக்கு அவர்கள் எதிர் பார்த்ததைப் போல ஓரிரு தினங்களில் நிகழாதிருப்பது கண்டு அச்சம் ஏற்பட்டது. திருமுகம் வீட்டுக்கு வெளியே போக இன்னமும் ஏன் துணியவில்லை! ஆலோசகர் வழங்கிய ஆலோசனைக்குப் பின்னரும் ஒரு வாரத்துக்கும் மேலாக அவர் வீட்டுக்கு வெளியே போகவே இல்லை.

மீண்டும் ஆலோசகர் வந்தார். திருமுகத்துடன் தனது ஆலோசனைகளை மீட்டுப்பார்த்தார். பயம் உங்களை விட்டுப் போய்விட்டதல்லவா? ஏன் நீங்கள் வேலைக்குப் போகாமலிருக்கிறீர்கள்?” ஆலோசகர் கேட்டார்.

திருமுகம் சொன்ன பதிலால் ஆலோசகர் அதிர்ந்து போனார். எனக்குப் பயமென்பதில்லை ஆனால் பயமுறுத்தல்கள் என்னைச்

சூழ்ந்து இருக்கின்றன. தொலைந்துபோன அப்பாவிகளைக் காணாமற்போகச் செய்தோரையும் கொலை காரரையும் அவ்வாறு செய்யவேண்டாமென்றோ அல்லது இந்தக் கொடியவர்களை எமது சுற்றாடலில் இருந்து அகன்றுபோகும்படியோ! அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கிவிட்டீர்களா?" என்று திருமுகம் எந்தச் சலனமுமின்றித் திருப்பிக்கேட்டார்.

அவர்கள் என்னைச் சூழ இருப்பதுதான் எனக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்துகிறது!

இந்தக் கொடியவர்களுக்கு நல்ல ஆலோசனை வழங்கி அவர்களை இல்லாதொழிப்பது யார்?

திருமுகத்திடமிருந்து வந்த இந்தச் சிந்தனையைத் தூண்டிய வினா, பயத்துக்கான காரணம் திருமுகத்திடமல்ல வெளியிலே தான் இருக்கிறது என்பதை உறுதி செய்தது அதுவே திருமுகத்தின் விபரீதத்துக்குக் காரணமானது அதனை ஒழிக்காமல் எவ்வாறு திருமுகத்தின் அச்சத்தை நீக்குவது?.

உளவள ஆலோசகரின் மனம், திருமுகத்தினை வருத்தும் நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தைத் தேடிச் சிந்தனையை விரித்தது. அது, விடைகாண இயலாத வினாக்களையே தோற்றுவித்தன.

திருமுகம் வேலைக்குப் போகத் தயாராக இன்னமும் நாட்களாகலாம்...!

- ஞானம்.

■ உளவியம்

திரேசம்மாளின் வேதனைக்குரல் அவன் காதுகளில் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. நீண்டதூரம் நடந்து சலித்துவிட்ட கால்களுக்கு, சிறிது ஓய்வுகொடுக்க வேலுப்பிள்ளை வாத்தியாரின் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றான் அந்தோனி.

நெற்றியில் உதிர்ந்த வியர்வைத் துளிகளைத் தனது தோளில் கிடந்த கிழிந்துபோன துவாய்த்துண்டால் ஒற்றி எடுத்துக் கொண்டான். நெற்றியில் சோகரேகைகள் தாறுமாறாகக் கோடு கிழித்தன.

“இது ஒரு வாழ்வா?” அவன் ஒரு முறை அலுத்துக் கொண்டான்.

“மெல்ல வாத்தியாரின் வீட்டை நோட்டமிட்ட அந்தோனி...”

“ஐயா... ஐயா” என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டே வாத்தியாரின் வரவை எதிர்போக்கித் தன் தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்துக் கையிடுக்குக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

“யாரது?” வாத்தியாரின் மனைவி பூரணம் மெல்ல வந்து வெளி வராந்தாவில் நின்று தன் பார்வையை ஓடவிட்டாள்.

“நான்தான் அம்மா!” அவன் குரலிலே ஒரு கனிவு அடக்கம் அத்துடன் மரியாதைக்காக ஒரு புன்சிரிப்பு.

இத்தனையும் அவன் அன்று திட்டமிட்டுச் செய்தவை அல்ல. இயற்கையான அவன் சுவாமே அப்படி.

வேலுப்பிள்ளை வாத்தியாரின் வீட்டாருக்குப் புதியவனல்ல அந்தோனி.

அந்தக்காலத்திலிருந்து அவனுடைய பாட்டன் கிறிஸ்தோப்பு கூட வாத்தியார் வீட்டுக்கு அறிமுகமானவன்தான்.

ஏதாவது எடுபிடி வேலை செய்து வாத்தியாரின் மதிப்புக்கு உரியவர்களாகத்தான் இருந்தனர் அவனது பரம்பரையினர். இன்றும் அப்படித்தான்!

“யாரு அந்தோனியா? வா... வா உன்னைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனான்! தெற்காலி வேலியடியில் கொஞ்சம் ஓலை கிடக்குது. அதை எடுத்து இந்த மாட்டுக்கொட்டிலடியில் போட்டுவிடு பார்ப்பம்.” வாத்தியாரம்மாவுக்குப் “பழம் நழுவிப்பாலில் விழுந்து விட்டது போன்ற மகிழ்ச்சி.” அத்தோடு வந்ததும் வராததுமாக அவனுக்கு வேலையொன்றையும் சொல்லி வைத்தாள்.

அவளுக்கு அது ஒரு பழக்கம்.

அந்தோனி ஒரு அப்பாவி எதற்கும் “மாட்டேன்!” என்று சொல்லாத பிறவி.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டு வாத்தியார் வீட்டுக்குவந்த அவனுக்கு இந்த வேலைச்சமை வேதனையைக் கொடுத்தாலும் அவன் தன் கவலைகளை மறந்து தன் மனைவி திரேசம்மாளின் வேதனை முனுகலையும் மறந்து ஊதிவிட்ட பஞ்சாகித் தெற்குத்திசை வேலி நோக்கி நடந்தான். அந்தோனி வாய்பேசக் கூச்சப்பட்டவன் ஆனாலும் உடலை வளைத்து உழைத்து வாழக்கூச்சப்பட்டவன் அல்ல.

சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே எந்த வேலையையும் முகம் கோணாது செய்து முடிக்கும் பழக்கம் அவனுக்கு இருந்தது.

ஏன்? அவனது மனைவி திரேசம்மாளும் அவனுக்குக் குறைந்தவளல்ல. அந்தோனிக்கு ஏற்றாற்போல அவளும் ஓடி ஆடி வேலை செய்யக் கூடியவள்தான். நோய் நொடியென்று அந்தோனி ஒரு நாளாவது பாயிற் படுத்தவனல்ல. அதே போலத் திரேசம்மாளும் இருந்தாள்.

ஆனால் அவள் இப்போது!

அந்தோனிக்கு வேலையென்று ஒன்று இல்லை. ஆனால் ஊரிலுள்ள எந்த வேலையையும் செய்து முடிக்க அவனுக்குத் தெரியும்.

வாத்தியார் வீடு தொடக்கம் உடையார் வீடு வரை அவன்தான் எடுபிடி ஆள்.

நேரம் பாராமல் சொன்ன வேலைகளைச் செய்து முடித்து விடுவான்.

ஏதொ கிடைக்கும் சொற்ப வருவாயில் கூழோ கஞ்சியோ அவனது குடும்பத்தை இதுநாள்வரை வாழவைத்தது. நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் திரேசம்மாளும் தான் பெற்றெடுத்த இரண்டு குஞ்சுகளையும் வளர்க்கக் கணவனைப் போல் நாலு வீட்டில் நெல்லோ மாவோ இடித்துக் குடும்பத்துக்குத் துணையாகத் தான் இருப்பாள். ஆனால் அவள் இப்போது!

பனை ஓலையால் வேய்ந்த ஒரு பழங்குடில் ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் அது. அந்தோனியின் அப்பு கிறிஸ்தோப்பர் அவனுக்கு விட்டுப்போன சொத்து. போனவருடம் அந்தோனிதான் பனையேறி ஓலை வெட்டி ஓட்டை விழுந்த கூரையை மறைத்து ஒருவாறு ஒழுகாமற் செய்திருந்தான்.

ஆனால் அக்குடில் இப்போது மீண்டும் ஓட்டை விழுந்து ஓடிவரும் மாரியைக் காட்டி அவனைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஓலைக்குடிலை ஒழுங்காக வைத்திருப்பவள் திரேசம்மாள் தான்.

சாணி போட்டு மெழுகி மெருகிட்டு வைத்திருப்பாள். ஆனால் அவள் இப்போது!

உடையார் வீட்டுக்கு மாவிடிக்கப் போனவள் திரும்பி வரும்போது பாழாய்ப் போன கல்லொன்றில் தடுக்கி விழுந்து கால்முறிந்த நிலையில் வலி தாங்கமுடியாமல் குடிலில் கிடந்து முனகிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அந்தோனிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. “காலுக்க சும்மா நொந்து போச்சுதாக்கும்” என்ற நினைப்பில் தனக்குத் தெரிந்த வைத்தியத்தைக் கத்தானை, வேப்பம்பட்டை இவற்றைக் கொண்டு செய்து பார்த்தான்.

வலியோ குறையவில்லை. கவுண்மேந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு வண்டி கட்டி அவளை அழைத்துப் போனான்.

கால் முறிந்து போய்விட்டது. இரண்டு மாதமாக அவன் திரேசம்மாளுக்காக அலைந்த அலைச்சல் சொல்லி முடியாது.

“கால் முறிவுக்கு ஒட்டகப்புலந்தான் சரியான இடம்” அந்தோனிக்கு யாரோ சொன்ன ஞாபகம். நம் நாட்டு வைத்தியத்துக்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

திரேசம்மாளின் கால்முறிவுக்கு ஒட்டகப்புலந்தான் சரியான இடம்.

அந்தோனி தன் வேலையில் கவனத்தைச் செலுத்தினாலும் திரேசம்மாளின் வேதனை முனகல் அவன் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

“ச்சா ஒரு இருபத்தைஞ்சு ரூபா இருந்தால்” உள்ளூரில் நிறைந்த ஆற்றாமையின் அவல ஓலம் அவனையும் அறியாமல் வார்த்தைகளாக வெடித்து உதிர்ந்தன. “வாத்தியாரிட்டக் கட்டாயம் இருக்கும் அவர் தருவார்”

மனதை ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டான்.

“யாரது அந்தோனியா? எப்ப வந்தனி?” வாத்தியார் படலையைத் திறந்து கொண்டே அந்தோனியைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார்.

“ஓமையா இப்பதான் வந்தனான்” வாத்தியாரைக் கண்டதும் அந்தோனிக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. எசமானைக் கண்ட நாய் போலாகி வலிந்து ஒரு சிரிப்பும் சிரித்துக் கொண்டான். எப்படி இருந்தாலும் ஓலைகளை அடுக்கி மாட்டுக்கொட்டிலடியில் போடுவதில் இருந்த கவனத்தை அவன் குறைக்கவில்லை.

தெற்கு வேலியருகில் கிடந்த ஓலைகளனைத்தும் மாட்டுக் கொட்டிலருகில் அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தோனி தன் உடலில் ஒட்டிக் கோலமிட்ட தூசியைத் தன் தோள்த்துண்டால் தட்டிக் கலைத்து விட்டான்.

மெல்ல நடந்து வந்து வாத்தியாரின் கவனத்தைத் திருப்ப “ஐயா” என்று குரல் கொடுத்தான்.

வாத்தியார் வந்த களையாற உடைமாற்றி ஒரு கப் கோப்பியில் நாவை நனைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“வேலை முடிஞ்சது போல அதுக்கிடையில் முடிச்சிட்டியே” வாத்தியாருக்கு அது ஒரு ஆச்சரியம்.

கதிரையை விட்டு எழுந்து இரண்டடி முன்னே வைத்து வாசற்படியில் காலைப் பதித்து முற்றத்தில் நின்ற தென்னைமரத்தை ஒருமுறை அண்ணாந்து பார்த்தார். தென்னைமரம் செழிப்பாகக் காய்த்துக் குலுங்கியது.

அதில் முற்றிய ஒன்றிரண்டு தேங்காய்க் குலைகள்!, அந்தோனிக்கு அவை தெரியவில்லை.

திரேசம் மாளின் முனகல் ஓசை அவன் சிந்தனையை நிறைத்திருந்தது.

வாத்தியார் திரும்பவும் தன்னிடத்திற்குப் போய்விட்டார்.

“இஞ்சேரும் அந்தோனி ஓலை எடுத்துப் போட்டிட்டான். களைச்சப் போனான் கொஞ்சம் கோப்பி இருந்தாக் கொண்டாரும்” வாத்தியாருக்கு இப்பொழுது அந்தோனி மீது ஒரு கருணை.

அந்தோனியை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார்.

“வேண்டாமையா என்னத்துக்கு!” விருப்பும் விருப்பின்றியும் மோதும் சிந்தனையோடு வார்த்தைகளை இழுத்தான்.

தன் எண்ணத்தில் நிறைந்திருந்த தேவையை வெளிப்படுத்த நேரம் பார்த்திருந்தான்.

“வாத்தியாரிட்ட இருக்கும் அவர் தருவார்” ஒரு நினைவு.

“சும்மா குடி இஞ்சேரும் கோப்பியைக் கொண்டாரும்” வாத்தியார் மனைவியைத் துரிதப் படுத்தினார்.

நெஞ்சக் குளத்தில் எழுந்த நினைவலைகளின் மெளன ஓலம் அவனை வருத்தியது. “ச்சா ஒரு இருபத்தைஞ்சு ரூபா இருந்தால்” அந்தோனி நினைத்துக் கொண்டான். “வாத்தியாரிட்ட இருக்கும் அவரிடக் கேட்டால் தருவார்”

எப்படிக் கேட்பது? ஏனோ ஒரு அச்சம், கூச்சம், தயக்கம் வார்த்தைகள் அவன் வாய்க்குள்ளேயே வட்டமிட்டன.

தன் உடலை வளைத்துக் கூனிக் குறுகி ஓர் ஓரத்தில் நின்றிருந்தான்.

“அந்தோனி கொஞ்சம் இரு கோப்பி குடிச்சிட்டீப் போகலாம்” வாத்தியாரம்மாவின் வேண்டுகோள். “ஏன் பாடும் முத்தத்துத் தென்னையில தேங்காயள் முத்திக் கிடக்கு அந்தோனியிட்டச் சொன்னால் இப்ப இழுத்தெறிஞ்சு விடுவான்” வாத்தியாரின் நயமான வேண்டுகோள்.

அந்தோனியை அவன் நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாத வாத்தியாரின் ஒரு தலைப்பட்சப் பிரேரணை. அந்தோனி மறுப்புக் கூறவில்லை.

அவனுக்கோ தான் வந்த நோக்கத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றும் ஆவல்.

“வாத்தியார் கட்டாயம் இருபத்தைஞ்சு ரூபா தருவார்” அந்தோனியின் நம்பிக்கையால் உள்ளம் ஆறுதலடைந்தது.

தென்னைமரத்திலே தாவி ஏறினான். தேங்காய்கள் விழுந்து சிதறின. தென்னை மரத்திலிருந்து கிழே இறங்கினான். அந்தோனியின் உடலில் வியர்வைத் துளிகள் முத்தமிட்டன.

“இந்தா அந்தோனி கோப்பி, களைச்சப் போனாய் எடுத்துக் குடி” வாத்தியாரம்மாவின் விருந்தோம்பல்! கோப்பி நிரம்பிய பாதிச் சிரட்டை அவன் கையில் அமர்ந்தது.

கோப்பியையே உற்று நோக்கிய அவனுக்கு அது விடம்போல் கசந்தது.

“திரேசம்மாள் ஒண்ணும் குடியாமல் கிடக்கிறாள் இருபத்தைஞ்சு ரூபா இருந்தால்! வாத்தியாரிட்ட இருக்கும் அவர் கட்டாயம் தருவார்!” அந்தோனி நினைத்துக் கொண்டான். கோப்பிச் சிரட்டையை நிலத்தில் நிறுத்தி வைத்தான். ஏனோ அதனைக் குடிக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

“இஞ்சேரும் அந்தோனிக்கு ஒரு ஐம்பது சதம் இருந்தாக் குடும் பாவம்!” வாத்தியாரம்மாவின் குரல் அறைக்குள் இருந்து ஒலித்தது.

வேலைக்காக அல்ல பாவத்துக்காக அவள் சிபார்சு செய்தாள்.

“ஐம்பது சதுமோ ஆரிட்டக்கிடக்கு ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் என்னிட நாசனலுக்க பாடும் கிடந்தா எடுத்துக் குடும்”

வாத்தியாரின் முடிவான வார்த்தைகள்.

அந்தோனிக்கு வேதனை நிரம்பி, நெஞ்சம் கனத்தது. கண்களின் கடைக் கோணங்களில் திரண்ட இரு சூடான கண்ணீர் முத்துக்கள் கன்னங்களில் கோடு கிழித்தன.

அவன் வாயிருந்தும் ஊமையானான். அவனால் நம்ப முடியவில்லை கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“வாத்தியாரிட்டக் கூடக் காசில்லைப் போல..!” அவனால் அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றியது. அந்த வெள்ளை உள்ளம் படைத்த அப்பாவியால். நிலத்திலே நிறுத்தி வைத்திருந்த கோப்பிச் சிரட்டை, மெல்ல மெல்லச் சரிந்து வீழ்ந்து கோப்பி முழுவதும் மண்ணிலே பூழைந்து மறைந்துவிட்டது. சிலையாக ஊமையாக அந்தோனி அமர்ந்திருந்தான்.

“இந்தா அந்தோனி கோப்பி குடிச்சிட்டியே!” வாத்தியாரம்மா இருபத்தைஞ்சு சதத்தை நீட்டிக் கொண்டே கேட்டாள்.

அந்தோனி சிரட்டையைக் குனிந்து நோக்கினான். அது வெறுமையாகக் கிடந்தது. கோப்பி குடித்ததற்கு அடையாளமாகத் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டினான்.

கை மெல்ல நீண்டு அந்த இருபத்தைந்து சத நாணயத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. வாத்தியார் அவனது இதயத்தில் நடந்து உள்ளே போனார்.

“அந்தோனி அப்ப போகப் போறியே!” போ! என்பதற்கு அடையாளமாக வாத்தியாரம்மாவின் கேள்வி.

“ம்” ஒரு சொல்லில் பதில் கூறிய அந்தோனி படலையைத்தாண்டி வெளியே நடந்தான். அவனது இதயத்தில் இரத்தம் கசிந்தது.

“பாவம் அந்தோனி நல்லவன்” வேலையை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொண்ட வாத்தியாரம்மாவின் அனுதாப வார்த்தைகள் அந்தோனியின் காதில் அவை மெல்லக் கேட்டன. ஆமாம் அந்தோனி வாயால் வாழத் தெரியாத ஓர் ஊமை!

(“மாவுறையூர் மகேந்திரன்” என்ற புனைபெயருடன் “ஊமை” என்ற எனது முதலாவது சிறுகதை, தினபதி நாளிதழில் நவம்பர் 1969 இல் வெளிவந்தது.)

நன்றி

எனது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து எனக்கு ஊக்கம் தந்த...

- தினபதி
- தினக்குரல்
- நெடுங்கீற்று
- உதயன்
- புதிய ஈழநாடு
- தினமுரசு
- சொங்கதிர்
- ஈழநாதம்
- சுடர்ஒளி
- ஞானம்
- தொண்டன்

ஆகிய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கும்,

இந்நூல் பெருமையுற அணிந்துரை வழங்கிய கல்வியியலாளர். பண்டிதர் கலாநிதி உயர்திரு.செ.திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும், வாழ்த்துரை வழங்கிய இலக்கியப் பேராளர் வல்வை ந. அனந்தராசா அவர்களுக்கும், உன்னதமாய் இந்நூலின் பின்னட்டையில் எனது சிறப்புரைத்த மன்னார் வலய முன்னாள் உடற்கல்வி உதவிப் பணிப்பாளர் நண்பர் திரு.க.போரின்பதாசன் அவர்களுக்கும், அழகுடன் இதனை அச்சிட்டு வெளிவரச் செய்த யாழ்ப்பாணப் பதிப்பகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

செ.மகேஷ்

ஒரு பூங்கொத்து...

அண்டத்தை ஆளும் ஆண்டவனுக்கும் பெயர் மகேஷன்.
ஆச்சர்யமான பல திறமைகள் உள்ளவன்.
என் அன்பு நண்பன் செ. மகேஷ்.
நெடிது உயர்ந்த உருவம், நெடுமாலாய் ஒரு தோற்றம்.
இந்த வயதிலும் இளமை குன்றாத வதனம்,
உருவத்தைப் போலவே அவன் உள்ளமும் அழகு.
நிமிர்ந்த நடை, நேர்கொண்ட பார்வை,
அறிவொளி வீசும் கண்கள், அழகான புன்சிரிப்பு,
கவிதைகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், நாடகத்துறை
எதிலுமே வித்தகன் கலாபூசணம் செ.மகேஷ்.
நெடுந்தீவு மண் ஈன்றெடுத்த முத்து.
கடமையே என்றும் அவன் சொத்து.
இளைய பரம்பரைக்கு ஒரு வித்து.
உண்மையில் மகேஷன் ஒரு பூங்கொத்து.

அன்புடன்:

கந்த பேரின்பம்

பூழ் பதிப்பகம்